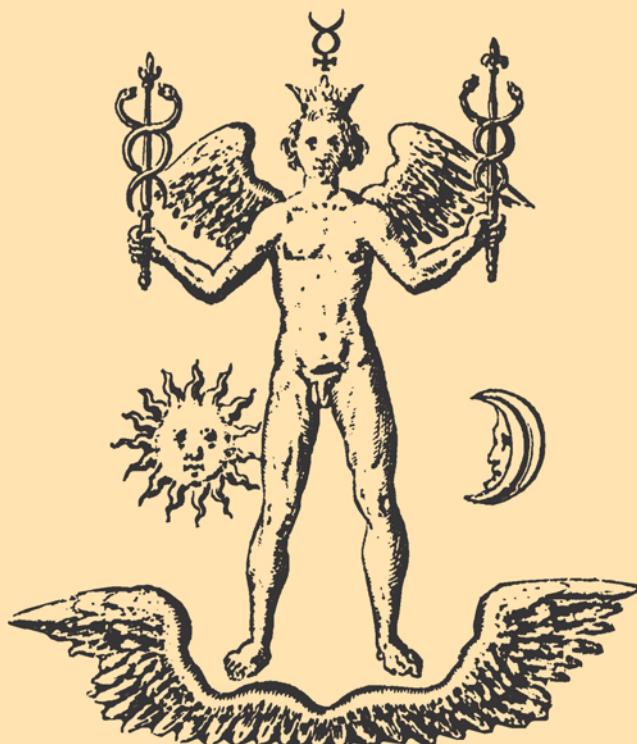


*H. P. Blavacka*

# TAJNA DOKTRINA

Tom III  
*Okultizam*



METAPHYSICA





Biblioteka  
===== *Agarta* =====

*Urednik:*  
Aleksandar Dramičanin

*H. P. Blavacka*

# TAJNA DOKTRINA

*Sinteza nauke,  
religije i filozofije*



TOM III  
*Okultizam*



METAPHYSICA  
Beograd  
2013

*Naslov originala:*

H. P. Blavatsky

**THE SECRET DOCTRINE**

VOL. III – OCULTISM

Copyright © 2013. za srpsko jezičko područje

Metaphysica, Beograd

*Prevod:*

Aleksandar Đusić

*Redakcija prevoda, predgovor, komentari i objašnjenja:*

Aleksandar Dramičanin

Što se tiče onog što možete da čujete od drugih, koji mnoge ubeđuju da duša, kada se jednom osloboди tela, niti podnosi neko zlo niti je svesna, znam da ste dovoljno upućeni u doktrine, koje ste delom primili od predaka a delom iskusili u svetim dionizijskim orgijanjima, da biste poverovali u to; jer, mistični simboli su dobro poznati nama koji pripadamo Bratstvu.

*Plutarh*

Problem života je sam čovek. Magija, ili, bolje rečeno, Mudrost, napredno je znanje o moćima čovekovog unutarnjeg bića, čije sile su božanski izlivi, kao što je intuicija uviđanje njihovog izvora, odnosno porekla, a inicijacija uvođenje u to znanje... Počinjemo sa instinktom, a završavamo sveznanjem.

*A. Vajlder*



## PREDGOVOR



# ENIGMA TREĆEG TOMA TAJNE DOKTRINE I MAGNUM OPUS HELENE PETROVNE BLAVACKE



Kada je, 1897. godine, Ani Besant u Londonu objavila *Tajnu doktrinu 3, Okultizam*, brojni teozofi izrazili su sumnju da je u pitanju originalni Blavackin rukopis, već su smatrali da je u pitanju komplirani materijal iz rukopisne zaostavštine osnivača Teozofskog društva. U novije vreme, glavni eksponenti takvog gledišta bili su Džefri A. Barborka (*Geoffrey A. Barborka*) u knjizi *H. P. Blavatsky, Tibet and Tulku*, i Boris Zirkov, urednik sabranih dela H. P. Blavacke. Dok je Barborka izričito smatrao da delo koje je izašlo u redakciji Ani Besant nije onako kako ga je zamislila Blavacka, Zirkov je bio još radikalniji u stavu jer je tvrdio da je originalna *Tajna doktrina 3 „nestala bez traga”*, da ona „nikad nije ugledala svetlost dana”, pa čak i da se „nikad nije nalazila među njenim papirima”.

Čitalac trećeg toma *Tajne doktrine*, koji stiče priliku da na ovim prostorima proučava pomenuto delo sto šesnaest godina posle njenog prvog izdanja, verovatno će se naći pred velikom zagonetkom kad se suoči sa ovim saznanjem. Šta sad to treba da znači? Da li čita originalni Blavackin rukopis ili tuđi, možda redaktorov? Što se toga tiče, poštovaoci Blavackine ideje mogu da budu spokojni u duhu – u pitanju je izvorna autorkina misao, jednako duboka, nadahnjujuća, grandiozna, samosvojna, ma kako imenovali ovo delo. U poslednjoj četvrtini knjige čitalac ima priliku da upozna praktičnu mudrost ostvarenog učitelja, velike duše, u obliku rada sa učenicima putem

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

škole za ezoterijsku obuku, iz čega će mu biti potpuno jasno zašto je Blavacka najveći ezoterik modernog doba, ali i jedan od najvećih ezoterika ukupno uzev. Ono što čitamo kod Uspenskog, u knjizi *U potrazi za čudesnim*, sve je već sadržano u poslednjem kvartalu ovog dela. Veliki adept, Gurdijev, sa podsmehom se osvrnuo na knjigu *Tajna doktrina*, ali sad kad imamo mogućnost da je čitamo, vidimo da se celokupno njegovo učenje, u osnovnim načelima, zasniva upravo na njoj. Očigledno da ni veliki adepti nisu imuni na sujetu, koja, kao aromatičan začin, daje egozitičnu draž njihovoj ličnosti. Međutim, ništa ljudsko ne bi trebalo da nam bude strano, jer i veliki adepti, koliko možemo da sagledamo, mimo sve duhovne uzvišenosti, poseduju i zrnce obične ljudskosti u sebi.

Da se vratimo enigmi našeg dela. U prvom tomu *Tajne doktrine, Kosmogeneza*, Blavacka najavljuje treći i četvrti tom, s tim što izričito kaže da je: „Treći tom potpuno završen, dok je Četvrti u skici”, ali da joj „ne treba puno vremena da i njega dovede do kraja”.

Kako se odnositi prema ovom iskazu a da se ne stavi u sumnju ogromni ugled koji je autorka zaslужeno stekla? Da li neko može da kaže da je ona olako napisala te retke? Naime, da je nešto dovršila, a zapravo nije. Teško je prihvatiši tako nešto. Ako je dovršila, to bi moralо da postoji u njenoj rukopisnoj zaostavštini. Međutim, prema tvrdnji pomenute grupe teozofa, ispostavilo se da tog dela nema. Ako ga nema, postavlja se logično pitanje – gde je?

Ipak, postoji mogućnost i da se priroda problema ne sagledava na pravilan način, pa se zato luta po labyrinту sumnje. Tako misli Daniel H. Koldvel (*Daniel H. Caldwell*). U svom spisu *Mit o „izgubljenom” trećem tomu Tajne doktrine (The Myth of the „Missing” Third Volume of The Secret Doctrine)*, on smatra da je u publikovanoj knjizi, u redakciji Ani Besant, originalno sadržan rukopis koji je Blavacka nagovestila u prvom tomu *Tajne doktrine*, i to su prvih 430 stranica knjige. Da ne uvlačimo čitaoca u zamršenu, i ne mnogo zanimljivu, priču koju izlaže g. Koldvel, ali suština je u tome da su se među teozofima pojavila različita tumačenja određenih Blavackinih iskaza vezanih za rad prilikom nastajanja *Tajne doktrine* kao celokupnog dela. Po njemu, treći tom *Tajne doktrine*, dakle prvih 430 strana, trebalo je zapravo da bude prvi, ali je Blavacka promenila koncepciju dela pa je došlo do inverzije, te je na taj način ono što je trebalo da bude prvo postalo treće, i *vice versa*.

Drugo nešto su znameniti mislioci onog vremena, među kojima su brojni od njih bili učene perjanice teozofskog društva, kao što je Mid (*G. R. S. Mead*), najviše zamerali ovom delu, a to nije bila famozna neautentičnost, već nedovoljna ezoteričnost određenih poglavlja, na prvom mestu onog o Budi. Smatrali su, dakle, da je *Tajna doktrina 3* po svojoj ezoterijskoj esenciji ispod nivoa *Tajne doktrine 1 i 2*, te bi se pre moglo smatrati da je ona proširena verzija *Razotkrivene Izide*, u kojoj Blavacka nije imala dozvolu da iznese ezoterijske istine koje je obelodanila kasnije.

Urednik ove edicije, i pored pomenutih autoritativnih indignacija, smatra da će čitaoci, bez obzira na stepen kvalifikacija, čak i poglavlje o Budi, a o drugima da i ne govori, pronaći neiscrpnu riznicu duhovnih dragulja retke dragocenosti. Sve su to nadahnuti radovi, koji na potpuno drugačiji način sagledavaju prirodu fenomena koji igraju tako važnu ulogu u našim životima. Mi ih obično percipiramo iz školskih udžbenika i konvencionalnih studija utemeljenih na pozitivističkim osnovama. Međutim, to su dvodimenzionalne skice složenih mandala koje ne mogu da izraze bogatstvo i dubinu isprepletanih simbola, te njihove zakučaste odnose i značenja. Otud je i „ezoterično“ poglavlje o Budi, makar i u pojedinim odeljcima, kolosalno po svojim dubokim uvidima koji čitaocu razgrču velove iza kojih može da sagleda skrivenu stvarnost. Ipak, da se ne zaglavljemo na sporednom koloseku, ovo delo treba sagledati u perspektivi celokupnog Blavackinog opusa, a on je monumentalan. Da bi se o tome pisalo potrebno je načiniti posebnu studiju. Mi nemamo kapacitet da to uradimo, nego ćemo u kratkim crtama izložiti veličinu tog opusa i njegov značaj.

Kad govorimo o opusu, tad ne mislimo izričito na pisane rade, već na dela u širem smislu, kao što je osnivanje Teozofskog društva, pokretanje časopisa, socijalni rad, predavanja, edukacija, borba za prava potlačenih, političke slobode i slično.

Kad je madam Blavacka, zajedno sa pukovnikom Olkotom i Vilijamom Džadžom, osnovala Teozofsko društvo u Njujorku, 1875. godine, ona je već proputovala veći deo sveta, upoznala mnoga njezina čuda i bila inicirana u brojne kultove, verske zajednice i tajna društva kako u Africi (Egipat), zatim na Bliskom istoku (Sirija, Palestina), Dalekom istoku (Persija, Indija, Mongolija, Tibet) tako i na severu (Sibir), zatim u Rusiji (Kavkaz i Tatarija) i Južnoj Americi

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

(Meksiko, Peru). Prema svedočenju njenih savremenika i biografa, Blavacka je bila posvećena u više od osamdeset kultova širom sveta! Ona, dakle, nije bila knjiški ezoterik, bibliotečki moljac koji iz starih knjiga sa prašnjavim polica prepisuje magijske formule, već se napajala sa izvora žive vode. Zato njen literarni izraz ima snagu ličnog svedočenja o dubljim nivoima stvarnosti, i to je razlog što je brojni autoriteti smatraju jednim od najvećih ezoterika novog doba.

Već 1877. godine Blavacka publikuje *Razotkrivenu Izidu* u dva toma. Ovaj period karakteriše porast materijalizma u svetu. Jedna dogma (materijalistička nauka zasnovana na čulima, čiji je objekat proучavanja svet materije – darvinizam, marksizam) smenuje drugu (institucionalnu, formalizovanu religiju). Ipak, za razliku od XVIII veka i prvog dela XIX, kada su na krilima Francuske revolucije i prosvjetiteljske filozofije, naučnici, filozofi i mislioci raznih fela besomučno proganjali Crkvu i njene dogme, već u drugoj polovini XIX veka, kada su sagledali da njihovi temelji nisu tako čvrsti kako se do tada mislilo, da je induktivni metod nepotpun i uskouman, etablimirana nauka je postala tolerantna prema institucionalnoj religiji, pa je čak stala i da paktira sa njom, po svemu sudeći zbog milenijumskog autoriteta koji nije bilo tako jednostavno potkopati. Vremenom su nauka i crkva, malo po malo, počele da idu ruku pod ruku. Oblikovana je ideja evolutivnog progresa ka materijalnom izobilju i prosvećenosti ljudskog roda, pa su sve umne i duhovne snage bile upregnute ka ostvarenju tog cilja. Svakom pojedincu se obećavala njegova porcija sreće. Da ne zaboravimo, uz to, i pečenje na trpezi. Svet je dobio ustavne države, skupštine, građanske zakone, obavezno školstvo, univerzitete, fabrike, bolnice, ustanove, individualne slobode, dakle one preduslove potrebne za trajnu sreću i mir čovečanstva. Pritom se verovalo da će vremenom, sa daljim razvojem nauke, sve ići u pravcu savršenijeg podešavanja dobro utemeljenog modela. Prethodne epohe su okarakterisane kao detinjstvo čovečanstva. Epoha racionalne filozofije i nauke je, pak, zrelo doba čovečanstva, vrhunac prirodne evolucije. Verovatno se ta zrelost najbolje ogledala u dva svetska rata, u stotinama miliona mrtvih i uništenju bez presedana u ljudskoj istoriji.

Međutim, pojavila se *Razotkrivena Izida* koja je ljaljala i tresla ove humanističke osnove. Ona je, između ostalog, bila kritika savremene nauke i institucionalne religije. Nauke zato što je materijalisti-

## UVOD



*Zablude o Drevnoj Mudrosti* \* Predmeti ovog toma: 1. ukazivanje na ezoterijske alegorije i simbolizam kod starih arijevskih, grčkih i drugih značajnih filozofa; 2. dokazivanje da ključ tumačenja, koji je postavio istočnjački hindu-budistički kanon okultizma, odgovara hrišćanskim jevandeljima i drevnim egi-patskim, grčkim, haldejskim, persijskim i judeo-mojsijevskim spisima \* Učenjaci poriču skriveno značenje unutar drevnih spisa \* Orijentiri koje su o filozofiji i prirodnim naukama ostavili drevni srednjovekovni učenjaci \* Posvećenici i tajno znanje ugrađeno u misterije \* Samo posvećenik može da shvati Platonovog „Timaja“ \* Bez „Kluča“ nije moguće tumačenje bilo koje svete knjige \* Amonije – osnivač neoplatonske škole \* Orijentalno poreklo Pitagorinih i Platonovih doktrina



„Moć pripada onome koji ima znanje”, to je drevna istina. Znanje – prvi korak koji uključuje sposobnost razumevanja istine, razlučivanja stvarnog od lažnog – namenjeno je onima koji su, pošto su se oslobodili predrasuda i savladali svoju ljudsku sujetu i sebičnost, spremni da prihvate svaku istinu kada im se pokaže i dokaže. No, takvih je veoma malo. Većina sudi o nekom delu povodeći se za predrasudama kritičara, koji su pak više vođeni popularnošću ili nepopularnošću pisca, nego nedostacima i vrednostima samog dela. Zbog toga se može očekivati da će ovaj treći tom, izvan teozofskog kruga, naići na još hladniji prijem od prethodna dva. U današnje vreme nijedna tvrdnja ne može da bude podvrgnuta poštenom suđenju, pa čak ni saslušanju, ukoliko njeni argumenti nisu u skladu sa propisanim i prihvaćenim istraživanjem, kako bi ostala unutar strogih granica zvanične nauke ili ortodoksne teologije.

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

Naše doba je čudan izuzetak. Ono je prevashodno materijalističko, ali je isto toliko i pobožno. Naša književnost, savremena misao i takozvani napredak kreću se tim dvema paralelnim linijama – tako neumesno različitim a ipak podjednako popularnim i ortodoksnim, svaka na svoj način. Onaj koji se usudi da povuče treću liniju, kao spojnicu pomirenja između postojeće dve, mora da bude itekako spremam na najgore. Njegovo delo će iskasapiti kritičari, ismejati čankolizi nauke i crkve, pogrešno citirati protivnici i odbiti pobožne biblioteke. Nakon zadržavajuće jasnih i naučno zasnovanih tumačenja koje pruža ezoterični budizam, te besmisleno pogrešna shvatanja stare religije mudrosti (budizam), u takozvanim kulturnim društvenim krugovima, predstavljaju odličan primer toga. Moguće je da su poslužili kao opomena čak i onim teozofima koji, prekaljeni maltene doživotnom borbom u službi svoje stvari, niti su plašljivi na Peru niti imalo strepe od dogmatske uobraženosti i naučničkog autoriteta. No, šta god da teozofski pisci učine, ni materijalizam ni doktrinarna pobožnost nikada neće pošteno razmotriti njihovu filozofiju. Njihove doktrine će biti sistematski odbacivane, a teorije osporavane čak i kao „radne hipoteze“ koje se danas neprestano smenjuju. Za zastupnika „animalne“ teorije naša kosmogenetska i antropogenetska učenja su u najboljem slučaju „bajke“. Jer za one koji bi hteli da izbegnu svaku moralnu odgovornost, sigurno je zgodnije da prihvate da potičemo od zajedničkog majmunskog pretka i da u tupavom bezrepom pavijanu vide brata, nego da dopuste očinstvo predaka, „sinova božjih“, čime bi morali da priznaju za brata izgladnelog stanovnika neke srotinjske četvrti.

„Odstupite!“, viču pobožnjaci. „Nikada nećete uspeti da od čestitih hrišćana koji idu u crkvu načinite ezoterijske budiste!“

Pravo govoreći, mi nemamo želju ni da pokušamo da dovedemo do takvog preobražaja. Ali to ne može i neće sprečiti teozofe da kažu ono što imaju, naročito onima koji, suprotstavljujući se našoj doktrini moderne nauke, ne čine to radi nje same, nego radi toga da bi obezbedili uspeh njihovih privatnih hobija i samoveličanja. Ukoliko ne možemo da dokažemo mnoga naša gledišta, ni oni to ne čine ništa bolje; mi ipak možemo da pokažemo kako su, umesto iznošenja istorijskih i naučnih činjenica – za primer onima koji, slabije upućeni od njih, očekuju da naučnici obave umovanje i formiraju njihova mišljenja – napor i većine naših učenjaka, po svemu sudeći, usme-

reni isključivo na obaranje i uklanjanje drevnih činjenica, ili na njihovo izvrtanje kako bi poslužile kao podupirači za njihova vajna gledišta. To neće biti učinjeno u duhu mržnje, pa čak ni kritikovanja, jer autorka spremno priznaje da su većina onih za koje smatra da greše neizmerno učeniji od nje. Međutim, velika učenost ne isključuje pristrasnost i predrasude, niti ikoga štiti od uobraženosti. Naprotiv. Ipak, i pored svega, samo da bismo dosledno odbranili sopstvene tvrdnje, tj. izneli dokaze o drevnoj mudrosti i njenim uzvišenim istinama, nameravamo da stavimo naše „velike autoritete“ na probu.



## **JEDAN KLJUČ ZA SVE SVETE KNJIGE**

Zaista, ukoliko se ne usvoji mera opreza na osnovu koje se ne bi unapred iznosile izvesne primedbe na temeljne tvrdnje izložene u ovoj knjizi – primedbe koje se iznose pozivajući se na autoritet ovog ili onog naučnika, kad se radi o ezoteričnom karakteru svih arhaičnih i drevnih filozofskih radova – one će još jednom biti osporene, pa čak i oljagane. Jedna od osnovnih namera ovog toma je da ukaže na to da su u delima starih Arijevaca, Grka i drugih značajnih filozofa, kao i u svetim spisima drugih naroda, prisutne snažna ezoterična alegorija i simbolika. Naš sledeći cilj je da pokažemo da je ključ za njihovo tumačenje, onakav kakav nam je pružio istočnjački hindu-budistički kanon okultizma – jednakovo podesan za hrišćanska jevanđelja, kao i za drevne egipatske, grčke, haldejske, persijske, pa čak i za jevrejsko-mojsijevske knjige – morao da bude zajednički za sve narode, bez obzira na odstupanja u njihovim metodima i egzoteričnim zabludama. Te tvrdnje silovito pobijaju neki od najistaknutijih učenjaka našeg doba. U svojoj knjizi *Edinburška predavanja* (*Edinburgh Lectures*) prof. Maks Miler (*Max Müller*) je odbacio tu osnovnu tvrdnju teozofa izlažući da hinduističke šastre (sveti spisi) i panditi (učenjaci) nisu ništa znali o takvoj ezoteričnosti.<sup>1</sup> Jedan učeni

<sup>1</sup> Ni većina današnjih pandita ne zna ništa o ezoteričnoj filozofiji pošto su izgubili ključ za nju, pa ipak, ukoliko je iskren, nijedan od njih ne bi porekao da su *Upanišade*, a naročito *Purane*, alegorične i simbolične, kao ni to da u Indiji i danas postoje neki vrlo istaknuti učenjaci koji bi, kada bi to hteli, mogli da

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

znalac sanskrita naširoko je izlagao kako ni u *Puranama* ni u *Upanišadama* nema nikakvog skrivenog značenja, ni ezoterične materije ili „zaslepljenosti”. Kad se ima u vidu da reč „upanišad” u prevodu znači „tajna doktrina”, takva izjava je u najmanju ruku čudna. Ser M. Monije Vilijems (*M. Monier Williams*), pak, ima isto takvo gledište kad je u pitanju budizam. On Gautamu Budu smatra protivnikom svakog vida ezoteričnih učenja. Navodno ih on lično nikada nije poučavao! Za sve takve „pretenzije” na okultno znanje i „magijske moći” zaslužni su potonji arhati, kasniji sledbenici „Svetlosti Azije”! Prof. B. Žove (*B. Jowett*), opet, podjednako prezriivo prelazi sunđerom preko „besmislenih” neoplatonskih tumačenja Platonovog *Timaja* i Knjiga Mojsijevih. Jedan poznati profesor grčkog nas uverava da u Platonovim *Dijalozima* nema ni daška orijentalnog (gnostičkog) duha misticizma, kao ni bilo čega sličnog toj nauci. Najdalje je otisao asirilog, prof. Sajs, koji uporno tvrdi da se u rukama asiriologa nalaze „ključevi i objašnjenja” asirskih ploča i književnosti klinastog pisma, mada ne poriće da ti tekstovi poseduju skriveno značenje: „Mnogi sveti spisi... tako su napisani da su razumljivi samo posvećenicima.” On izjavljuje da savremeni naučnici poseduju ključeve za tumačenje ezoteričnih zapisa „koje čak ni inicirani (haldejski) sveštenici nisu posedovali”.

Dakle, po naučnom shvatanju naših savremenih orijentalista i profesora, nauka je u doba egipatskih i haldejskih astronoma još uvek bila u povojima. Panini, najveći svetski gramatičar, nije bio upućen u veština pisanja. Isto tako ni Gospod Buda, niti bilo ko u Indiji do 300. g.p.n.e. Najveće neznanje vladalo je u doba indijskih rišija, pa čak i u doba Talesa, Pitagore i Platona. Mora da su teozofi sujeverne neznanice kad mogu da govore ono što govore uprkos tolikim učenim dokazima!

Dobija se utisak da je od nastanka sveta postojalo samo jedno doba stvarnog znanja na zemlji – sadašnje doba. U maglovitom praskozorju, u sivom osvitu istorije, stoje blede senke slavnih starih mudraca. Oni su beznadežno tapkali u potrazi za pravim značenjem sopstvenih misterija, čiji duh je nestao ne otkrivši se hijerofantima, već je čamio negde u svemiru sve do pojave posvećenika u modernu nau-

---

ponude ključ za takva tumačenja. Oni takođe ne odbacuju stvarno postojanje Mahatmi – posvećenih jogina i mistika – čak ni u ovom dobu kali-juge. (Nap. autorke)

ku i istraživanje. Zenit svetlosti spoznaje tek sada je stigao do „sveznanja” koje se, poput neke Penelope, baškareći se na blistavom suncu indukcije, poduhvata zadatka da postavlja „radne hipoteze” i glasno polaže pravo na sveopšte znanje. Zar onda nije svima jasno da je, shodno sadašnjim pogledima, znanje starog filozofa, a katkad i njegovih direktnih sledbenika u proteklim stolećima, uvek bilo beskorisno za svet i bezvredno za njega samog? Jer, kao što je toliko puta sa mnogo reči bilo objašnjeno, dok su drevni rišiji i mudraci hodali dalekim i jalovim predelima mita i praznoverja, srednjovekovni učenjak, pa čak i prosečni naučnik iz osamnaestog veka, uvek su bili manje ili više sputani njihovom „natprirodnom” religijom i uverenjima. Tačno je da postoji opšta saglasnost da su neki stari i srednjovekovni učenjaci, poput Pitagore, Platona, Paracelzusa i Rodžera Bekona (*Roger Bacon*), praćeni mnoštvom slavnih imena, zaista ostavili nemali broj orijentira nad dragocenim majdanima filozofije i neочекivanim nalazištima fizike. Pa ipak, njihove konkretnе iskopine, topljenje zlata i srebra i brušenje dragog kamenja, sve je to ništavno prema strpljivim naporima savremenog čoveka od nauke. Zar nije njegova neuporediva genijalnost zasluzna što je neuki i do danas obmanjivani svet dospeo do pravilnog znanja o stvarnoj prirodi kosmosa i čoveka, kao što je otkriveno u mehaničkim teorijama fizičara, u skladu sa strogo naučnom filozofijom?



### **PREPOSTAVKE MORAJU DA BUDU PROVERENE**

Pre naše obrazovane epohe nauka je bila puki naziv, a filozofija obmana i zamka. Shodno skromnim tvrdnjama jednog savremenog strčnjaka za pravu nauku i filozofiju, drvo znanja je tek sada izniklo iz jalovog korova sujeverja, kao što se prelepi leptir pomalja iz ružne gušenice. Prema tome, ne postoji ništa zbog čega bi trebalo da budemo zahvalni svojim precima. Davnašnja pokolenja su u najboljem slučaju pripremila i nađubrila tlo, a savremeni ljudi su posejali seme znanja i odgajili ljupko bilje zvano čista negacija i isprazno bezboštvo.

Međutim, teozofi ne dele takvo mišljenje. Oni ponavljaju ono što su rekli i pre dvadeset godina. Nije dovoljno govoriti o „neodrživim

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

Da bismo to učinili moramo da iznesemo merodavnije iskaze od naših vlastitih, i da izložimo dokazni materijal drugih naučnika, istaknutih kao što je i dr Žove, ako ne i istaknutijih stručnjaka u svojim oblastima, kako bismo ih upotrebili za potpuno pobijanje argumenata oksfordskog regius profesora grčkog.

Niko ne poriče da je Platon bio vatreni obožavalac i sledbenik Pitagore. Isto tako je neosporno, što sama građa pokazuje, da je on s jedne strane nasledio njegove doktrine, a s druge crpeo njegovu mudrost iz istih izvora.<sup>1</sup> A Pitagorina učenja su do srži orijentalna, pa čak i bramanska, jer je taj veliki filozof uvek ukazivao na Daleki istok kao izvor iz kojeg je crpeo svoje znanje i svoju filozofiju; Kolbruk (*Colebrooke*), pak, pokazuje da je Platon isto to priznao u svojim *Poslanicama*, i navodi da je on svoja učenja preuzeo „iz drevnih i svetih doktrina“. [Asiat. Trans., I, 579]

Osim toga, i Pitagorine i Platonove ideje isuviše se podudaraju sa indijskim sistemima i zoroastrijanizmom da bi iko ko je iole upućen u te sisteme mogao da posumnja u njihovo poreklo. Uz to:

Panten,<sup>2</sup> Atenagora i Kliment bili su temeljno upućeni u Platonovu filozofiju i shvatali su njenu suštinsku saglasnost sa orijentalnim sistemima.

[*Neoplatonizam i alhemija*, str. 4]

Istorija Pantena i njegovih savremenika može da pruži ključ za platonske, a u isti mah i za orijentalne elemente koji u jevandeljima tako upadljivo preovlađuju nad jevrejskim svetim spisima.

---

1 *l'Histoire Critique du Gnosticisme*, od M. J. Matera, profesora Kraljevske akademije u Strazburu. On kaže:

„U Grčkoj, kod Pitagore i Platona otkrivamo prve sastojke (orijentalnog) gnosticizma.“

(Prvi tom, str. 48. i 50.) (Nap. autorke)

2 Sveti Panten (oko 200. g. n. e.) bio je hrišćanski teolog koji je oko 190. osnovao Katehitsku školu u Aleksandriji. Ova škola je bila najstarija katehitska škola i imala je značajnu ulogu u razvoju hrišćanske teologije. Panten je bio stolički filozof koji je živeo i poučavao u Aleksandriji. Preobratio se u hrišćanstvo i otada je nastojao da svoju novu veru pomiri sa grčkom filozofijom. Najpoznatiji učenik mu je bilo Kliment Aleksandrijski. Prema Eusebiju iz Cezareje služio je kao misionar u Indiji gde je pronašao izolovane hrišćanske zajednice. (Nap. ured.)

## Poglavlje I

### UVODNI PREGLED



*Trag znanja posvećenika vodi do četvrte korenske rase ♦ „Zaštитници“ Kine ♦ Putovanja Marka Pola u centralnu Aziju ♦ Abeceda magije ♦ Istok – zemљa znanja i učenosti ♦ Magija stara koliko i čovek ♦ Drevni narodi negovali su magiju do najvišeg stupnja ♦ U TAJNOJ DOKTRINI nalaze se Alfa i Omega univerzalne nauke ♦ Okultisti i njihova drevna nauka lagano dobijaju potvrdju ♦ Gnoza tajnog bratstva još uvek cveta ♦ Učeni kabalisti širom Evrope i Amerike ♦ Svesno i nesvesno čarobnjaštvo ♦ Crna magija i hipnotizam ♦ Bela magija i crna magija ♦ Postojanje TAJNE UNIVERZALNE DOKTRINE i njeni praktični magijski metodi nisu fikcija*



Posvećenicima koji su stekli moći i transcendentalno znanje može unazad da se prati trag sve do četvrte korenske rase od našeg vlastitog doba. S obzirom da mnoštvo tema kojima se valja pozabaviti ne dopušta uvođenje jednog takvog istorijskog poglavlja, koje bi, mada istorijsko po činjenicama i svojoj istinitosti, crkva i nauka unapred odbacile kao huljenje i izmišljotinu, mi ćemo se samo dotaći te teme. Nauka samovoljno briše na desetine imena drevnih junaka, naprsto zbog toga što je u njihovim životima isuviše prisutan element mita; crkva insistira na tome da biblijske poglavare treba smatrati za istorijske ličnosti, i naziva svojih sedam „zvezdanih anđela“ „istorijskim izvorima i zastupnicima Stvoritelja“. I jedna i druga su u pravu, pošto obe nalaze moćnog saučesnika koji će im držati stranu. Ljudski rod je u najboljem slučaju žalosno stado panurgijskih

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

ovaca<sup>1</sup> što slepo sledi vodiča koji mu u datom trenutku odgovara. Ljudski rod – ili barem najveći njegov deo – ne voli da misli svojom glavom. On doživljava kao uvredu čak i neznatniji poziv da nakratko iskorači iz starih, dobro utabanih staza i da, samostalno promišljači i odlučujući, stupi na novi put. Dajte mu da reši neki nepoznat i neuobičajen problem, i ukoliko se njegovim matematičarima taj problem ne dopadne po izgledu pa odbiju da se njime pozabave, masa koja nije vična matematički blenuće u nepoznatu veličinu i beznađežno se uplesti u razne ikseve i ipsilone, a potom krenuti da razbijje u paramparčad nezvanog narušioca njene intelektualne nirvane. Valjda time može da se objasni lak i neobičan uspeh rimske crkve u preobraćanju nominalnih protestanata i slobodnih mislilaca, kojih je mnogo, ali se nikada nisu potrudili da samostalno razmišljaju o najznačajnijim i složenim pitanjima čovekove unutarnje prirode.

A opet, ukoliko ne treba mariti za činjenične dokaze, zapise sačuvane u istoriji, crkvena crnomagija proklinjanja i čarobnjaka iz omraženog Kainovog roda, ispostaviće se da su naši naporи zaista slabašni. Kada već skoro dve hiljade godina jedna skupina ljudi neprekidno podiže glas protiv crne magije, onda se nameće nužan zaključak da ukoliko *crna* magija zaista postoji, mora da je tu negde i njena suprotnost – *bela* magija.



## ZAŠTITNICI KINE

Lažni srebrnjaci ne bi mogli da postoje da nema pravog srebrnog novca. Priroda je dvojaka u svemu čega se lati, i to crkveno proganjanje još odavno je moralno da otvori oči javnosti. Koliko god putnici mogli da budu skloni tome da izvrću činjenice o neobičnim moćima kojima su neki ljudi obdareni u „neznabogačkim” zemljama; koliko god oni težili da nametnu pogrešna tumačenja tih činjenica, te – da upotrebimo staru izreku – „da belog labuda nazovu crnom gu-

<sup>1</sup> Panurg je ličnost iz Rableovog *Pantagruela*, a označava osobu koja misli da može da učini šta poželi, to jest radi se o „svemoćnoj” budali. Panurgijske ovce označavaju lakoverne ljude koji slepo slede takvog svog vodiča makar ih on vodio u propast, kao što stoji u epizodi ovog nenadmašnog romana. (Nap. ured.)

skom” i da ga ubiju, ipak mora da se uzme u obzir čak i svedočenje rimokatoličkih misionara kada se zakunu u istinitost svojih iskaza. Isto tako, njihovo svedočenje o postojanju takvih moći ne može da se zanemaruje samo zato što su skloni da u pojavama određene vrste vide posredovanje Satane. Jer šta oni, na primer, kažu o Kini? Misionari koji su mnogo godina proveli u toj zemlji i ozbiljno izučavali sve činjenice i verovanja koja bi mogla da se ispostave kao prepreke za njihov uspeh u vršenju preobraćenja, i koji su se upoznali sa svim ezoteričnim obredima, kako službene religije tako i raznih sekti – svi se oni zaklinju u postojanje određene grupe ljudi do kojih ne može da dopre niko osim cara i odabrane svite visokih zvaničnika. Pre nekoliko godina, pre rata u Tonkingu<sup>1</sup>, pekinški nadbiskup je povodom izveštaja nekoliko stotina misionara i hrišćana napismeno poslao u Rim povest koja je bila saopštена dvadeset i pet godina ranije i potom često navodena u klerikalnim novinama. U njoj piše da su ti misionari i hrišćani pronikli u misteriju određenih službenih izaslanstava koja su car i vladajuće snage slali u opasnim vremenima svome Šeuu i Kiuaju, kako ih je narod zvao. Šeu i Kiuaj, objašnjavali su, bili su zaštitnička božanstva planina, obdarena čudesnim moćima. „Neuke” mase ih smatraju za zaštitnike Kine, a dobri i „učeni” misionari za ovaploćenje đavolske sile.

Šeu i Kiuaj su ljudi koji pripadaju stanju bića drugačijem od stanja običnog čoveka ili stanja u kojem su se nalazili dok su bili zaodenuti u svoja tela. Oni su rastelovljene duše, duhovi i utvare, koje i pored toga žive u realnom obliku na zemlji i borave u sigurnosti planina, nepristupačni svima sem onima kojima dozvole da ih posete<sup>2</sup>.

Neke isposnike na Tibetu meštani, s kojima ovi ne žele da komuniciraju, zovu i La, tj. duhovi. Šeui Kiuaj, koji uživaju najviše poštovanje cara i filozofa, kao i konfučijanaca koji ne veruju u „duhove”,

1 Rat ograničenog dejstva između Francuske i Kine, koji se vodio od avgusta 1884. do aprila 1885. godine, zarad kontrole Tonkinga u severnom Vijetnamu. (Nap. ured.)

2 Ova i druge činjenice mogu da se pronađu u Kineskim izveštajima misionara i u delu kineskog biskupa monsinjora Delaplaza (*Delaplace*) „*Annales de la propagation de la Fol*”. (Nap. autorke)

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

naprosto su Lohani – veliki znalci koji žive u potpunoj samoći u svojim nepoznatim skloništima.

No, i kineska isključivost i sama priroda kao da su se udružile protiv evropske radoznanosti i – kako se to iskreno smatra na Tibetu – skrnavljenja. Slavni putnik Marko Polo bio je Evropljanin koji je verovatno najdublje prodro u unutrašnjost tih zemalja. Možda je sada prilika da ponovimo ono što je o njemu bilo rečeno 1876. godine.

„Jedna pokrajina u pustinji Gobi, zapravo oblast nezavisne Tata-rije i Tibeta, pažljivo se čuva od stranih upada. Oni kojima je dozvoljeno da proputuju njome pod naročitim su nadzorom izvesnih predstavnika vrhovne vlasti, pri čemu su se dodatno obavezali da spoljnom svetu neće saopštavati nikakve podatke o mestima i ljudima koje obidi. Ali, uprkos tog ograničenja, nesumnjivo postoje brojni izveštaji o istraživanjima, pustolovinama i otkrićima koji bi se čitali sa zanimanjem. Pre ili kasnije će doći vreme kada će grozni pustinjski pesak predati svoje dugo zakopane tajne i tada će zaista doći do nenadanog suzbijanja naše moderne sujete.

Marko Polo, smeli putnik iz trinaestog stoljeća, kaže:

‘Žitelji Pašaja<sup>1</sup> veliki su stručnjaci u čarobnjaštvu i opakim veštinama.’

A njegov učeni izdavač dodaje:

‘Taj Pašai, ili Udjana, bio je domovina Padme Sambave, jednog od glavnih pobornika lamaizma, tj. tibetanskog budizma, i velikog majstora madije. Doktrine Sakje, s obzirom da su preovlađivale u Udjani u *stara vremena*, verovatno su bile snažno obojene šivatskom magijom, i Tibetanci još uvek taj predeo smatraju klasičnim područjem čarobnjaštva i vradžbina.’

‘Stara vremena’ su ista kao ‘savremena’, i što se tiče magijskih praksi ništa se nije promenilo izuzev što su postale još ezoteričnije i tajanstvenije, kao što se i predostrožnost posvećenika povećava srazmerno putnikovoj radoznanosti. Hiuen-Tsang kaže o tamošnjim žiteljima:

1 Predeli koji se nalaze negde između Udjane i Kašmira, kako veruje pukovnik Jul, prevodilac i izdavač Marka Pola (I.X75). (Nap. autorke)

‘Ti ljudi (...) su naklonjeni izučavanju magije, ali se njime bave bez naročitog žara. Ža njih je poznavanje magijskih formula postalo običan profesionalni posao.’<sup>1</sup>

Nećemo pobijati ovu tvrdnju časnog kineskog putnika. Štaviše, spremni smo da dopustimo da su u sedmom stoljeću *neki* ljudi od magije zaista pravili profesionalni posao, kao što ovo i danas rade *neki* ljudi, ali svakako ne pravi posvećenici. Pored toga, teško da je budizam još tada prodro u Tibet, čija plemena su bila ogreznala u magiju Bona – prelamaističke religije. Čovek poput Hiuen-Tsanga, pobožan i odvažan, koji je stotinu puta rizikovao život da bi stekao tu sreću da vidi Budinu senku u pećini u Pešvuru, ne bi bezrazložno optužio dobre lame i monaške čudotvorce za „pravljenje profesionalnog posla” od pokazivanja magije putnicima. Gautamin nalog, sadržan u njegovom odgovoru kralju Prasenadištu, svom zaštitniku, koji ga je zamolio da izvede neka čuda, mora da je bio stalno prisutan u svesti Hiuen-Tsanga. ‘Silni kralju’, rekao je Gautama, ‘ja ne poučavam svoje učenike zakonu govoreći im: ‘Podite, sveci, i pred očima bramana i domaćina izvodite čuda svojim natprirodnim moćima veća od onih koja bilo koji čovek može da izvede.’ Kada ih učim zakonu, kažem im: ‘Sveci, živite tako da *tajite svoja dobra dela, a pokazujete svoje grehe.*’

Potaknut izveštajima o magijskim predstavama koje su videli i zabeležili putnici svih epoha po Tatariji i Tibetu, pukovnik Jul je došao do zaključka da su ti starosedeoci sigurno „vladali celokupnom enciklopedijom savremenog spiritualizma”. Duhalde spominje između ostalih njihovih magija i veština da svojim prizivanjima materijalizuju u *vazduhu* obličja Lao Cea [kineskog filozofa] i svojih božanstava, te da *postignu da olovka piše odgovore na pitanja a da je niko ne pipne.* [Knjiga o ser Marku Polu, I, 3X8]

Spomenuta prizivanja obavljaju se u religijskim misterijama u njihovim svetilištima; ukoliko se obavljaju na drugi način, ili u svrhu *zarade*, smatraju se *madrijama*, vračanjem i strogo su zabranjena. A veština navođenja olovke da piše bez dodira bila je poznata i primenjivana u Kini i drugim zemljama pre hrišćanske ere. U tim zemljama je to elementarna magija.

Kada je Hiuen-Tsang poželeo da obožava Budinu senku, nije se obratio ‘profesionalnim čarobnjacima’, nego snazi sopstvenog

<sup>1</sup> *Voyage des Pelerins Bouddhistes.* Vol.1. *Histoire de la Vie de Hiouen-Thsang*, etc., traduit du chinois en français, par Stanislas Julien. (Nap. autorke)

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

a uz to je dosta vremena proveo proučavajući magiju egipatskih sveštenika [Diog. Laert., u ‘Democrit. Vit.’]. Skoro devedeset godina od stotinu i devet koliko je živeo, taj veliki filozof je vršio eksperimente i zapisivao ih u knjigu koja je, prema Petroniju [*Satyricon*, IX. 3], proučavala prirodu – činjenice koje je lično proverio. Nalazimo, takođe, da on nije samo ispoljavao nevericu i potpuno odbacivao čuda, nego je dokazivao da se svako od čuda koje su očevici potvrdili dogodilo, i moglo da se dogodi, zbog toga što su sva, pa i ona *najneverovatnija*, bila izvođena u skladu sa ‘*skrivenim zakonima prirode*’. [Plinije, *Hist. Nat.*] (...) Dodajmo tome da su Grčka, ‘kasnija kolevka umetnosti i nauke’, i Indija, kolevka religije, bile, a jedna od njih je to još uvek, posvećene izučavanju i upražnjavanju magije – i ko će se onda drznuti da posumnja u njeno dostojanstvo kao metoda proučavanja i njenu temeljnost kao nauke?’”

[*Razotkrivena Izida*, I, 512]

Nijedan pravi teozof neće to učiniti pošto kao član našeg velikog orijentalnog društva nesumnjivo zna da istočnačka TAJNA DOKTRINA sadrži u sebi alfu i omegu sveopšte nauke; da u njenim nejasnim tekstovima, ispod raskošne, mada možda preobilne simbolike, leži skriveni kamen temeljac, kao i tačke oslonca celokupnog starog i savremenog znanja. Taj kamen, koji je spustio Božanski graditelj, danas je odbačen od strane isuviše ljudskih radnika, zato što je čovek u svom fatalnom materijalizmu izgubio svako sećanje ne samo na svoje sveto detinjstvo, nego i na svoju mladost u kojoj je bio jedan od graditelja, kada su „jutarnje zvezde zajedno pevale, a božji sinovi klicali od radosti” nakon što su utvrđili mere za temelje zemlje – da upotrebimo duboko simboličan i poetski jezik Jova, arapskog posvećenika. No, oni koji su još uvek u stanju da u svom najdubljem biću načine mesta za Božanski zrak, i koji stoga prihvataju podatke svetih nauka sa neophodnim poverenjem i poniznošću, dobro znaju da se u tom kamenu koji ostaje zakopan nalazi absolut filozofije, koja je ključ za sve one tajanstvene probleme života i smrti od kojih barem neki sigurno mogu da se objasne u ovim knjigama.





## **OKULTIZAM MORA DA POBEDI**

Pisac je živo svestan ogromnih teškoća koje iskrsavaju pri bavljenju tako dubokim pitanjima, i svih opasnosti tog zadatka. Mada čovekovu prirodu vređa kada se istina žigoše kao prevara, vidimo da se to svakodnevno događa i, da zlo bude veće, pristajemo na to.

Zato što svaka okultna istina mora da prođe kroz takvo osporavanje a njeni pobornici kroz mučeništvo pre nego što bude konačno prihvaćena; iako čak i tada prečesto ostaje:

*Kruna*

*Naizgled zlatna, a ipak samo trnov venac.<sup>1</sup>*

Istine koje se zasnivaju na okultnim misterijama će na svakog čitaoca koji može da ih shvati imati hiljadu onih koji će ih žigosati kao podvale. To je sasvim prirodno, a jedini način da se tako nešto izbegne bio bi da se okultista pridržava pitagorejskog „zaveta čutanja” i da taj zavet obnavlja svakih pet godina. U protivnom će kulturno društvo – čije se dve trećine smatraju obaveznim da veruju da je, još od pojave prvog posvećenika, jedna polovina čovečanstva varala i obmanjivala drugu polovinu – nesumnjivo braniti svoje nasledno i običajno pravo da kamenuje uljeza. Onim dobronamernim kritičarima koji s velikom spremnošću iznose danas čuveni Karlajlov (*Carlyle*) aksiom o njegovim sunarodnicima, po kojem su u pitanju „većinom budale” (prethodno se pobrinuvši da sebe svakako uvrste u jedine srećne izuzetke od tog pravila), ovo delo će dati sangu i dodatnu ubedljivost tužnoj činjenici da je ljudski rod naprosto sastavljen od nitkova i idiota. Ali to i nije toliko važno. Odbrana okultista i njihove drevne nauke polako ali sigurno deluje u samom srcu društva, svakoga sata, dana i godine, u vidu dve ogromne grane, dva zalutala ogranka na stablu magije – spiritualizma i rimske crkve. Činjenica vrlo često utire sebi put kroz korov izmišljotina. Poput golemog udava, zabluda u najrazličitijim vidovima opkoljava ljudski rod, nastojeći da u svom smrtonosnom stisku uguši svaku težnju

<sup>1</sup> Citat iz dela *Raj ponovo stečen (Paradise Regained)* engleskog pesnika Džona Miltona (John Milton, 1608–1674) (Nap. ured.)

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

ka istini i svetlosti. Međutim, zabluda je moćna samo na površini, a okultna priroda je sprečava da prodre dublje; jer upravo ta okultna priroda okružuje čitav svet, u svim pravcima, ne ostavljujući ni najtamniji ugao neispitan. I, bilo nekim fenomenom ili čudom, udicom duha ili biskupovim žezlom, okultizam mora da pobedi pre no što sadašnje razdoblje dođe do „Šanijevog (Saturnovog) trostrukog sedam” zapadnog ciklusa u Evropi, drugim rečima – pre kraja 21. stoljeća.

Zaista, tlo davne prošlosti nije jalovo, ono se samo odmaralo. Stabla svetih hrastova drevnih Druida još uvek mogu da puštaju izdanke iz svojih sasušenih grana, da se preporode i počnu novi život, poput one šake kukuruza iz sarkofaga mumije stare 4000 godina, kukuruza koji je, kada je posejan, iznikao, porastao i „dao odličnu žetu”. Zašto da ne? Istina je neobičnija od bajke. Ona može bilo kog dana, krajnje neočekivano, da dokaže svoju mudrost i ispolji prezir prema našem dobu, potvrđujući da tajno bratstvo zbilja nije izumrlo sa Filaletejcima iz poslednje eklektičke škole, da gnoza još uvek uspeva u svetu i ima mnoštvo poklonika, mada nepoznatih. Sve će se to postići tako što će jedan ili više velikih Učitelja posetiti Evropu i razobličiti krivotvoritelje i klevetnike magije. Takva tajna bratstva spominjali su pojedini znameniti pisci, a o njima se govori i u Menkenzijevoj (*Mackenzie*) *Kraljevskoj masonskoj ciklopediji*. Pisac, u lice miliona onih koji to poriču, smelo ponavlja ono što je rečeno u *Razotkrivenoj Izidi*:

„Ukoliko su [posvećenici] bili smatrani za izmaštane likove nekog romanopisca, to je samo pomoglo ‘braći-poznavaocima’ da lakše ostanu u tajnosti. (...) Sen Žermen i Kaljostri ovoga stoljeća, naučivši gorku lekciju iz klevetanja i proganjanja u prošlosti, danas slede drugačiju taktiku.”

[*Op. cit.*, II, 403]

Te proročke reči napisane su 1876., a potvrđene 1886. godine. I pred toga, ponovo kažemo:

„Postoje brojna mistička bratstva koja nemaju ništa sa ‘civilizovanim’ zemljama; i upravo u njihovim nepoznatim zajednicama skrivene su tajne prošlosti. Ti ‘značci’ bi mogli, kada bi to hteli, da polože pravo na neobično poreklo i da pokažu proverljive dokumente koji bi objasnili mnoge tajanstvene stranice kako iz duhovne tako i iz sve-

tovne istorije.<sup>1</sup> Da su ključevi za hiperatičke tekstove i tajnu egipatskog i hinduističkog simbolizma bili poznati hrišćanskim ocima, ovi ne bi dozvolili da i jedan spomenik iz starina ostane neosakaćen.

[Ibid.]

Međutim, u svetu postoji i druga vrsta posvećenika, koji takođe pripadaju bratstvu i koji su moćniji od svih onih koji su poznati laicima. Mnogi među njima su lično prijatni i dobronamerni, čak ponekad čedni i pobožni kao pojedinci, međutim, u svojim zajedničkim težnjama, kao sebično i pristrasno udruženje sa nepopustljivom žestinom i odlučnošću, oni moraju da budu svrstani među znalce crne magije.



## CRNA MAGIJA NA DELU

To su naši savremeni rimokatolički „oci” i sveštenici, koji su najveći deo hiperatičkih spisa i simbola<sup>2</sup> odgonetnuli nakon srednjeg veka. Svaki takav znalač veštine – stotinu puta upućeniji u tajni simbolizam i stare religije nego što će naši orijentalisti ikada biti, pravo olicenje preprednosti i promućurnosti – čvrsto drži ključeve u stisnutoj šaci, odlučan da tajna ne bude lako otkrivena ukoliko može da pomogne u tome. U Rimu, kao i širom Evrope i Amerike, postoji više veoma vičnih kabalista nego što se uopšte pretpostavlja. Otuda su potpuno javna „bratstva” „crnih” posvećenika moćnija i opasnija za protestantske zemlje od mnoštva istočnjačkih okultista. Ljudi ismevaju magiju! Ljudi od nauke, fiziolozi i biolozi, rugaju se moći pa čak i verovanju u postojanje onoga što se u narodskom govoru zove „vračanje” i „crna magija”!? Arheolozi imaju svoj Stounhendž u Engleskoj sa hiljadama njegovih tajni, i njegovog blizanca Karnaka u Bretanji, pa ipak niko od njih nije ni posumnjao šta se tokom poslednjeg veka događalo u njihovim kriptama i tajanstvenim nišama i budžacima. Štaviše, oni čak i ne znaju za postojanje takvih „magijskih

1 To je tačno ono što se neki od njih i spremaju da urade, a mnoge „tajanstveni odlomci” iz duhovne i svetovne istorije dotaknute su na ovim stranicama. Drugo je pitanje da li će njihova objašnjenja biti prihvaćena. (Nap. autorce)

2 Hieratikon, grčki, sa značenjem sveštenički spis. (Nap. ured.)

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

dvorana” u svom Stounhendžu, u kojima se odvijaju čudesni događaji uvek kada je novi obraćenik na pomolu. U Salpetriju je vršeno na stotine ogleda, kao i od strane veštih hipnotizera u njihovim kućama. Danas je dokazano da neke osetljive osobe – bilo muškarci ili žene – kada im stručnjak koji utiče na njih naredi da izvrše određenu stvar u transu – od ispitanja čaše vode do simuliranog ubistva – pošto se vrate u uobičajeno stanje, izgube svako pamćenje na te zapovesti – „sugerisane”, kako to savremena nauka kaže. I pored toga, u određenom trenutku subjekt je, mada svestan i potpuno budan, prinuđen nekom neodoljivom silom unutar sebe da uradi ono što mu je hipnotizer sugerisao; o čemu god da se radi i koliko god da traje utvrđeni period vremena, subjekt to čini pod uticajem osobe koja njime upravlja snagom volje, kao što zmija uspeva da drži pticu općinjenom dok je na kraju ne natera da joj sama uskoči u otvorene čeljusti. Pa i gore od toga, jer ptica je svesna opasnosti; ona se opire koliko god da je bespomoćna u svojim krajnjim naporima, dok se hipnotisani subjekt ne buni, nego kao da svojevoljno sledi sugestije i glas. Ko je od naših evropskih ljudi od nauke, koji veruju u takve *naučne eksperimente* – a vrlo je malo onih koji još uvek sumnjuju u njih i koji se ne osećaju ubedjenima u njihovu realnost – ko je od njih, pitamo, spremjan da prizna da je to crna magija? Pa ipak, to je *pravo*, neporecivo i stvarno *općinjavanje i čarobnjaštvo* iz davnina. Mulu Kurumbe iz Nilgirija ne postupaju drugačije kada nastoje da unište neprijatelja, niti Dugpe iz Sikima i Butana znaju za moćnije sredstvo nego što je *volja*. Samo što kod njih ta volja ne deluje na mahove i sa trzajima, nego sa potpunom sigurnošću, i ne zavisi od prijemčivosti „subjekata” i njihove podložnosti uticajima. Kada odabere žrtvu i stupi sa njom u vezu, Dugpin „fluid” sigurno će naći svoj put, pošto je njegova volja neizmerno snažnije razvijena od volje evropskog eksperimentatora – samoukog, nenadziranog i *nesvesnog čarobnjaka* sa naučnim ciljem – koji nema predstavu o (niti veruje u) raznovrsnosti i moći drevnih metoda korišćenih za razvijanje te snage od strane *svesnog čarobnjaka*, „crnomagijaša”, bilo da je sa istoka ili zapada.

A sada se postavlja otvoreno i nedvosmisленo pitanje: zašto se neki fanatični i revnosni sveštenik, koji žudi da preobradi odabranog imućnog i uticajnog člana društva ne bi za ostvarenje svog cilja poslužio istim sredstvom kao i francuski lekar i eksperimentator kada utiče na svoj subjekt? Savest rimokatoličkog sveštenika je po svoj

prilici mirna. On *lično* deluje bez sebičnog cilja, isključivo radi „spasavanja duše” od „večnog prokletstva”. Po njegovom mišljenju, ukoliko u tome ima neke magije, onda je to bogougodna, pohvalna i božanska magija. Takva je moć slepe vere.

Prema tome, kada nas čestite i uvažene osobe besprekornog karaktera, koje se nalaze na visokom društvenom položaju, uveravaju da postoji mnoštvo dobro organizovanih udruženja među rimokatoličkim sveštenicima koja, pod izgovorom savremenog spiritualizma i medijumstva, održavaju seanse radi preobraćenja putem sugestije, neposredno ili na daljinu – mi odgovaramo: „Znamo to”. I kada nam se, povrh toga, kaže da se ti popovi-hipnotizeri, kad god požele da steknu uticaj nad nekom jedinkom ili jedinkama koje su odabrali za preobraćanje, povlače na izvesno mesto pod zemljom koje su odredili i osveštali u tu svrhu (tj. radi obredne magije), i da tamo, obrazujući krug, šalju udruženu snagu volje u pravcu te jedinke, i ponavljanjem tog postupka stiču potpunu vlast nad svojom žrtvom – mi ponovo odgovaramo: „Sasvim moguće”.



## **CRNA MAGIJA I HIPNOTIZAM**

Mi zapravo znamo da je praksa takva bilo da se obredna magija i začaravanje vrše u Stounhendžu ili negde drugde. Kažemo da nam je to poznato iz ličnog iskustva, a i po tome što je nekoliko autorkinih najboljih i najdražih prijatelja na taj način bilo nesvesno privućeno rimskoj crkvi pod njenu „milostivu” zaštitu. I zato nam je preostalo jedino da se saosećajno nasmejemo neznanju i tvrdoglavosti onih zavedenih ljudi od nauke i prosvećenih eksperimentatora koji, mada veruju u sposobnost dr Čarkota (*Charcot*) i njegovih sledbenika da „začaraju” svoje pacijente, ne nalaze ništa bolje od prezrivog osmeha kad god se pred njima spomenu crna magija i njena moć. Opat-ka-balista Elifas Levi (*Eliphas Levi*) umro je pre nego što su nauka i Medicinski fakultet Francuske prihvatili hipnotizam i delovanje putem sugestije u svojim naučnim ogledima, a on je to najavio dvadeset i pet godina ranije, u svom delu *Dogme et Rituel de la Haute Magie* u poglavlju „*Les Envoutements et les Sorts*”:

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

Međutim, kada uporedi ovaj iskaz sa jednim drugim mišljenjem istog autora, naime da:

„Um jednog kritičara treba vezanih ruku i nogu da se drži činjenica i da pusti da ga one odvuku gde god im se hoće.“

[*Etudes Historiques*]

čovek oseti olakšanje. Kada su, povrh toga, ta dva iskaza potkrepljena trećim jednog slavnog akademika, koji izjavljuje da:

„Pristrasnost mora da bude proterana iz nauke.“

[„Memoari“ pročitani na *Academie des Inscriptions des Belles Lettres*, 1859. godine]

onda nema mnogo razloga za bojazan. Nažalost, M. Renan prvi krši to zlatno pravilo.

Svedočenje Herodota – nazvanog, van svake sumnje sarkastično, „ocem istorije“, jer kad god se savremena misao ne slaže sa njim, njegove tvrdnje bivaju odbačene – trezvena i ozbiljna uveravanja u filozofskim pričama Platona i Tukidida, Polibija i Plutarha, pa čak i određeni iskazi samog Aristotela, sve se to bez razlike sklanja u stranu kad god se zapliću u ono što savremena kritika voli da smatra mitom. Prošlo je već neko vreme otkako je Štraus objavio definiciju mita.



### ŠTA JE MIT?

Prisustvo natprirodnog elementa ili čuda u nekoj priči je pouzdan znak da je u njoj prisutan mit; i to je pravilo kritike koje je prečutno usvojeno od strane svakog savremenog kritičara. No, da počnemo sa pitanjem šta je to mit? Nisu li nam stari pisci jasno rekli da ta reč znači predanje? Nije li latinska reč *fabula*, legenda, sinonim za nešto što je ispričano kao da se dogodilo u praistorijskim vremenima, i ne mora obavezno da bude izmišljeno? Uz takve samodršce kritike i despotske vladare kakvi su većina francuskih, engleskih i nemackih orijentalista, nema kraja zalihama istorijskih, geografskih, etnoloških i filoloških iznenađenja u predstojećem stoleću. U filozofiji

su izvrtanja od skora postala tako uobičajena da više ništa ne može da prenerazi javnost. Jedan učeni mislilac je već izjavio da je Homer bio naprosto „mitsko ovapločenje epopeje”,<sup>1</sup> dok drugi tvrdi da je Hipokrat, Eskulapov sin, „puka fantazija”, da Asklepijade, bez obzira na to što su živele sedamsto godina, mogu na kraju da se ispostave kao čista „izmišljotina”, da je „grad Troja (suprotno mišljenju dr Šlimana) postojao samo na mapama”, itd. Pa zašto onda posle svega toga svet ne bi bio naveden da svaku istorijsku ličnost iz starih vremena smatra za mit? Da Aleksandar Veliki nije bio potreban filologiji kao malj za razbijanje bramanskih hronoloških tvrdnji i on bi odavno postao samo „simbol pripajanja” ili „duh osvajanja”, kao što je već predložio jedan francuski pisac.

Golo poricanje je jedino sredstvo koje je preostalo kritičarima. To je za neko vreme najsigurnije utočište poslednjih skeptika. Za onog koji bezuslovno poriče, napor dokazivanja je izlišan, a time se izbegava i ono što je još gore – da se katkad prizna ponešto od protivnikovih neoborivih argumenata i činjenica. Krojcer (*Creuzer*), najveći od svih savremenih simbologa, najučeniji u masi obrazovanih nemackih mitologa, mora da je zavideo nekim skepticima na njihovoј spokojnoj samouverenosti kada se osetio prinuđenim da u trenutku beznadežne zapletenosti prizna:

„Prisiljeni smo da se vratimo teorijama o vilenjacima i duhovima, onakvima kako su ih shvatali stari klasici; [to je doktrina] bez koje postaje potpuno nemoguće da čovek sebi objasni bilo šta po pitanju misterija.”

[*Creuzer, Introduction des Mystères*, III, str. 456]

Rimokatolici, koji su krivi za isti taj kult, i to doslovno – pozajmivši ga od poznijih Haldejaca, libanskih Nabateanaca i krštenih Sabejaca,<sup>2</sup> a ne od učenih astronoma i posvećenika iz davnih vremena

- 
- 1 Videti *Histoire des Religions de la Grece*, Alfred Mauy, I. 248, kao i Holzmanova umovanja u delu *Zeitschriftur Vergleichende Sprachforschung*, 1882. god., str. 487. (Nap. autorke)
  - 2 Poznji Nabateanci držali su se istog uverenja kao i Nazareni i Sabejci: poštivali su Jovana Krstitelja i primenjivali baptizam. (Videti *Razotkrivenu Izidu*, II. 127; Munck, *Palestina*, str. 525; Dunlap, *Sid, the Son of Man*, itd.) (Nap. autorke)

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

– sada bi hteli da, proklinjući ga, prikriju izvor iz kojeg je potekao. Teologija i crkvenjaštvo bi se rado potrudili da isprazne fontanu koja ih je od početka napajala, da spreče da se potomstvo zagleda u nju i tako vidi njihov izvorni obrazac. Okultisti, međutim, veruju da je došlo vreme da svakom daju ono što zaslužuje. Što se tiče drugih naših protivnika – savremenih skeptika i epikurejaca, cinika i sadukeja – oni odgovor na svoja poricanja mogu da nađu u našim prethodnim tomovima. A što se tiče mnogih nepravednih kleveta na račun starih učenja, razlog za njih je izložen u ovim rečima iz *Razotkrivene Izide*:

„Mišljenje današnjeg komentatora i kritičara o drevnom znanju ograničeno je *egzoterizmom* hramova i vrti se oko njega; on je ili nevoljan ili nesposoban da pronikne u užvišeni aditum iz starih vremena, u kojem je hijerofant posvećivao novoobraćenika da posmatra javni kult u njegovoj pravoj svetlosti. Nijedan drevni mudrac ne bi pomislio da je čovek kruna stvaranja i da su zvezdano nebo i naša majka zemlja stvoreni radi njega.”

[I, str. 535]



## HALDEJSKA PROROČIŠTA

Pošto vidimo da se u štampi danas pojavljuju takva dela kao što je *Phallicism* [od Hargrejva Dženingsa], lako je uvideti da je prošlo vreme prikrivanja i prerušavanja. Nauka je isuviše napredovala u filologiji, simbolizmu i komparativnoj religiji da bi i dalje sve odreda poricala, a crkva je isuviše razborita i obazriva da ne bi iskoristila situaciju što je moguće bolje. U međuvremenu, „Hekatini rombovi” i „Luciferovi točkovi”,<sup>1</sup> koji se svakodnevno iskopavaju iz vavilonjanske zemlje, više ne mogu da se koriste kao očigledni dokazi kulta Satane, pošto su isti ti simboli prisutni i u obredu latinske crkve. Ona je previše obrazovana da ne bi znala za činjenicu da se čak ni pozniji Haldejci, koji su postepeno zapali u dualizam, svodeći sve stvari na dva osnovna principa, nikada nisu klanjali Satani i idolima, kao ni zoroastrijanci, koji se danas nalaze pod istom optužbom, nego da je njih-

<sup>1</sup> Videti de Mirvije, *Des Esprits*, tom III, str. 267 i dalje. (Nap. autorke)

va religija bila jednakо visoko filozofska kao i druge; njihova dvojna i egzoterična teozofija postala je nasledstvo Jevreja, koji su pak bili primorani da ga podele sa hrišćanima. Parsi su do dana današnjeg opterećeni obožavanjem sunca, a još u haldejskim izrekama, pod naslovom „Zoroasterovi magijski i filozofske propisi”, može se pročitati:

„Ne usmeravaj um na ogromna prostranstva zemlje,  
jer biljka istine se ne nalazi na njenoj površini.  
I nemoj da meriš hod sunca ljudskim spravama,  
jer njega vodi večna Tvorčeva volja, a ne tvoj račun.  
Odbaci plahovito kretanje meseca, jer se ono uvek odvija pod  
delovanjem nužde.  
Raspored zvezda nije stvoren zbog tebe.”

Velika je razlika bila između pravog kulta, u koji su bili upućivani oni koji su se pokazali dostoјnjim, i državnih religija. Magi su optuženi za svakojaka praznoverja, ali evo šta kaže ista ona haldejska izreka:

„Let ptica po nebeskom šaru nije pouzdan,  
kao ni rasecanje utrobe žrtava; sve su to puke ludorije,  
temelji sebične obmane; kloni se toga  
ako želiš da otkriješ sveto nebo pobožnosti,  
u kojem obitavaju vrlina, mudrost i pravda.”

[Psel, 4: iz Korijevih *Drevnih fragmenata*, 269]

Kao što smo rekli u jednom našem prethodnom delu:

„Jasno je da oni koji upozoravaju ljude na ‘sebičnu obmanu’ ne mogu da budu optuženi za nju; a ako su obavljali dela koja su izgledala čudesno, ko nepristrasan može da se usudi da porekne kako je to bilo učinjeno naprsto zato što su posedovali znanje o prirodnoj filozofiji i psihologiji u stepenu koji našim školama nije poznat?”

[*Razotkrivena Izida*, I, str. 535, 536]

Gore navedeni stihovi su prilično neobično učenje da bi poticali od onih za koje se rasprostranjeno veruje da su obožavali sunce, mesec i rojeve zvezde kao bogove. Pošto je uzvišena mudrost pouka magova van domaćaja moderne materialističke misli, haldejski filozofi su optuženi za sabejstvo i kult sunca, koji je bio samo religija neobrazovanih masa.

## Poglavlje III

### POREKLO MAGIJE



*Hermesove knjige ✽ Različiti pogledi na hermetičku filozofiju ✽ Tačnost spisa Hermesa Trismegistosa ✽ Homer i Hesiod pozajmljivali su iz orfičkih himni ✽ Kakvo je poreklo okultne nauke, ili magije? ✽ Dela okultnih nauka u vreme Klimenta Aleksandrijskog ✽ Nema dokaza u korist đavola ✽ Egipat – mesto rođenja hemije ✽ Matematički i antropomorfni Kain*



Stvari su se odnedavno promenile, to je sigurno. Polje istraživanja se proširilo; stare religije su nešto bolje shvaćene, a od onog nesrećnog dana kada je komitet Francuske akademije, na čelu sa Bendžaminom Frenklonom, ispitivao Mesmerove fenomene samo da bi ih proglašio šarlatanstvom i veštrom podvalom, paganska filozofija i mesmerizam stekli su izvesna prava i povlastice, i sada se na njih gleda sa dosta drugačijeg stanovišta. Ipak, da li im je dato puno pravo i da li su išta bolje shvaćeni? Bojimo se da nije tako. Ljudska priroda je danas ista kao i onda kada je Pouc (Pope) spevao sledeće stihove o snazi predrasude:

*Između oruđa vida jednako je velika razlika  
kao i između viđenih objekata.  
Svi stavovi obojeni su našim ličnostima –  
neki menjaju boju kroz naše ispoljene strasti,  
ili snop uobrazilje uveća, umnoži,  
skupi, obrne i prikaže deset hiljada nijansi.*

Tako su u prvim decenijama našeg stoljeća sveštenici i naučnici gledali na hermetičku filozofiju sa dva sasvim oprečna stanovišta. Prvi su je nazivali grešnom i āavolskom, a drugi su kategorično poricali njenu verodostojnost, bez obzira na dokaze koje su izložili najobrazovaniji ljudi svih epoha, uključujući i našu. Učeni Otac Kirher (*Kircher*), na primer, nije ni pomenut, a njegova tvrdnja da su svi fragmenti poznati pod naslovima dela Merkura Trismegistosa, Berosa, Ferekida Siroskog, itd., bili svici koji su izbegli požar što je uništio sto hiljada knjiga iz Aleksandrijske biblioteke – bila je prosto ismejana. Uprkos tome, obrazovani staleži u Evropi znali su, tada kao i sada, da je slavnu Aleksandrijsku biblioteku, to „čudo svih vremena”, osnovao Ptolomej Filadelfijski, da su svici iz njenih manuskriptata bili brižljivo prepisani iz hijeratičkih tekstova i najstarijih haldejskih, feničanskih, persijskih, itd. pergamenata i da su ti prepisi i kopije dostigli cifru od preko sto hiljada svitaka, kao što tvrde Josif i Strabon.<sup>1</sup>



## HERMESOVE KNJIGE

Postoji još i dodatno svedočanstvo Klimenta Aleksandrijskog, koje u izvesnoj meri mora da se uvaži.<sup>2</sup> Kliment je potvrdio postojanje

- 
- 1 Koliko je zvanično poznato, Aleksandrijska biblioteka je uoči spaljivanja 391. g. n. e., u uništenju koje je naredio Teodosije I, a izvršili su ga hrišćani na čelu sa patrijarhom Teofilom, brojala oko 700.000 svitaka ili knjiga. Nije najjasnije da li autorka misli na 100.000 svitaka isključivo ezoterijskog sadržaja ili na ukupni fond biblioteke. (Nap. ured.)
  - 2 Četrdeset i dve egipatske svete knjige za koje Kliment Aleksandrijski kaže da su postojale u njegovo vreme predstavljele su samo deo Hermesovih knjiga. Jamblih, na osnovu izvornog dokaznog teksta egipatskog sveštenika Abamona, pripisuje 1200 od tih knjiga Hermesu, a 36.000 Manetonu. Naravno, savremeni kritičari su odbacili Jamblihovu tvrdnju pošto je neoplatonista i teurg. Maneton, kojeg Bunzen (*Bunsen*) izuzetno uvažava kao „potpuno istorijsku ličnost” sa kojom „niko od kasnijih domaćih istoričara ne može da se poredi” (videti *Egipat*, I. 97), odjednom postaje Pseudo-Maneton čim su se ideje koje je izlagao sukobile sa naučničkim predrasudama protiv magije

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

dodatnih 30.000 svezaka Totovih knjiga, smeštenih u biblioteci grobnice Osimandia, nad čijim ulazom je pisalo: „Lek za dušu”.

Od tada je, kao što svi znamo, Šampolian u najstarijim egipatskim spomenicima pronašao celokupne tekstove „apokrifnih” dela „lažnog” Pimandera i ništa manje „lažnog” Asklepija.<sup>1</sup> Kao što se navodi u *Razotkrivenoj Izidi*:

„Nakon što su svoje živote posvetili proučavanju zapisa staroegipatske mudrosti, i Šampolian-Figeac i Šampolian Mlađi otvoreno su objavili, uprkos mnogim neobjektivnim mišljenjima izvesnih nepromišljenih kritičara, da *Hermesove knjige* ‘zaista sadrže masu egipatskih predanja koja su potkrepljivana potpuno verodostojnim egipatskim zapisima i istorijskim spomenicima iz najdrevnije prošlosti’.”

[*Egipat*, str. 133; *Razotkrivena Izida*, I, 625]

Zasluge Šampoliona kao egiptologa niko neće dovesti u pitanje, pa ako on izjavljuje da sve ukazuje na tačnost spisa tajanstvenog Hermeta Trismegistosa, i ako je potvrda da njihova drevnost seže u tminu

---

i okultnog znanja, na koje su drevni sveštenici polagali pravo. Pa ipak, niko od arheologa ni za trenutak ne sumnja u izvanrednu starost Hermesovih knjiga. Šampolian (*Champollion*) pokazuje ogromno poštovanje prema njihovoj verodostojnosti i istinitosti, što potkrepljuju i mnogi od najstarijih istorijskih spomenika, a Bunzen pruža neoborive dokaze iz njihove epohe. Iz njegovih istraživanja, na primer, doznajemo da je postojala loza od šezdeset i jednog kralja pre Mojsijevog doba, koja je sa jasno utvrdljivom civilizacijom od nekoliko hiljada godina prethodila mojsijevskom periodu. Na osnovu toga imamo pravo da verujemo da su dela Hermeta Trismegistosa postojala mnogo pre rođenja jevrejskog zakonodavca. „Pisaljke i mastionice nađene su na spomenicima iz četvrte dinastije, najstarije na svetu”, kaže Bunzen. Ukoliko ugledni egiptolog poriče razdoblje od 48.863 godine pre Aleksandra, u koje Diogen Laertije vraća zapise sveštenika, on je očigledno još zbumeniji sa deset hiljada astronomskih posmatranja i napominje da „ukoliko su to bila istinska posmatranja, *moralu su* da se protežu na deset hiljada godina” (str. 44). Zatim dodaje: „Uz sve to, iz jednog od njihovih starih hronoloških radova saznajemo (...) da su izvorna egipatska predanja o mitološkom periodu razmatrala *neizmeran broj godina*.” (*Egipat*, I, str. 15; *Razotkrivena Izida*, I, str. 33) (Nap. autorke)

<sup>1</sup> Ove pojedinosti preuzete su iz *Pneumatologije*, III, str. 204–205. (Nap. autorke)

vremena potkrepljena s njegove strane do najsitnijih detalja, onda kritika zaista mora da bude potpuno zadovoljena. Šampolian kaže:

„Ti zapisi su samo verni odjek i izraz najstarijih istina.“

Od vremena kad su te reči bile napisane, pronađene su i neki „apokrifni“ stihovi „mitskog“ Orfeja, prepisani od reči do reči u hijeroglifima u određenim zapisima iz četvrte dinastije, i upućeni raznim božanstvima. Konačno, Krojer je otkrio i odmah ukazao na značajnu činjenicu da su brojne odlomke iz svojih genijalnih dela Homer i Hesiod nesumnjivo pozajmili iz orfičkih himni, dokazujući time da su one daleko starije od *Ilijade* ili *Odiseje*.

I tako, stare tvrdnje postepeno bivaju dokazane, a savremena kritika mora da se pomiri sa činjenicama. Danas mnogi pisci priznaju da takva vrsta literature kao što su egipatska hermetička dela nikada ne može da bude datirana predaleko u praistorijska vremena. Tekstovi mnogih od tih starih dela, uključujući i Enohova, koji su početkom ovog stoljeća tako bučno bili proglašavani „apokrifnim“, sada su pronađeni i priznati u najtajnijim i najsvetijim hramovima Haldeje, Indije, Fenikije, Egipta i srednje Azije. Ali čak i takvi dokazi nisu uspeli da ubede gomilu naših materijalista. Razlog za to je vrlo jednostavan i očigledan. Ti tekstovi – koje su u davnoj prošlosti svi duboko poštivali, i koji su pronađeni u tajnim bibliotekama svih velikih hramova, proučavani (mada ne uvek i savladani) od strane najvećih državnika, klasičnih pisaca, filozofa, kraljeva i laika – kakvi su oni bili? Traktati o magiji i okultizmu bili su jasni i jednostavnii, dok je ona danas ismejana i zabranjena teozofija – otuda njena ozloglašenost.

Uostalom, da li su ljudi u vreme Pitagore i Platona bili tako priprasti i lakoverni? Da li su milioni Vavilonjana i Egiptčana, Indijaca i Grka, na čelu sa svojim velikim mudracima, svi redom bili budale, a toliki, inače izvrsni ljudi iz onih perioda velike učenosti i civilizovanosti, koji su prethodili *prvoj* godini naše ere – koja je porodila intelektualno slepilo srednjovekovnog fanatizma – posvetili svoje živote pukoj obmani, praznoverju zvanom magija? Učinilo bi se da je to istina kad bi se čovek zadovoljio rečima i zaključcima moderne filozofije.

Međutim, svaka umetnost i nauka, kakve god da su im suštinske vrednosti, imale su svoje pronalazače i stručnjake, a zatim i znalce koji su ih podučavali.

## Poglavlje IV

### TAJNOST POSVEĆENIKA



*Posvećenici su istinu izlagali u parabolama ✽ Ćutanje o stvarnom značenju biblijskih tekstova ✽ Origen o „Postanju“ ✽ Sastavljač Zohara saopštavao je svoju doktrinu samo usmeno ✽ TAJNA DOKTRINA Amonija Sakasa, Pitagore i Platona izvedena je iz Knjiga Tota, koje potiču od istočnjačkih mudraca ✽ Prvi posvećenik ✽ „Nejasne izreke“ u Starom i Novom zavetu ✽ Zloupotrebu znanja i moći izazvala je sebičnost ✽ Zločin počinjen kada su izmišljene sebične molitve da se umilostivi „Bog“ ✽ Rani hrišćani su učenje smatrali grešnim ✽ Zašto su velike istine pretočene u alegorije ✽ Okultne istine skrivene u poeziji i satiri ✽ Azijiske religije objavljaju svoju ezoteričnost ✽ Ezoterička doktrina ili Religija mudrosti*



Ni najmanje se ne treba čuditi pogrešnom tumačenju mnogih Isusovih parabola i izreka. Počev od Orfeja, prvog iniciranog posvećenika kojeg je istorija spazila u magli prehrišćanske ere, preko Pitagore, Konfučija, Bude, Isusa, Apolonija iz Tijane, sve do Amonija Sakasa, nijedan učitelj ili posvećenik nikada ništa nije pisao za javnu upotrebu. Svi oni su, bez izuzetka, preporučivali čutanje i tajnost izvesnih činjenica i radnji, od Konfučija, koji je odbijao da javno i na zadowoljavajući način objasni na šta je mislio pod svojim „velikim učenjem“, ili da pruži ključ proricanja pomoću „slamki“,<sup>1</sup> pa do Isusa, koji je obavezao svoje učenike da nikome pre njegove najviše i po-

---

<sup>1</sup> Ji Đinga. (Nap. ured.)

slednje inicijacije ne kažu da je on Hrist [Matej, XVI, 20] (Hrestos), „čovek patnje” i iskušenja, niti da je izveo „čudo” uskrsnuća [Marko, V, 43]. Apostoli su morali da čute o tome, kako levica ne bi znala šta radi desnica; prostije rečeno, da opasni znalci veštine leve ruke – užasni neprijatelji posvećenika desne ruke, posebno pre njihove najviše inicijacije – ne bi iskoristili publicitet da naškode i iscelitelju i pacijentu. Ako se, pak, ovo shvati samo kao pretpostavka, koje bi onda moglo da bude značenje ovih groznih reči:

„Vama je dato da razumete tajnu Božjeg carstva, a onima koji su napolju sve se govori u poređenjima, da očima gledaju, a ne vide, i ušima slušaju, a ne razumeju, i da se ne obrate i ne dobiju oproštenje.”

[Marko, IV, 11]



## EGZOTERIČNA I EZOTERIČNA UČENJA

Ukoliko se ne tumači u smislu zakona čutanja i karme, krajnja sebičnost i nemilostivi duh ove napomene su više nego očigledni. Te reči su direktno povezane sa strašnom dogmom o predodređenosti. Hoće li dobri i razumni hrišćanin baciti takvu ljagu okrutne samozivosti na svog Spasitelja?<sup>1</sup>

---

<sup>1</sup> Nije li jasno da rečima: „da se ne obrate (ili ‘da se ne bi slučajno ponovo obratili’ – kao u prepravljenoj verziji) i ne dobiju oproštenje.” – uopšte neće da se kaže da se Isus plašio da putem pokajanja neki neposvećenik, iliti „oni koji su napolju” (to jest, *oni koji su van zajednice*), ne umaknu prokletstvu, kao što bi se zaključilo iz bukvalnog smisla – nego nešto sasvim drugo? Naime, da niko od neposvećenih, razumevši njegovo propovedanje neprikriveno parabolom, ne bi došao u posed nekog od tajnih učenja i misterija inicijacije – pa čak i okultnih moći? „Biti preobraćen”, drugim rečima, znači steći znanje koje pripada isključivo posvećenicima; „i gresi im budu oprošteni” znači da bi njihovi gresi pali na nezakonitog obelodanitelja, na one koji su potpomogli nedostojnjima da žanju tamo gde se nikada nisu pomučili da seju, i time im pružili mogućnost da na ovom svetu izbegnu svoju zaslужenu karmu, koja mora da se prenese na obelodanitelja koji je umesto dobra pogrešio i počinio zlo. (Nap. autorke)

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

Posao širenja takvih istina u vidu parabola bio je prepušten učenicima najviših posvećenika. Njihova dužnost bila je da se drže osnovnog tona učenja, ne odajući njegove tajne. To se vidi u povestima svih velikih mističara. Pitagora je odvojeno držao egzoterična i ezo-terična predavanja, shodno vrsti publike. Magi su dobijali pouke i uputstva i bivali inicirani u udaljenim skrivenim pećinama Baktrije. Kada Josif navodi da je Avram predavao matematiku, on pod time misli na „magiju”, jer u Pitagorinom kodiranom jeziku matematika je podrazumevala ezoteričnu nauku ili gnozu.

Profesor Vajlder napominje:

„Eseni iz Judeje i Karmela pravili su slične razlike, deleći svoje pristalice na novoobraćenike, braću i savršene. (...) Amonije je zavetom obavezivao svoje učenike da ne obznanjuju njegove tajne doktrine nikome osim onima koji su bili temeljno poučeni i uvežbani [pripremljeni za inicijaciju].

[*Neoplatonizam i alhemija*, 1869. str. 7, 9]

Jedan od najjačih razloga za neophodnost stroge tajnosti pružio je sam Isus, ako je verovati Mateju. Po njemu, učitelj jasno kaže:

„Ne dajte svetinje psima; niti bacajte bisera svog pred svinje, da ga ne pogaze nogama svojim, i vrativši se ne rastrgnu vas.”

[VII, 6]

Duboko istinite i mudre reči. Mnogo je onih u ovom našem vremenu, pa čak i među nama, koji su na njih bili silom podsećani – često kad je već bilo kasno.<sup>1</sup>

---

1 Istorija je prepuna sličnih primera. Da nije objavio veliku istinu poučavanu u misterijama, naime da je sunce sasvim sigurno veće od Peloponeza, Anaksagora ne bi bio proganjan i zamalo pogubljen od strane pomamne rulje. Da je ona druga gomila, koja je ustala protiv Pitagore, razumela na šta je zagonetni mudrac iz Krotona mislio kada je izneo svoja sećanja o tome da je bio „sin Hermesa” – boga tajne mudrosti – ovaj ne bi morao begom da spašava život; niti bi Sokrat bio osuđen na smrt da je držao u tajnosti otkri-venja svog božanskog Demona. On je znao koliko bi tadašnji ljudi – izuzev posvećenika – slabo shvatili njegovu nameru da je saopštio sve što zna o Mesecu. Stoga je svoj iskaz sveo na alegoriju, za koju je danas dokazano da je bila više naučna no što se dosad verovalo. Tvrđio je da je Mesec na-stanjen i da tamošnja bića žive u dubokim, širokim i mračnim dolinama,

Čak i Majmonid preporučuje čutanje kad se radi o pravom značenju biblijskih tekstova. Taj nalog obara uobičajenu tvrdnju da je „Sveta knjiga“ jedina u kojoj žive božje reči sadrže čistu neprikrivenu istinu. To je možda tako za vične kabaliste, ali sasvim sigurno ne važi i za hrišćane. Jer, evo šta kaže učeni jevrejski filozof:

„Svako ko otkrije pravi smisao *Knjige postanja* mora da povede računa da ga ne obznani. To je princip koji nam svi naši mudraci ponavljaju, pogotovo u pogledu božjih šestodnevnih dela. Ukoliko čovek, sam ili uz nečiju pomoć, otkrije njen pravi smisao, on mora da čuti o tome, a ako već govori, mora da govori nejasno, na zagonetan način, kao što i ja činim, ostavljači onima koji mogu da me shvate da naslute ostalo.“

Pošto su simbolika i ezoterija *Starog zaveta* na taj način priznate od strane jednog od najvećih jevrejskih filozofa, potpuno je prirodno što i hrišćanski oci priznaju to isto za *Novi zavet* i *Bibliju* u celini. Na najotvoreniji mogući način to čine Kliment Aleksandrijski i Orijen. Kliment, koji je bio iniciran u eleusinske misterije, kaže:

„Doktrine koje se tu poučavaju sadrže u sebi *suštinu svih posvećivanja*, pošto su preuzete od Mojsija i proroka.“

To predstavlja blago izvrtanje činjenica i može se oprostiti dobrom ocu; na kraju krajeva, on tim rečima priznaje da su jevrejske misterije bile identične sa misterijama paganskih Grka, koji su ih preuzeli od Egipćana, dok su ih ovi pozajmili od Haldejaca, a oni su ih uzeli od Arijevaca, Atlantiđana i tako dalje – mnogo, mnogo pre tadašnje rase. Kliment, uz to, otvoreno priznaje i tajno značenje jevanđelja kada kaže da misterije vere ne treba svima obznanjivati.

No, s obzirom da to predanje nije objavljeno isključivo za one koji uviđaju veličanstvenost reči, neophodno je da se u misteriji sakrije izgovorena mudrost koju je Božji Sin poučavao. [*Stromateis*, XII]

---

pošto na našem satelitu nema vazduha niti ikakve atmosfere van tih dolina; bez obzira na otkriće koje je krcato značenjem samo za retke, to nužno mora da bude tako. Ukoliko uopšte ima nekakve atmosfere na našoj blistavoj Seleni. Zabeleženi podaci su tajni anali misterija, koje su pod kaznom smrti morale da ostanu skrivene. (Nap. autorke)



## ORIGEN O „POSTANJU”

Ništa manje nije izričit ni Origen u pogledu *Biblije* i njenih simboličnih priča. On kaže:

„Ako se držimo slova iz kojih treba da shvatimo šta stoji napisano u zakonu shodno mišljenju Jevreja i nevernika, onda moram sa stidom javno da priznam da ga je, po njihovom tumačenju, propisao Bog; međutim, spram takvog gledišta, ljudski zakoni se čine valjaniji i razboritiji.”

[Videti *Homilies* 7., navedeno u delu *Poreklo mera*, str. 307]

I zaista je mogao da se zastidi taj iskreni i časni otac ranog hrišćanstva u njegovim danima relativne čistote. No, hrišćani iz ovog našeg veoma učenog i civilizovanog doba ni najmanje se ne stide; naprotiv, oni poriču „svetlost” pre postanka sunca, Edenskog vrta, Jo-ninog kita i svega ostalog, bez obzira na to što isti taj Origen u svim prirodnom nastupu gneva pita:

„Koji razuman čovek će se složiti sa tvrdnjom da su prva tri dana, u kojima su *veče i jutro* dobili ime, bili bez sunca, meseca i zvezda, a prvi dan i bez neba? Ko je toliki idiot da prepostavi da je Bog sadio drveće u raju, u Edenu, poput nekog seljaka, itd.? Verujem da svaki čovek mora te stvari da smatra za personifikacije, ispod kojih se krije pravi smisao.”

[Origen: Huet., *Origeniana*, 167; citirano iz Danlopove knjige *Sid*, str. 176]

Ipak, milioni „takvih idiota” postoje i u našem prosvećenom dobu, a ne samo u trećem stoleću. Kad se ovome doda Pavlova nedvosmislena tvrdnja u *Poslanici Galatima*, IV, 22–25, da je povest o Avramu i njegova dva sina u celosti „alegorija”, i da je „Agar planina Sinaj”, onda zaista malo šta može da se zameri nekom hrišćaninu ili paganinu koji odbija da prihvati *Bibliju* u ma kom drugom svetlu sem u svetu vrlo pronicljive alegorije.

Rabin Simon Ben Johaj, sastavljač *Zohara*, uvek je najvažnije stvari iz svoje doktrine saopštavao isključivo usmeno, i to vrlo malom broju učenika. Zbog toga će, bez završne inicijacije u *Merkavi*, proučavanje *Kabale* biti manjkavo, a *Merkava* se može poučavati samo „u mraku, na nekom pustom mestu, i posle brojnih strašnih iskušenja”. Nakon smrti tog velikog jevrejskog posvećenika ova TAJNA DOKTRINA je za spoljni svet ostala neoskrnavljena tajna.

„U časnoj sekti Tanaima, ili pravilnije Tananima, mudrih ljudi, bilo je onih koji su praktično poučavali tajne i posvećivali neke učenike u veličanstvenu i konačnu misteriju. Ali *Mišna Hakika* u drugom odeljku kaže da sadržaj *Merkave* ‘sme da bude prenesen isključivo mudrima i starima’. *Gemara* je još dogmatičnija. ‘Važnije tajne misterija nisu bile otkrivane čak ni svim sveštenicima. One su saopštavane samo posvećenicima.’ Dakle, u svim starim religijama vidimo kako preovlađuje ista velika tajnost.”

[*Razotkrivena Izida*, II, 350]

A šta kaže *Kabala*? Njeni istaknuti rabini zbilja prete onome koji doslovno prihvati njihove izreke. U *Zoharu* čitamo:

„Jao onome ko u *Tori*, tj. Zakonu, vidi samo proste opise i obične reči! Da se u njoj zaista nalazi samo to i danas bismo bili u stanju da sastavimo *Toru*, čak mnogo dostačniju divljenja. Jer, ukoliko primećujemo samo proste reči, bilo bi dovoljno da se obratimo zakonodavcima ovog sveta,<sup>1</sup> onima kod kojih najčešće nailazimo na najveću blagorodnost. Bilo bi dovoljno da ih podražavamo i da sačinimo *Toru* po njihovim rečima i primeru. Ali nije tako; svaka reč u *Tori* sadrži uzvišeno značenje i veličanstvenu tajnu. (...) Priče iz *Tore* su njene odore. Jao onome ko to ruho smatra za samu *Toru*. (...) Prostim zapažanjem samo odeće ili kazivanja u *Tori* takvi, ne znajući ni za šta drugo, ne vide ono što je skriveno ispod odeće.

1 Materijalistički „zakonodavci”, kritičari i sadukeji koji su pokušali da iskidaju na komadiće doktrine i učenja prošlih i sadašnjih velikih azijatskih učitelja – ne učenjaka u modernom smislu reči – valjalo bi da se zamisle nad ovim rečima. Nema sumnje da bi doktrine i tajna učenja spolja delovali blistavije da su izumljeni i napisani na Oksfordu i Kembridžu. Sasvim je drugo pitanje da li bi u istoj meri služili univerzalnim istinama i činjenicama. (Nap. autorke)

## Poglavlje VI

# OPASNOSTI PRAKTIČNE MAGIJE



*Magija je dvojna moć ✽ Jedinstvo je stvarna osnova okultnih nauka ✽ Kosmogonije su tesno povezane sa brojevima i geometrijskim figurama ✽ Na pravoj matematičici počiva znanje o kosmosu ✽ Zašto se savremeni hemičari i fizičari klone okultnih nauka ✽ Drevne „Tri Majke” su Svetlost, Toplotra i Elektricitet ✽ Kabala predstavlja srž masonerije ✽ Biblija – poslednje i najnovije od okultnih dela antike ✽ Mojsije je bio temeljno upućen u okultna znanja ✽ Mojsije je istine koje su mu otkrivene odevao u domišljate, slikovite izraze*



Magija je dvojna moć: ništa nije lakše od njenog pretvaranja u vraćanje; za to je dovoljna jedna rđava pomisao. Zbog toga je, za razliku od teoretskog okultizma, koji je neškodljiv i može da čini dobro, praktična magija – ili plodovi sa drveta života i znanja,<sup>1</sup> ili pak „znanje o dobru i zlu” – bremenita opasnostima i pogibeljima. Nema sumnje da za proučavanje teoretskog okultizma postoje brojne knjige koje je korisno pročitati, izuzev knjiga poput *Prefinenije sile prirode*, itd., na primer *Zohar*, *Sefer Jecira*, *Knjiga Enochova*, Frankova *Kabala* i brojne hermetičke studije. Retka su na evropskim jezicima, ali zato na latinskom pisanih dela srednjovekovnih filozofa, inače po-

<sup>1</sup> Oslanjajući se na podudarnost brojeva i simbola izvesnih stvari, dogadaja i ličnosti, neki simbolozi pripisuju te „tajne” misteriji stvaranja. No, u pitanju je nešto više od toga. Glif o „Drvetu znanja dobra i zla” ima nesumnjivo falički i seksualni element u sebi, kao i „žena i zmija”, ali pored toga ima i psihičko i duhovno značenje. Simboli su osmišljeni tako da nose više od jednog značenja. (Nap. autorke)

## *Opasnosti praktične magije*

znatih pod imenima alhemičari i rozenkrojceri, ima u izobilju. Međutim, čak i njihovo proučavanje može da se pokaže kao opasno za izučavaoca koji nema vođstvo. Ako im se pristupi bez pravog ključa i ako izučavalac, usled psihičke nepodobnosti, nije podesan za magiju, tako da ne može da razlikuje desnu od leve staze, neka posluša naš savet i mane se toga, u protivnom će na sebe i svoju porodicu navući neočekivane nevolje, nikada ne znajući odakle one dolaze ni kakve će se moći podstaknute njegovom namerom okrenuti protiv njega. Postoji puno knjiga za napredne proučavaoce, ali one mogu da se stave na raspolaganje samo „zavetovanim” čelama, onima koji su položili zauvek obavezujuću zakletvu i koji su stoga potpomognuti i zaštićeni. Što se tiče bilo kakvih drugih namera, dobrih koliko takva dela mogu da budu, one mogu da zavedu neoprezne i da ih neosetno odvedu u crnu magiju i vračanje – ako ne i nešto gore od toga.

Mistična slova, znaci i brojevi, pronađeni u odeljcima i pododeljcima *Velike kabale*, predstavljaju možda ono najopasnije u njoj, naročito brojke. Kažemo da su opasni zbog toga što najbrže dovode do posledica i rezultata, bilo da ih eksperimentator želi ili ne, pa čak i bez njegovog znanja. Neki izučavaoci su skloni da posumnjuju u ovu tvrdnju jednostavno zato što nakon manipulisanja tim brojevima nisu mogli da zapaze bilo kakvo kobno fizičko ispoljenje ili posledicu. Takve posledice ispostavljaju se kao najmanje opasne; ono što je izazvano na području etike, zatim razni događaji koji se odvijaju i dovode do neočekivane krize, pokazali bi laičkim proučavaocima, samo kada bi posedovali sposobnost razumevanja, da je ovo što tvrdimo tačno.

Tačka udaljavanja od te posebne grane okultne nauke, poznate kao „nauka o podudarnostima”, numeričkim ili slovnim, prema jevrejskim i hrišćanskim kabalistima za svoj epigraf ima dva pogrešno protumačena stiha u kojima se kaže da je Bog sve stvari uredio po broju, meri i težini [*Mudrost*, XI, 21. Engleska verzija] i:

„On ju je stvorio u Svetom Duhu, i sve je video i prebrojao i izmerio.”

[*Ecclesiasticus*, I, 9. Engleska verzija]<sup>1</sup>

Međutim, istočnjački okultisti imaju drugi epigraf: „*Apsolutno jedinstvo*, x, u okviru količine i množine.” Izučavaoci tajne mudrosti

1 Knjiga Sirahova ili Knjiga Premudrosti Isusa Sina Sirahova (Nap. ured.)

kako na zapadu tako i na istoku drže se te nepobitne istine, samo što su ovi drugi možda iskreniji u svojim priznanjima. Umesto da zmaskiraju svoju nauku, oni otvoreno pokazuju njeno lice, čak i ako joj brižljivo zastiru srce i dušu pred neupućenom javnošću i laicima, koji su vazda spremni da zloupotrebe najsvetije istine zarad svojih sebičnih ciljeva. No, Jedinstvo je pravi temelj okultnih znanja – bilo fizičkih ili metafizičkih. To je pokazao i Elifas Levi, učeni zapadnjачki kabalista, koji ume da bude prilično jezuitski nastrojen. On kaže:

„Apsolutno jedinstvo je glavni i konačni razlog svih stvari. Dakle, taj razlog ne može da bude ni jedna osoba, ni tri osobe; ono je Razlog, nadmoći Razlog (*raison par excellence*).”

[*Dogme et Rituel de la Haute Magie*, I, str. 361]



### IMENA SU SIMBOLI

Značenje tog jedinstva u mnoštvu, u „Bogu” ili prirodi, može da se objasni samo putem transcendentalnih metoda, putem brojeva, kao i putem saglasnosti i veza između duše i Duše. Sva imena u *Kabali*, takođe i u *Bibliji*, poput Jehove, Adama Kadmona, Eve, Kaina, Ave-lja, Enoha, bliskije su povezana, posredstvom geometrijskih i astronomskih odnosa, sa fiziologijom (ili falicizmom), nego sa teologijom ili religijom. Onoliko koliko su ljudi spremni da to prihvate, pokazaće se kao činjenica. Ukoliko su sva imena u *Bibliji* i *Vedama* simboli kako za skrivene tako i za obznanjene stvari, njihove misterije se znatno razlikuju. Platonovo geslo „Bog se bavi geometrijom” prihvatali su kako Arijevc i Jevreji; ali dok su Arijevc upotrebjavali svoju nauku o podudarnostima da bi prikrili najduhovnije i najuzvišenije istine o prirodi, Jevreji su koristili svoju pronicljivost da zataje samo jednu – za njih najbožanstveniju – od misterija evolucije, naime onu o rađanju i stvaranju, i zato su obogotvorili njene zastupnike. Osim toga, svaka kosmogonija, od najstarije do najnovije, zasniva se na tesnoj povezanosti sa brojkama i geometrijskim figurama. Kada ih ispita jedan posvećenik, te figure i brojevi pružaju brojčane vrednosti utemeljene na integralnim vrednostima kruga –

”tajnog prebivališta vazda nevidljivog Božanstva”, kako to okultisti kažu – a takođe pružaju i svaku drugu okultnu pojedinost povezanu sa takvima misterijama, bilo antropografsku, antropološku, kosmičku ili psihičku. „U ponovnom sjedinjavanju ideja sa brojevima možemo da baratamo idejama na isti način kao i brojevima, i da stignemo do matematike istine”, piše jedan okultista, čija želja da ostane nepoznat pokazuje njegovu veliku razboritost.

„Svaki kabalista koji je dobro upućen u pitagorejski sistem brojeva i geometriju može da dokaže da su Platonovi metafizički pogledi bili utemeljeni na najstrožim matematičkim principima. ‘Prava matematika je’, stoji u *Magikonu*, ‘nešto sa čime su povezane sve otmenije nauke; obična matematika je samo varljiva fantazmagorija, čija toliko hvaljena nepogrešivost proizilazi iz toga što su materijali, uslovi i odnosi postavljeni kao temelj.’

Kosmološka teorija brojeva, koju je Pitagora naučio u Indiji i Egiptu, u stanju je da pomiri dva osnovna elementa, materiju i duh, i da ih navede da matematički predstavljaju jedno drugo. Sveti brojevi vaspone u svom ezoteričnom povezivanju jedini su koji mogu da reše veliki problem i da objasne teoriju zračenja i ciklus proisticanja. Niži poretnici, pre no što se razviju u više, moraju da proistejnju iz duhovnih, i da, kada stignu do prekretnice, ponovo budu usisani u beskraj.”

[*Razotkrivena Izida*, I, str. 6–7]

Upravo na toj pravoj matematici zasniva se znanje o kosmosu i svim misterijama, i za one koji su upućeni u njih nema ništa lakše od dokazivanja da se ustrojstvo *Veda* i *Biblije* zasniva na „Bogu-u-prirodi” i „Prirodi-u-Bogu”, kao temeljnog zakonu. Stoga taj zakon – nepromenljiv i utvrđen u večnosti, kao i sve drugo – može da nađe svoj pravi izraz u onoj najčistijoj transcendentalnoj matematici na koju se poziva Platon, a posebno u geometriji kada se transcendentalno primeni. *Otkrivena* čoveku – ne zaziremo od tog izraza i nećemo ga povući – u toj geometrijskoj i simboličkoj odeći, Istina se razvila u dodatnu simboliku, koju je čovek izmislio radi potreba i boljeg razumevanja ljudskih masa koje su se prekasno pojavile u svom cikličnom razvoju i evoluciji da bi imale učešća u prvobitnom znanju, tako da nikako drugačije ne bi mogle da ga pojme. Ako je sveštenstvo – predeno i željno moći u svakoj epohi – antropomorfizovalo i srozalo

## Poglavlje VII

### STARO VINO U NOVIM BOCAMA



*Protestanti nisu znali ništa i pravom poreklu hrišćanstva ✶  
Drevne dogme i simbole hrišćani su smatrali veštim đavoljim  
plagijatom ✶ Isus mora da je poznavao reči najstarijeg ob-  
reda inicijacije ✶ Biblija pozajmljuje od arhaične ezoterijs-  
ke nauke*



Više je nego verovatno da protestanti u doba reformacije nisu ništa znali o pravom poreklu hrišćanstva, odnosno, da budemo otvoreniji i precizniji, o latinskom sveštenstvu. Malo je verovatno i da je grčka crkva znala mnogo o tome, pošto se njihovo razdvajanje dogodilo u vreme kada je latinska crkva, u borbi za političku moć, po svaku cenu obezbeđivala savezništvo visoko obrazovanih, ambicioznih i uticajnih pagana, koji su pak bili spremni da uzmu na sebe spoljni izgled novog kulta sve dok su na vlasti. Nema potrebe da čitaoca podsećamo na pojedinosti te borbe, dobro poznate svakom obrazovanom čoveku. Sasvim je sigurno da veoma prosvećeni gnostici i njihove vođe – poput Saturnila, beskompromisnog isposnika, Markiona, Valentina, Bazilida, Menandera i Cerinta – nisu bili žigani od (sada) latinske crkve zato što su bili jeretici, ni zato što su njihove doktrine i prakse zaista bile „*ob turpitudinem portentosam nimium et horribilem*”, „čudovišne, nepodnošljive grozote”, za kakve Baronije optužuje Karpokrata, već naprosto zato što su znali previše činjenica i istina. Kenet R. H. Mekensi (*Kenneth R. H. Mackenzie*) pravilno napominje:

„Kasnija rimska crkva žigosala ih je zbog toga što su došli u sukob sa neiskvarenijom hrišćanskog crkvom, nad kojom su vlast prigrabili rimski biskupi, ali čija se izvornost nastavlja u pokornosti njenom utemeljitelju, u pravoslavnoj grčkoj crkvi.

[*The Royal Masonic Cyclopaedia pod ‘Gnosticizam’*]

Ne želeći da preuzme odgovornost za proizvoljne pretpostavke, pisac smatra da je najbolje da izvede taj zaključak putem više nego ličnog i prkosnog priznanja jednog vatrenog rimokatoličkog pisca, kome je Vatikan očito poverio taj osetljivi zadatak.



### KOPIJE KOJE PRETHODE ORIGINALIMA

Markiz de Mirvije čini očajničke napore da u interesu katoličanstva protumači izvesna značajna otkrića iz arheologije i paleografije, mada je crkvu pametno ostavio van celog tog spora. To je nedvojbeno pokazano u njegovim obimnim knjigama upućenim Francuskoj akademiji između 1803. i 1865. godine. Pod izgovorom skretanja pažnje tih materijalističkih „besmrtnika” na „epidemiju spiritualizma”, odnosno najezdu mnoštva satanskih sila na Evropu i Ameriku, on svoje napore usmerava na dokazivanje istih pružanjem iscrpnih genealogija i teogonije hrišćanskih i paganskih božanstava, te povlačenjem paralela između njih. Pri tom uverava čitaoca da su sve te čudesne sličnosti i istovetnosti samo „prividne i površne”, i tvrdi da su sve hrišćanske simbole, pa čak i ličnosti – Hrista, Devicu, andele i svece, vekovima ranije prikazivale pristalice pakla, kako bi ovi svojim gnusnim kopijama potkopali veru u večnu istinu. Svojim poznavanjem budućnosti đavoli su predviđali događaje otkrivši tajne andela. Paganska božanstva, svi Bogovi Sunca zvani Soteri – spasitelji – koji su rođeni od bezgrešnih majki, a umiru nasilnom smrću, bili su samo Feroueri<sup>1</sup> – kako su ih zvali zoroastrijanci – demonske kopije budućeg Mesije koje su mu prethodile (*copies anticipatees*).

1 U *Feroueri i Devi* od Jakobija (slova F i D) reč „ferouer” objašnjena je na sledeći način: Ferouer je deo nekog stvorenja (bilo čoveka ili životinje) i predstavlja njegov prauzor i nadživljava ga. To je grčki *Nous*, dakle božanski i

Opasnost od potvrđivanja verodostojnosti takvih faksimila, tj. kopija, kasnije se zaista pokazala kao izuzetno velika. Poput Damoklovog mača preteći je visila nad crkvom, još od vremena Voltera, Dupuisa i drugih pisaca sličnog usmerenja. Otkrića egiptologa, pronaalaženja asirskih i vavilonjanskih predmojsijevskih relikvija povezanih sa legendom o Mojsiju [Videti *Vavilon* i druge radove Džordža Smita (*Georg Smith*)], a naročito brojna racionalistička dela objavljenih u Engleskoj, poput *Natprirodne religije* (*Supernatural Religion*), učinila su takvo priznavanje neizbežnim. Iz tog razloga su se pojavili protestanski i rimokatolički pisci sa zadatkom da objasne neobjašnjivo; da izmire izgled božanskog otkrivenja sa zagonetnom činjenicom da su božanske ličnosti, obredi, dogme i simboli hrišćanstva tako često bili istovetni sa onima iz nekoliko velikih paganskih religija. Protestantски apologeti pokušali su to da objasne na osnovu „proročkih, prethodnih ideja”, a latinisti poput de Mirvijea tako što su izmislili duplu garnituru anđela i bogova, jednu božansku i pravu, a drugu – raniju – koja se sastoji od „kopija koje prethode originalima” i predstavlja vešt đavolji plagijat. Protestantsko lukavstvo je odavno poznato, a rimokatoličko je toliko staro da je bilo zaborav-

---

besmrтан, tako da teško može biti đavo ili satanska kopija, kako bi to de Mirvije htio da prikaže (Videti *Memoires de l'Academie des Inscriptions*, Vol. XXXVII, str. 623, i poglavlje XXXIX. Str. 749). Fušer (*Foucher*) mu potpuno protivreči. Po njemu, Ferouer nikada nije bio „princip oseta”, nego se uvek odnosio na najbožanskiji i najčistiji deo čovekovog ega – duhovni princip. Anketil (*Anquetil*) kaže da je Ferouer najčistiji deo ljudske duše. Persijski Dev je njegova antiteza, pošto je Zoroaster pretvorio Deva u Zlog Duha (otuda hrišćanski Đavo), no i Dev je ipak ograničen: pošto je zaposeo čovekovu dušu *nasilnim prisvajanjem*, moraće da je napusti na veliki dan Suda. Dev opseda dušu pokojnika tokom tri dana, u kojima ova luta oko mesta na kojem je bila nasilno razdvojena od svog tela, dok se Ferouer uzdiže u predeo večne svetlosti. Plemenitog markiza de Mirvijea je nesrećna zamisao navela da Ferouera prikaže kao „satansku kopiju” *božanskog* originala. Nazivajući sve paganske Bogove – Apolona, Ozirisa, Bramu, Ormuzda, Bela, itd., „Ferouerima Hrista i najviših anđela”, on samo prikazuje Boga i anđele kojima bi htio da oda počast kao nižim od paganskih Bogova, pošto je čovek niži od svoje Duše i Duha; jer Ferouer je besmrtni deo smrtnog bića čiji je prauzor i kojeg nadživljava. Može biti da je siroti autor nehotačno i prorok: Apolon, Brama, Ormuzzd, Oziris, itd., određeni su da nadžive i zamene – kao večite kosmičke stvarnosti – prolazne maštarije latinske crkve o Bogu, Hristu i anđelima! (Nap. autorke)

ljeno, pa je jednakо upotrebljivo kao da je novo. Knjige dr Landija (*Lundy*) *Monumentalno hrišćanstvo* (*Monumental Christianity*) i *Čudo u kamenu* (*A Miracle in Stone*) spadaju u prvu grupu pokušaja, a de Mirvijeova *Pneumatologie des Esprits* u drugu. U Indiji i Kini je svako takvo nastojanje škotskih i drugih misionara bilo ismejano i nije nanelo nikakvu štetu; ali plan koji su smislili jezuiti je ozbiljniji. Zato su de Mirvijeova dela vrlo značajna jer potiču iz izvora koji raspolaže nesumnjivo najvećom učenošću svoga doba, i to udruženom sa svom veštinom i kazuistikom (namerno izvrstanje misli) koju su Lojolini sinovi u stanju da primene. Markiz de Mirvije je očito bio potpomognut najpronikljivijim umovima u službi Rima.

On počinje time što ne samo da priznaje ispravnost svakog sumnjičenja i optuživanja latinske crkve po pitanju izvornosti njenih dogma, nego čak prividno uživa nabrajajući takve optužbe, pošto ukazuje da je svaka hrišćanska dogma postojala u paganskim ritualima iz davnina. Prikazao je ceo panteon paganskih božanstava i pokazao da svako od njih po nečemu podseća na nekog iz Svetog Trojstva ili, pak, na Mariju. Teško da postoji neka misterija, dogma ili obred u latinskoj crkvi za koje autor nije pokazao da su bili „parodirani od Kurvatija” – „Iskrivljenih”, tj. ādavola. Pošto je sve to priznato i razjašnjeno, simbolisti bi morali da začute. Oni bi to i učinili da nije bilo materijalističkih kritičara koji su odbili da prihvate takvu svemoć ādavola u ovom svetu. Jer, iako Rim priznaje sličnosti, on svaki put sebi daje za pravo da odredi koji je Avatara pravi a koji lažni, koji je Bog stvaran a koji izmišljen, šta je original a šta kopija – mada je kopija postojala više hiljada godina pre originala.



## KO SU BILI LOPOVI?

Naš autor nastavlja da tvrdi kako su misionari, kad god su pokušavali da preobrate nekog idolopoklonika, uvek nailazili na isti odgovor:

„Mi smo imali našeg Raspetog pre vašeg. Šta ste došli da nam pokažete?”<sup>1</sup> A opet, šta bi se dobilo poricanjem tajanstvene strane

<sup>1</sup> Ovo je izmišljeno i sasvim proizvoljno. Gde je taj hinduista ili budista koji bi govorio o svom ‘Raspetom’? (Nap. autorke)

## TAJNA DOKTRINA \* OKULTIZAM

te kopije, pod izgovorom da su prema Veberu sve postojeće *Purane* nastale na osnovu starijih, kada ovde imamo u istom nizu lica jasno prethodenje koje нико не би ни помисlio da ospori.”

[*Op. cit.*, IV, str. 237]

I autor navodi primere Bude, Krišne, Apolona, itd. Evo kako on, priznavši sve to, vešto izbegava nepriliku:

„Međutim, crkveni oci, koji su prepoznali vlastitu svojinu ispod svih tih ovčijih koža (...) znajući posredstvom Jevanđelja (...) sve smicalice tobožnjih duhova svetlosti; oci, kažemo, meditirajući na ubedljive reči: ‘Svi koliko ih god dode pre mene lupeži su (...)’ (*Jovan*, X, 8), nisu oklevali da prepoznaju okultnu silu na delu, opšte i nadljudsko upravljanje unapred prepusteno obmani, glavno svojstvo i ambijent svih tih lažnih bogova raznih naroda; ‘*omnes dii gentium daemonia (elilim)*.’ (*Psalm XCV*)<sup>1</sup>

[*Loc. Cit.* str. 250]

Sa takvim kursom sve je postalo lako. Nema nijedne upadljive sličnosti, nijedne posve dokazane istovetnosti, koja ne bi mogla da bude uklonjena. Gore navedene svirepe, samožive, samoveličajuće reči, koje je Jovan stavio u usta Onoga koji je bio oličenje blagosti i ljubavi prema bližnjima, Isus nikada ne bi mogao da izgovori. Okultisti sa negodovanjem odbacuju optužbu i spremni su da brane čoveka čak i ukoliko se suprotstavlja Bogu, pokazujući odakle potiču te reči koje je prisvojio pisac četvrtog jevanđelja. One su u celini uzete iz „Proroštava” u *Knjizi Enohovoj*. Svedočenje o tom odeljku iskusnog poznavaca *Biblike*, nadbiskupa Lorenca (*Laurence*), i autora *Razvoja hrišćanstva* (*Evolution of Christianity*), koji je objavio prevod, može da se izloži u prilog tome. Na poslednjoj stranici uvođa u *Knjigu Enohovu* nalazi se sledeći pasus:

1 Latinsko značenje ovog stiha glasi: „Svi bogovi nevernika su đavoli (demoni).” U Daničićevom prevodu ovaj stih potпадa pod Psalm 96, ali je preveden drugačije: „Jer su svi bogovi u naroda ništa...” U prevodu dr Luja Bakotića je takođe Psalm 96, i gotovo istovetan prevod Daničićevom: „Jer su svi bogovi u naroda ništavi...” U savremenom srpskom prevodu *Starog zaveta* Instituta za hebrejski jezik, ovaj stih takođe potпадa pod Psalm 96, i preveden je na sledeći način: „Jer su svi bogovi drugih naroda bezvredni...” (Nap. ured.)

„Priču o ovci koju je dobri Pastir spasao od plaćeničkih stražara i divljih vukova četvrti jevanđelista je očigledno uezao iz *Enoha*, 1 XXXIX, gde autor opisuje kako pastiri ubijaju i uništavaju ovce pre dolaska Gospoda, i to otkriva pravo značenje tog do sada zagonetnog pasusa u Jovanovoј paraboli – ‘Svi koliko ih god dode pre mene lupeži su i hajduci’ – pošto u tom jeziku sada otkrivamo direktnu vezu sa Enohovim alegorijskim pastirima.”

Ta veza je zaista očigledna, ali ima tu još nečeg. Jer, ukoliko je Isus te reči izgovorio u navedenom smislu, onda mora da je pročitao *Knjigu Enohovu* – potpuno kabalističko, okultno delo, i stoga je uviđao vrednost i važnost spisa za koji njegove crkve danas tvrde da je apokrifan. Štaviše, on nije mogao da ne zna da su to reči iz najstarijeg obreda inicijacije.<sup>1</sup>

Međutim, ukoliko to nije pročitao i navedena rečenica zaista pripada Jovanu ili ma kome ko je napisao četvрto jevanđelje, po čemu bi se moglo verovati u autentičnost drugih izreka i parabola koje se pripisuju hrišćanskom Spasitelju?

Dakle, de Mirvijeovo razjašnjenje nije nimalo uspešno. Svi drugi dokazi koje crkva iznosi kako bi pokazala đavolsku narav pred-ili-anti-hrišćanskih kopista s lakoćom mogu da se pobiju. To je možda nepovoljno, ali svejedno predstavlja činjenicu – *Magna est veritas et prevalebit.*<sup>2</sup>

- 
- 1 Pitanje: Ko to kuca na vrata?  
Odgovor: Dobri pastir.  
P: Ko ide ispred tebe?  
O: Tri razbojnika.  
P: Ko te prati?  
O: Tri ubice, itd., itd.

To je razgovor koji se vodio između sveštenika-inicijatora i kandidata za inicijaciju tokom misterija vršenih u najstarijim svetilištima himalajskih utočišta. Taj obred se i dan danas obavlja u jednom od najdrevnijih hramova u zabačenom delu Nepala. On potiče iz misterija koje su najpre bile posvećene Krišni, zatim prvom Tirtankari, i, na kraju, Budi, i zove se Kurukšetra ritual, pošto se izvodi u spomen čuvene bitke i smrti božanskog Znalca. To nije masonerija, nego uvođenje u tajna učenja tog čistog i jednostavnog okultizma junaka. (Nap. autorke)

2 Latinski – Istina je ubedljiva i odneće pobedu. (Nap. prev.)

## Poglavlje VIII

### KNJIGA ENOHOVA, ISHODIŠTE I TEMELJ HRIŠĆANSTVA



*Knjiga Enohova odbačena je zbog magije ✽ Sadašnja Knjiga Enohova je prepis daleko starijih spisa ✽ O čemu poučava Knjiga Enohova ✽ Proročanstva u Knjizi Enohovoj pokrivaju pet od sedam rasa ✽ Prvi „Sin čovečji“ označava Božanske posvećenike iz prve ljudske škole Manušija („ljudi“), na samom kraju treće korenske rase ✽ Doktrine Jevangelja i Starog zaveta uzete su knjige Enohove ✽ „Gospodar ovaca“, Hristos, jeste Hijerofant Stradalnik ✽ Najviši posvećenik na zemlji ✽ Svi veliki hijerofanti skončali su nasiłnom smrću ✽ Ezoterijski, Enoh je simbol prve podrase pete korenske rase*



Jevreji, ili, tačnije, njihove sinagoge, u velikoj meri su se bavile knjigom Merkava, ali su odbacivale Knjigu Enohovu zato što nije otpočetka bila uključena u hebrejske Svetе knjige ili su je pak, kao što je Tertulijan mislio, poricali

„(...) kao i sve druge svete spise koji govore o Hristu.“

[*Knjiga Enohova*, prevod  
nadbiskupa Lorenca, Uvod, str. V]

No, nijedan od ovih razloga nije bio onaj pravi. Sinedrion nije imao ništa s tim, naprosto zato što je to bilo više magijsko nego kabalističko delo. Današnji bogoslovi latinske i protestantske crkve svrstava-

ju ga u apokrifna dela. Uprkos tome, *Novi zavet*, naročito u *Delima Apostolskim i Poslanicama*, obiluje idejama i učenjima – danas prihvaćenim kako od strane rimske crkve tako i ostalih crkava ustanovljenim kao dogme – pa čak i čitavim rečenicama potpuno preuzetim od Enoha, iliti „pseudo-Enoha”, koji je pod tim imenom pisao na aramejskom ili sirijsko-haldejskom, kao što je dokazao biskup Lorenc, prevodilac etiopskog teksta.



## **KNJIGA ENOHOVA I HRIŠĆANSTVO**

Plagijati su toliko upadljivi da je autor *Razvoja hrišćanstva*, koji je izdao prevod biskupa Lorenca, bio primoran da u svoj uvod stavi neke sugestivne napomene. Po internoj dokaznoj građi ustanovljeno je da je ta knjiga bila napisana pre hrišćanskog razdoblja (svejedno da li dva ili dvadeset stoljeća ranije). Kao što pravilno rasuđuje urednik i izdavač, ona je:

„(...) ili nadahnuto predviđanje velikog jevrejskog proroka, koje sa zadivljujućom tačnošću predskazuje buduće učenje Isusa iz Nazareta, ili romantična povest od koje je ovaj kasnije pozajmio svoje ideje o pobedonosnom povratku Sina čovečjeg radi zaposedenja sudbenog prestola okruženog svecima koji se raduju i grešnicima koji drhte, jedni iščekujući večnu sreću a drugi večni organj; i bilo da su te božanstvene vizije bile prihvачene kao ljudske ili božanske, one su izvršile tako ogroman uticaj na sudbine ljudskog roda tokom skoro dve hiljade godina da iskreni i nepristrasni tragalac za verskom istinom više ne može da odlaže ispitivanje povezanosti Knjige Enohove sa otkrivenjem, odnosno razvojem hrišćanstva.”

[*Op. cit.*, str. XX]

---

<sup>1</sup> Za *Knjigu Enohovu* se u Evropi nije znalo hiljadama godina, sve dok Brus (*Bruce*) u Abisiniji nije pronašao neke njene kopije na etiopskom jeziku; nadbiskup Lorenc ju je preveo 1821. godine na osnovu teksta u Bodljevoj biblioteci na Oksfordu. (Nap. autorke)

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

„Knjiga Enohova beleži i natprirodno vladanje elementima putem delovanja pojedinih anđela koji upravljaju vetrovima, morem, gradom, mrazom, rosom, sevanjem i grmljavinom. Navedena su i imena glavnih palih anđela, među kojima raspoznajemo neke od nevidljivih snaga koje se spominju u bajalicama [magijskim], zapisanim na peharima od terakote korišćenim u hebrejsko-haldejskim prizivanjima.”

[Loc. cit.]

Na tim peharima nalazimo i reč „Aleluja”, što pokazuje da je:

„(...) reč kojom su Siro-haldejci prizivali i bajali postala, usled jezičkih promena i obrta, lozinka savremenih obnovitelja vere.”

[Op. cit., str. XIV, beleška]

Urednik potom navodi pedeset i sedam stihova iz raznih delova *Jevandelta i Dela* i sasvim slične pasuse iz *Knjige Enohove*, i kaže:

„Pažnja bogoslova bila je usredsređena na jedan odeljak iz *Judine poslanice*, pošto autor izričeno pominje proroka; no, celokupno podudaranje jezika i ideja kod Enoha i pisaca *Novog zaveta*, koje je izneto na videlo u razmotrenim uporednim odeljcima, jasno pokazuje da je delo semitskog Miltona predstavljalo neiscrpan izvor iz kojeg su jevangelisti i apostoli, ili oni koji su pisali u njihovo ime, preuzimali svoje nazore o vaskrsnuću, sudu, besmrtnosti, prokletstvu i sveopštoj vladavini pravde, pod večnom vlašću Sina čovečjeg. To jevangeljsko prisvajanje tuđeg autorstva dostiže vrhunac u *Jovanovom otkrivenju*, koje Enohove vizije prilagođava hrišćanstvu uz preinačenja u kojima se gubi uzvišena jednostavnost velikog umetnika apokaliptičkog pretskazanja, koji je proricao u ime prepotopskog patrijarha.”

[Op. cit., str. XXXV]

Istine radi, mora barem da se nagovesti pretpostavka da je *Knjiga Enohova* u svom sadašnjem obliku naprosto prepis – uz brojne prehrišćanske i posthrišćanske dodatke i umetanja – daleko starijih spisa. Savremeno istraživanje otišlo je tako daleko da je ukazalo kako je Enoh, u poglavljju 1 XXI, podelio dan i noć na osamnaest delova, i izložio da se najduži dan u godini sastoji od dvanaest od tih osam-

### *Knjiga Enohova, ishodište i temelj hrišćanstva*

naest delova, iako dan dug šesnaest sati nije mogao da se dogodi u Palestini. Prevodilac, nadbiskup Lorenc, primećuje sledeće:

„Oblast u kojoj je autor živeo nije mogla da se nalazi ispod četrdeset prvog stepena severne širine, na kojem najduži dan traje petnaest ipo sati, a valjda ni iznad četrdeset devetog stepena, na kojem on traje tačno šesnaest sati. To znači da se zemlja u kojoj je on pisao ne nalazi južnije od severnih predela Kasijskog i Crnog mora (...) moguće je da je autor *Knjige Enohove* pripadao jednom od plemena koje je Šalmaneser (*Shalmaneser*)<sup>1</sup> preselio i smestio u ‘Halahi Habor pokraj reke Gošen i umedanske gradove’.”

[*Op. cit.*, str. XIII]

Kasnije priznaje da:

„Ne može da se kaže da interna dokazna građa potvrđuje nadmoć *Starog zaveta* u odnosu na *Knjigu Enohovu* (...) *Knjiga Enohova* upućuje na ranije postojanje Sina čovečjeg, Izabranika, Mesije, koji je ‘od početka postojao u tajnosti,<sup>2</sup> i čije ime je bilo prizivano u prisustvu Gospodara duhova, pre no što su bili stvoreni sunce i znamenja.’ Autor spominje i ‘jednu drugu Silu koja je tada bila na Zemlji nad vodom’ – očito upućivanje na jezik *Postanja* I, 2.

[*Op. cit.*, str. XXXVII i XI]<sup>3</sup>

„Dakle, imamo Gospodara duhova, Izabranika i treću Silu, što izgleda nagoveštava buduće Trojstvo<sup>4</sup>; no, iako je Enohov idealni Mesija izvršio nesumnjivo važan uticaj na prvobitna shvatanja Božanstvenosti Sina čovečjeg, ne polazi nam za rukom da ustanovimo njegovu nejasnu povezanost sa drugom ‘Silom’ trojstva Aleksandrijske škole; posebno zato što Enohove vizije obiluju ‘anđelima moći’.”

[*Op. cit.*, str. X1 i II]

- 
- 1 U pitanju je dinastija asirskih vladara, koja je, u diskontinuitetu, vladala od 1274. godine p.n.e. do 722. godine p.n.e. Ovde se verovatno misli na Šalmanesera I, osnivača dinastije. (Nap. ured.)
  - 2 Sedmi princip, Prvo proizlaženje. (Nap. autorke)
  - 3 Smatramo da se ono podjednako odnosi i na hinduističkog Narajanu – „pokretača voda”. (Nap. autorke)
  - 4 Isto koliko i Trimurti. (Nap. autorke)

## Poglavlje IX

### HERMETIČKA I KABALISTIČKA DOKTRINA



*Nebularna teorija razrešena je u kosmogoniji drevne doktrine* ¶ *Jedno od Tajnih imena Jedinog večnog* ¶ *Tajno znanje Simona Ben Johaja* ¶ *Taro ili Rota iz Knjige Enohove* ¶ *U okultizmu svaki Bog ima tri biografije – istorijsku, astronomsku i mitološku* ¶ *Šta je nastalo od faraonskog „porekla mera”* ¶ *Astronomski, Abraham je sunčeva mera, dok je Enoh sunčeva godina*



Hermesova kosmogonija podjednako je pokrivena velom kao i Mojsijev poredak, samo je po izgledu daleko usklađenija sa doktrinama tajnih nauka, pa čak i sa savremenom naukom. Triput Uzvišeni Trismegistos kaže: „Ruka koja je uobličila svet od bezoblične, prethodno postojeće materije nije nikakva ruka”, a *Postanje* je primorano da na to odgovori: „Svet je stvoren ni iz čega”, iako *Kabala* odbija takvo značenje u svojim uvodnim izrekama. Poput indijskih Arijevac, ni kabalisti nikada nisu dopuštali takvu besmislicu. Po njima, Vatra, ili Toplota, i Pokret<sup>1</sup> bili su uglavnom pomoćni agensi u stvaranju sveta iz prethodno postojeće Materije. Vedantinski Parabraman i Mulaaprakriti su prauzorci kabalističkih Ain-Sofa i Šekine. Aditi je prauzorak Sefire, a Pradāpatiji su starija braća Sefirot. Nebularna teorija moderne nauke, sa svim njenim zagonetkama, ra-

<sup>1</sup> Večno i neprestano „udisanje i izdisanje Parabramana” iliti Prirode, vasionе, prostora, bilo za vreme Manvantare ili Pralaje. (Nap. autorke)

## *Hermetička i kabalistička doktrina*

zrešena je u kosmogoniji drevne doktrine, a paradoksalna, mada vrlo naučna, tvrdnja da „hlađenje dovodi do skupljanja a skupljanje do topote, što znači da hlađenje dovodi do topote” pokazuje se kao glavni činilac u stvaranju svetova, a naročito našeg sunca i sunčevog sistema.

Sve se to nalazi u malenom spisu *Sefer Jecira*,<sup>1</sup> u njegova trideset i dva čudesna Puta mudrosti, označena sa „Jah Jehova Sabaot”, za svakog onog koji poseduje ključ za njegovo skriveno značenje. Što se tiče dogmatičnog ili teološkog tumačenja prvih stihova iz *Postanja*, na to je prikladno odgovoreno u istoj knjizi, kada pisac prikazuje Tri Majke – Vazduh, Vodu i Vatru – kao vagu sa –

„(...) dobrom na jednim terazijama, zlom na drugim, i oscilujućim jezičkom Ravnoteže između njih.”

[*Op.cit.*, III, X]

Jedno od tajnih imena jedinog večnog i svagda prisutnog Božanstva bilo je istovetno u svim zemljama, i do danas je očuvalo fonetsku sličnost u raznim jezicima. Hinduistički Aum, sveti slog, postao je ‘Αιψυ kod Grka, a *Aevum* kod Rimljana – „pan” iliti sve. „Trideseta staza” se u *Sefer Jeciri* naziva „sakupljanje razumevanja”, zato što:

„Na taj način božanski posvećenici prikupljaju procene zvezda i nebeskih znakova, a njihova zapažanja orbita predstavljaju savršenstvo nauke.”

[*Op.cit.*, str. 30]

Trideset drugi i poslednji je tu nazvan „posluživanje razumevanja”, a tako se zove zato što je:

„Raspoređivač svih onih koji služe u delovanju sedam planeta, u skladu sa svojim Gospodarima.”

[*Op.cit.*, str. 32]

To „delovanje” bilo je inicijacija, u toku koje su bile obznanjene sve misterije povezane sa „sedam planeta”, a takođe i misterija

<sup>1</sup> Celokupan ovaj spis je preveden i deo je monumentalne knjige Menli Palmera Hola *Tajna učenja svih epoha*, u prevodu Marija Lampića, izdavačka kuća Metaphysica, 2011. godine. (Nap. ured.)

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

„Sunca-posvećenika”, sa njegovih sedam prekinutih zračenja ili snopova svetlosti – slava i победа pomazanika, Hristosa; ta misterija razjašnjava prilično zbumujući Klimentov izraz:

„Jer, otkrićemo da mnogobrojne dogme kojih se drže takve škole [varvarske i helenske filozofije] nisu postale potpuno besmislene i nisu isključene iz poretku prirode ‘sasecanjem Hrista’,<sup>1</sup> (...) tako da se slažu po svom poreklu i sa istinom u celini.

[*Stromateis*, 1, XIII]

U *Razotkrivenoj Izidi* [Op.cit., II, VIII], čitalac će naći potpunije obaveštenje no što ovde može da se pruži o *Zoharu* i njegovom autoru, čuvenom kabalisti Simonu Ben Johaju. U njoj se kaže da je, zbog toga što se znalo da poseduje tajno znanje i Merkavu, što je osiguravalo prijem „Reči”, njegov život bio ugrožen, te je morao da beži u divljinu, gde je dvanaest godina živeo u jednoj pećini okružen odanim učenicima da bi na kraju umro sred raznih znakova i čuda.<sup>2</sup>

Njegova učenja o poreklu TAJNE DOKTRINE ili, kako ju je on još zvao, tajne mudrosti, ista su kao i ona nađena na Istoku, izuzimajući to što on na mesto Vođe vojske planetarnih duhova postavlja „Boga”, tvrdeći da je sam Bog prvi poučavao tu mudrost i upućivao u nju izvestan broj odabranih andela; u istočnjačkoj doktrini, međutim, tvrdi se nešto drugo, kao što ćemo videti.

- 
- 1 Oni koji znaju da su termin Hristos gnostici koristili za viši ego (a i starogrčki paganski posvećenici činili su isto), spremno će shvatiti nagoveštaj. Kaže se da je Hristos odsečen od nižeg ega, Hrestosa, nakon završne i vrhovne inicijacije kada dvoje bivaju spojeni u jedno; Hrestos biva savladan i vaskrsnut u slavljenom Hristosu – Frank, *Die Kabbala*, 75: Dunlap, *Sod*, Vol. 11], ili tačnije Hrestosa. (Nap. autorke)
  - 2 Zapisano je da su se mnoge čudesne stvari dogodile prilikom njegove smrti, ili, bolje rečeno, prilikom njegovog premeštanja jer on nije umro kao drugi ljudi, nego je naglo iščezao dok je blistava svetlost ispunila pećinu nebeskom slavom, a telo mu je ponovo bilo viđeno kad je svetlost oslabila. Tek kad je ta nebeska svetlost ustupila mesto uobičajenoj polutami pećine, kaže Ginzburg (*Ginsburg*), „sledbenici Izraela primetili su da je luča Izraela utrnula”. Njegovi nam biografi kažu da su se čuli glasovi sa neba tokom priprema za njegovu sahranu, kao i pri samom ukopu. Naime, kada je sanduk bio spušten u duboku jamu, plamen se razbuktao a jedan moćan, veličanstven glas je izgovorio: „On je taj koji je učinio da zemlja zadrhti i da se kraljevstva zatrese!” (Nap. autorke)



## KABALA I KNJIGA ENHOVA

Pred nama su neke sintetičke i kabalističke studije o svetoj *Knjizi Enohovoj* i o Tarou (Roti). Citiramo iz rukopisne kopije jednog okultista sa zapada, u čijem uvodu stoji:

„Postoji samo jedan Zakon, jedan Princip, jedan Pokretač, jedna Istina i jedna Reč. Ono što je gore analogno je onome što je dole. Sve što postoji je posledica količina i ravnoteža.”

Osnovno načelo Elifasa Levija i ovaj trojni epigraf pokazuju istovetnost gledišta Istoka i Zapada po pitanju tajne nauke koja, prema istom rukopisu, glasi:

„Ključ skrivenih stvari, ključ svetilišta. To je Sveta Reč koja po svećeniku pruža vrhovni razlog okultizma i njegovih misterija. Ona je srž filozofija i dogmi, ona je alfa i omega, ona je Svetlost, Život i Mudrost Sveopštva.”

Taro iz *Knjige Enohove*, ili Rota, ima dodatni uvod sa ovim objašnjenjem:

„Drevnost ove knjige zagubljena je u tmini vremena. Ona *potiče iz Indije*, iz neke epohe davno pre Mojsija (...) napisana je na zasebnim listovima, koji su isprva bili od finog zlata i plemenitih metala (...) Simbolička je i njene kombinacije se prilagođavaju svim čudima Duha. Iako prepravljana iz epohe u epohu, ostala je sačuvana – zahvaljujući nepućenosti radoznalaca – u svojim slovima i najznačajnijim osnovnim brojevima.”

Enohova Rota, koja se danas naziva Enohov Taro, ono je na šta se de Mirvije poziva, što smo mogli videti, kao na sredstvo korišćeno za „zlu magiju”, kada spominje „metalne pločice [ili listove] koje su izbegle uništenje za vreme potopa” i koje on pripisuje Kainu. One nisu bile uništene u potopu iz prostog razloga što ovaj nije bio „sveopšti”. A kaže se da „potiče iz Indije” zbog toga što vodi poreklo od indijskih Arijevac, prve podrasse pete korenske rase, pre konačne

propasti poslednjeg uporišta Atlantide. No, ako i potiče od praoataca prvobitnih Indusa, njena prva primena nije bila u Indiji. Njeno poteklo je još starije i nalazi se u Himalajima,<sup>1</sup> Smežnoj oblasti. Nastala je u tom tajanstvenom predelu koji niko ne može da odredi i koji je uzrok očajanja kako geografa tako i hrišćanskih bogoslova – u područjima gde je Braman postavio svoju Kailasu, planinu Sumeru i Parvati Pamir, koju su Grci preinačili u Paropamisus.

Oko tog predela, koji još uvek postoji, nastala su predanja o Edenskom vrtu. Iz tih su regionala Grci dobili svoj Parnas<sup>2</sup> i odatle potiče većina biblijskih ličnosti, od kojih su neke bile polubogovi i junaci, a neke – duduše retke – mitske ličnosti, astronomski dvojnici pretvodnih. Jedna od njih je bio Avram (Abram) – legenda kaže da je haldejski Braman<sup>3</sup> preinačio potonjeg, nakon što je odbacio njegove bogove i napustio njegov Ur (*pur*, „grad“?) u Haldeji, u A-bramima<sup>4</sup> (ili A-brahamu), „ne-bramanu“ koji se iselio. Tako je objašnjeno to što je Avram postao „otac mnogih naroda“. Proučavalac okultizma mora da ima na umu da svaki bog i junak u starim Panteonima (uključujući i onaj iz *Biblike*) ima tri epske biografije koje teku uporedo i svaka je povezana sa jednim od aspekata junaka – istorijskim, astronomskim i potpuno mitološkim, pri čemu ovaj poslednji služi da poveže ostala dva i da ukloni teškoće i neusklađenosti u pripovesti, i sabira u jedan

- 1 Možda Pokok (*Pockocke*) i nije sasvim pogrešio kada je tvrdio da nemačka reč za nebo, *himmel*, potiče od Himalaja; takođe je neosporno da je hindu reč Kailasa (Nebo) preteča grčkog neba (Koilon), i latinskog *Coelum*. (Nap. autorke)
- 2 Videti Pokokovu knjigu *Indija u Grčkoj* (*India in Greece*) i njegovo izvođenje planine Parnas iz Parnasa, koliba indijskih isposnika od lišća i granja, koje su i svetilište i prebivalište.

„Jedan deo Par-o-Pamisusa (bamijanskog brda) zove se Parnas. Te se planine zovu Devanika zato što na njima živi mnoštvo Deva, bogova zvanih ‘bogovi Zemlje’, Bhu Deve. Prema Puranama, oni su živeli u senicama ili kolibama zvanim Parnase zbog toga što su bile napravljene od lišća (Parnas).“ (str. 302.)

(Nap. autorke)

- 3 Raulinson je s pravom potpuno ubedjen u arijevski i vedski uticaj na ranu mitologiju i istoriju Vavilona i Haldeje. (Nap. autorke)
- 4 To je tvrdnja TAJNE DOKTRINE, koja može i ne mora da bude prihvaćena. Ipak, Abram, Isak i Juda strašno liče na hinduističke Bramu, Ikšvakua i Jadua. (Nap. autorke)

ili više simbola istine o prvoj dvojici. Mesta su navedena tako da se podudaraju sa astronomskim pa čak i psihičkim događanjima.



## BROJEVI I MERE

Tako je istorija učinjena zatočenicom drevne misterije, da bi kasnije postala velika Sfinga devetnaestog veka. No njeni proučavaoci su bili isuviše tupavi da je protumače i odgonetnu bez obzira priznaje li ona to ili ne, pa je umesto toga oskrnavljena i unakažena od strane savremenog Edipa, koji ju je zatim gurnuo u more nagadanja u kojem se utopila i isčezla. To je sada postalo potpuno jasno, ne samo uz pomoć svetih učenja, koja su prilično oskudna, nego i zahvaljujući ozbilnjim i veštim simbolozima, pa čak i stručnjacima za geometriju. Delo *Ključ za jevrejsko-egipatsku misteriju* (*The Key to the Hebrew Egyptian Mystery*), u kojem učeni mason iz Sinsinatija, Ralston Skiner (*Ralston Skinner*), na krajnje nepobožne načine razotkriva zagonetku Boga kao biblijskog Jah-vea, praćeno je potvrdom obrazovanog društva kojim predsedava jedan gospodin iz Ohaja i četiri potpredsednika, od kojih je jedan Pjaci Smit, čuveni astronom i egiptolog. Direktor Kraljevske opservatorije u Škotskoj i autor dela *Velika piramida, faraonska po nazivu, čovekoljubiva po činjenicama, njena čuda, tajne i učenja* (*The Great Pyramid, Pharaonic by name, Humanitarian by fact, its Marvels, Mysteries, and its Teachings*), nastoji da dokaže ono što i američki autor i mason, tj. da je engleski sistem merenja isti kao onaj koji su koristili drevni Egipćani prilikom gradnje njihove piramide, ili, po rečima samog Skinera, da je faraonsko „poreklo mera“ proizvelo „britanski inč (palac) i stari lakat“. Ono je „proizvelo“ i mnogo više od toga, što će biti u potpunosti dokazano pre kraja sledećeg stoleća. Ne samo što je u zapadnoj religiji sve povezano sa merama, geometrijskim figurama i izračunavanjima vremena, pri čemu su trajanja glavnih razdoblja zasnovana na mnoštvu istorijskih ličnosti,<sup>1</sup> nego se ove zaista dovode

<sup>1</sup> U knjizi *Gnostici i njihovi preostaci* (*The Gnostics and their Remains*) od Č. V. Kinga (str. 13.) kaže se o imenima Brame i Abrama:

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

u vezu sa nebom i zemljom, ali sa indo-arijevskim nebom i zemljom, a ne palestinskim.

Prauzore gotovo svih biblijskih ličnosti treba tražiti u prvobitnom indijskom panteonu. „Iz uma rođeni” Sinovi Brame, odnosno Sinovi Dani-Pitara (Bogova-tvoraca), „Sinovi Svetlosti” bili su ti koji su izrodili „Sinove zemlje” – Patrijarhe. Jer ako su *Rig Veda* i njene tri sestre *Vede* bile „pomužene iz vatre, vazduha i sunca”, odnosno Agnija, Indre i Surje, kao što se navodi u spisu *Manu-Smriti*, *Stari zavet* je van svake sumnje „pomužen” iz najpronicljivijih glava jevrejskih kabalista iz Egipta i Vavilona – „sedišta sanskrtske literature i bramanske učenosti od svog postanka”, kao što je pukovnik Vans Kennedy (*Vans Kennedy*) ispravno izjavio. Jedan od takvih duplikata bio je Abram ili Abraham, u čijim nedrima se svi pravoverni Jevreji nadaju da će se okupiti posle smrti, pošto se ta nedra smatraju „nebom među oblacima” ili Abrom.<sup>1</sup>

---

„Ta brojka čoveka, Seir Anpin, sastoji se od broja 243, i budući da predstavlja brojčanu vrednost slova u imenu ‘Abram’, označava različite poretkе u nebeskim hijerarhijama. Imena Abram i Brahma su zapravo jednaka po brojčanoj vrednosti.”

Tako za onog koji je upućen u ezoteričnu simboliku nema ničeg čudnog u otkriću da se u Loka-palama (četiri glavne i središnje tačke sfere olicene sa osam hinduističkih bogova) Indrin slon zove Abra (–matanga), a njegova supruga Abramu. Abra je na neki način božanstvo mudrosti, s obzirom da je glava tog slona zamenila glavu Ganeše (Ganapatija), Boga mudrosti, koju je Šiva odsekao. Abra znači i „oblak”, a takođe je i naziv grada u kojem se prepostavlja da je Abram živeo – kada se čita unazad –

„Arba (Kiryat) grad četiri (...) Abram je Abra sa dodatim *m* na kraju, a Abra čitana unazad je Arba”

(*Ključ za jevrejsko-egipatsku misteriju*)

Autor je mogao da napomene i to da Abra na sanskritu znači „u (ili od) oblaka”, čime kosmo-astronomski simbol Abrama postaje još jasniji. Sve te reči treba da se čitaju u svojim originalnim verzijama, na sanskritu. (Nap. autorke)

1 Pre nego što se ove teorije i nagađanja – a spremni smo da priznamo da ona to jesu – odbace, valja objasniti sledećih nekoliko stvari. (1) Zbog čega je, posle odlaska iz Egipta, Jehova promenio patrijarhovo ime od Abram u Abraham. (2) Zbog čega je Sarai po istom osnovu postala Sara (*Postanje*, XVII). (3) Otkud čudna podudarnost imena? (4) Zašto Aleksandar Polihistor tvrdi da je Abraham bio rođen u Kamarini ili Uriji, gradu vraćeva i predskaziva-

Izgleda da između Abrahama i Enohovog Taro(t)a postoji priličan vremenski razmak, pa ipak su oni tesno povezani više nego jednom sponom. Gafarel (*Gaffarel*) je pokazao da su četiri simbolične životinje na dvadeset i prvom ključu Tarota, na trećoj sedmici, isto što i jevrejski Terafim kojeg je izumeo i obožavao Abramov otac Tera, i koji je bio korišćen u proročištima Urima i Tumima. Pored toga, astronomski, Abraham je sunčeva mera i delić sunca, dok je Enoh sunčeva godina, isto koliko su to i Hermes ili Tot; Tot je, brojčano, „bio ekvivalent Mojsija, ili Hermesa”, „gospodara nižih oblasti, smatrano i za učitelja mudrosti”, kaže nam isti mason-matematičar; a budući da je Tarot, prema jednoj od poslednjih papinih bula, „pakeni izum”, isto „kao i masonstvo i okultizam”, veza je očevidna. Tarot zaista sadrži tajnu svih takvih pretvaranja ličnosti u zvezdana tela i obratno. „Enohov točak” je drevni izum, najstariji od svih, pošto je pronađen u Kini. Elifas Levi kaže da nema nijednog naroda koji ga nije imao, a njegovo pravo značenje bilo je čuvano u najvećoj tajnosti. To je bilo sveopšte nasleđstvo.

Kao što vidimo, ni *Knjiga Enohova* (njegov „Točak”), ni *Zohar* ni bilo koje drugo kabalističko delo ne sadrže isključivo jevrejsku mudrost.



## DOKTRINA PRIPADA SVIMA

Pošto predstavlja rezultat mnogih hiljada godina mišljenja, sama doktrina je zajednička svojina posvećenika svih naroda pod kapom nebeskom. I pored toga, *Zohar* poučava praktični okultizam više od ijednog drugog dela na tu temu, ali ne onakav kako je preveden i komentarisan od strane raznih kritičara, već sa tajnim značima na marginama. Ti znaci sadrže skrivena uputstva, nezavisno od metafizičkih tumačenja i očiglednih besmislica koje je potpuno odobravao Josif, koji nikada nije bio iniciran, već je prosledio *mrtvo slovo* onako kako ga je primio.

[*Razotkrivena Izida*, II, str. 350]

---

ča, i izumeo astronomiju? (5) „Abrahamova sećanja sežu unazad najmanje tri hiljadugodišta pre Jakovljevog dede”, kaže Bunzen (*Mesto Egipta u istoriji* (*Egypt's Place in History*), v. 35.) (Nap. autorke)

## **TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM**

VIII, 30–34], smatra alegoričnim i štetnim za pravu veru po značenju njihovog mrtvog slova. Takvo je gledište koje će zauzeti istinski, ne-pristrasni okultista. A u tom pogledu čak i fanatični muslimani, koji Isusa iz Nazareta smatraju za velikog proroka i ukazuju mu poštovanje, daju dobru lekciju iz ljubavi prema bližnjim hrišćanima koji uče i prihvataju da je „religijska tolerancija opaka i nemoguća”, [Dogmatska teologija, III, 345] i koji nikada neće pomenuti proroka islama a da ga ne nazovu „lažnim prorokom”.



### **HRIŠĆANSKI I NEHRIŠĆANSKI POSVEĆENICI**

Dakle, sada ćemo po principima okultizma razmotriti Petra i Simona, Pavla i Apolonija.

Ova četiri posvećenika nisu slučajno odabrana. Oni su prvi u post-hrišćanskom posvećeništvu – onom koje je zabeleženo u svetovnim i duhovnim spisima – koji su udarili osnovni ton „čuda”, odnosno psihičkih i fizičkih neobičnih pojava. Samo bogoslovska zatucanost i netrpeljivost mogle su tako pakosno i neosnovano da razdvoje dva skladna dela na dva različita ispoljenja božanske i satanske magije, na „pobožna” i „bezbožna” dela.

## Poglavlje XIII

# POSTHRIŠĆANSKI POSVEĆENICI I NJIHOVE DOKTRINE



*Apokrifna Jevanđelja sadrže istorijski istinite događaje ✽ Ko je bio Simon Čarobnjak? ✽ Simon Čarobnjak bio je kabalist i mistik ✽ Alegorijski jetik Simona Čarobnjaka ✽ Mističko i numeričko značenje Abraksasa ✽ Saturnil je bio azijski gnostik ✽ Simon je bio posvećenik među kabalistima*



Na primer, šta svet uopšte zna o Petru i Simonu? Svetovna istorija nema dokumente o njima dvojici, dok je ono što nam takozvana duhovna literatura kazuje o njima raštrkano, izloženo u nekoliko rečenica u *Delima*. Što se tiče *Apokrifa*, sam njihov naziv zabranjuje kritičarima da veruju u podatke iz njih. Okultisti, pak, veruju da apokrifna *Jevanđelja*, koliko god ponekad bila jednostrana i pristrasna, sadrže daleko više istorijski tačnih događaja i činjenica od *Novog zaveta*, uključujući i *Dela apostolska*. Ona prva su neobrađeno predanje, dok su ova druga [zvanična *Jevanđelja*] detaljno izmišljene legende. Neprikosnovenost *Novog zaveta* je stvar ličnog uverenja i slepe vere, i mada čovek treba da poštuje lično mišljenje svog suseda, nije obavezan da ga s njim deli.

Ko je bio Simon Čarobnjak i šta se zna o njemu? Iz *Dela apostolskih* doznajemo samo to da je zbog svojih izvanrednih magijskih veština bio nazvan „Velika Božja Moć”. Kaže se da je ovog Samarićanina krstio Filip, a kasnije je optužen da je Petru i Jovanu ponudio novac da ga upute u sposobnost vršenja istinskih „čuda”, pošto

ona lažna, kako se tvrdi, potiču od đavola [VIII, 9, 10]. I to je sve ukoliko zanemarimo reči grdnje kojima su ga neobuzdano zasipali zbog izvođenja „čuda” ove druge vrste. Origen spominje da je on posetio Rim za vreme Neronove vladavine, [*Adv. Celsum.*], a Mošeim ga ubraja među otvorene neprijatelje hrišćanstva [*Eccles. Hist., I, 140*]; no, okultna tradicija ga ne optužuje ni za šta teže od odbijanja da prizna „Simona” za Božjeg vicevladara, bilo da je taj „Simon” bio Petar ili neko drugi, što je još uvek otvoreno pitanje za kritičare.



### **NEPRAVEDNA KRITIKA**

Ono što Irinej [*Contra Haereses, I, XXIII, 1–4*] i Epifanije [*Contra Haereses, II, 1–6*] kažu o Simonu Čarobnjaku – naime, da se predstavljao kao ovaploćeno trojstvo, da je u Samariji bio Otac, u Judeji Sin, a pred paganima se izdavao za Svetog Duha – puko je klevetanje. Vremena i dogadaji se menjaju, ljudska priroda ostaje ista u svim podnebljima i dobima. Ta optužba je posledica i proizvod tradicionalne a danas već klasične bogoslovske mržnje. Od svih okultista koji su lično iskusili, u većoj ili manjoj meri, posledice bogoslovске zlobe, nijedan nikada neće poverovati u takve stvari samo zato što ih je rekao Irinej, ukoliko je on to uopšte i napisao. Pored toga, za Simona se govorilo da je sa sobom poveo jednu ženu i predstavljaо je kao Jelenu iz Troje, koja je prošla kroz stotine reinkarnacija i koja je još ranije, pre početka istorije, bila Sofija, Božanska Mudrost, emanacija njegovog sopstvenog (Simonovog) večnog uma, kada je on (Simon) bio „Otac”, i, konačno, da je sa njom „izradio arhandele i anđele, uz čiju pomoć je ovaj svet stvoren”, itd.

Sada svi znamo kolikom preinačenju i bujnom uvećanju svaka prazna tvrdnja može da bude podvrgнутa nakon što prode kroz samo nekoliko ruku. Štaviše, sve te tvrdnje mogu da se objasne pa čak ispostave kao potpuno tačne; Simon Čarobnjak je bio kabalista i mističar koji je, poput tolikih drugih reformatora, nastojao da utemelji novu religiju zasnovanu na glavnim učenjima TAJNE DOKTRINE, pa ipak o njenim misterijama nije otkrio više od neophodnog. Zašto onda ne bi mistik Simon, duboko nadahnut činjenicom serijskih otelovljenja

## *Posthrrišćanski posvećenici i njihove doktrine*

(možemo da izostavimo broj „stotinu”, jer je to po svoj prilici preterivanje njegovih sledbenika), govorio o bilo kome koga je psihički poznavao kao o otelovljenju neke heroine s tim imenom, na način na koji je to činio – ukoliko je uopšte činio tako nešto? Zar i u našem stoleću ne nailazimo na izvesne dame i gospodu, i to ne šarlatane, nego intelektualce vrlo cenjene u društvu, koje su potpuno uverene da su bile kraljica Kleopatra, Aleksandar Veliki, Jovanka Orleanka, i šta sve ne? To je stvar ličnog uverenja i zasniva se na većoj ili manjoj bliskosti sa okultizmom i verovanju u modernu teoriju reinkarnacije. Ta teorija se razlikuje od izvorne doktrine iz davne prošlosti, kao što ćemo pokazati, ali nema pravila bez izuzetka.

U pogledu toga da je Čarobnjak „jedno sa Bogom Ocem, Bogom Sinom i Bogom Svetim Duhom”, moramo reći da je po sred sasvim razložan stav ukoliko dopustimo da jedan mistik i vidovnjak ima pravo na korišćenje alegoričnog jezika; osim toga, to je potpuno potkrepljeno doktrinom univerzalnog jedinstva koju zagovara ezoterična filozofija. Svaki okultista će reći isto, na (za njega) naučnim i logičnim osnovama, u potpunom skladu sa doktrinom koju priznaje i poučava. I svaki vedantan svakog dana govori to isto: on je, naravno, Braman, i on je Parabraman, kada odbaci posebnost svog ličnog duha i uvidi da je božanski zrak koji se nalazi u njegovom višem sopstvu samo odraz sveopštег duha. U svim vremenima i epohama to je odjek prvobitne doktrine o emanacijama. Prva emanacija (proisticaj) iz nepoznatog je „Otac” [Op. cit., II, 337], druga je „Sin”, a svi i sve proizlazi iz Jednog, ili onog Božanskog Duha koji je „nesaznatljiv”. Otuda tvrdnja da je on (Simon), dok je još bio u nedrima Oca, a sam je bio taj Otac (ili prva kolektivna emanacija), začeo sa njom (Sofijom, ili Minervom, Božanskom Mudrošću) arhanđele – „Sina” – koji su bili tvorci ovog sveta.

I sami rimokatolici, saterani uza zid neoborivim argumentima svojih protivnika – učenih filologa i simbologa koji su razneli u paramparčad crkvene dogme i njihove autoritete i svedočanstva, i ukazali na mnoštvenost Elohima u *Bibliji* – danas dopuštaju da je prva Božja „tvorevina”, Tsaba, ili arhanđeli, morala da učestvuje u stvaranju vasione. Zar ne bismo mogli da dopustimo to da:

„Mada je ‘sam Bog stvorio nebo i zemlju’ (...) koliko god da oni [anđeli] možda nisu bili povezani sa praiskonskim stvaranjem ni

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

iz čega, ipak su mogli da dobiju zadatak da je nastave, dovrše i održe.”

[*Op. cit.*, II, 337]

– uzvikuje de Mirvije odgovarajući Renanu, Lakuru (*Lacour*), Moriju (*Maury*) i ostalima iz Francuske akademije. Uz izvesne izmene to je upravo ono što tvrdi TAJNA DOKTRINA. Ne postoji zapravo nijedna doktrina koju propovedaju brojni reformatori iz prvog i narednih stoljeća naše ere koja svoja početna učenja nije zasnivala na ovoj univerzalnoj kosmogoniji. Proučite Mošeima i pogledajte šta on ima da kaže o mnogim „jeresima” koje opisuje. Jevrejin Kerint –

„(...) poučavao je da je Tvorac ovog sveta (...) najveći Bog jevrejskog naroda, bio Biće (...) koje potiče od Vrhovnog Boga”;

i da je to Biće, štaviše –

„(...) postepeno izgubilo nešto od svoje prirođene vrline i prvo-bitne blagorodnosti.”

Bazil, Karpokrat i Valentin, egipatski gnostici iz drugog veka, imali su ista shvatanja, uz nekoliko razlika. Bazil je propovedao sedam Eona (duhova ili arhanđela) koji su proistekli iz suštine Vrhovnog. Dva od njih, Moć i Mudrost, začeli su nebesku hijerarhiju prve klase i gospodstva; ona je proizvela drugu, a ova treću, i tako dalje; pošto je svaki sledeći razvitak bio manje uzvišene prirode od prethodnog, i svaki je za sebe stvorio nebo kao boravište, svako od tih nebesa imalo je sve manje velelepnosti i čistote što se više približavalo zemlji. Tako se broj tih nebesa popeo na 365, a svima njima je vladao Vrhovni Neznani zvani Abraksas, jer po grčkom metodu računanja i označavanja to ime daje broj 365, koji u svom mističnom i brojčanom značenju sadrži broj 355, odnosno vrednost iliti značaj čoveka.<sup>1</sup> To je bila gnostička misterija zasnovana na misteriji prvobitne evolucije koja se okončala sa „čovekom”.

<sup>1</sup> Deset je savršen broj ili Vrhovni Bog među „ispoljenim” božanstvima, pošto je broj „1” simbol univerzalne jedinice (mere, celine) ili muškog principa u prirodi, a broj „0” je ženski simbol haosa, bezdana, tako da to dvoje čine simbol androgine prirode kao i punu vrednost sunčeve godine, što je bila i vrednost Jehove i Enoha. Prema Pitagori, deset je simbol vasione, a takođe



## DVA VEČNA PRINCIPA

Saturnil iz Antiohije iznosio je istu doktrinu uz manje promene. On je učio o dva večna principa, Dobru i Zlu, koji su naprosto duh i materija. Sedam anđela koji imaju vlast nad sedam planeta su graditelji naše vasione – što je potpuno istočnjačka doktrina, pošto je Saturnil bio azijski gnostik. Ti anđeli su prirodni čuvari sedam predele našeg planetarnog sistema, a jedan od najmoćnijih među tih sedam stvaralačkih anđela trećeg reda je „Saturn”, upravljački duh planete i bog jevrejskog naroda, to jest Jehova, kojem su se Jevreji klanjali i kojem su posvetili sedmi dan ili Sabat, subotu (*Saturday*) – „Saturnov dan” kod Skandinavaca, kao i kod Hindusa.

Markion, koji je takođe zastupao doktrinu o dva suprotstavljenia principa Dobra i Zla, tvrdio je da postoji i treće božanstvo između ta dva – čija je „priroda mešovita” – bog Jevreja, tvorac (sa svojom vojskom) nižeg, našeg sveta. Iako je uvek u ratu sa principom zla, to posredničko biće je i pored toga takođe suprotstavljeno principu dobra, čiji položaj i zvanje ono prižeљkuje.

Prema tome, Simon je bio samo čedo svoga doba, religijski reformator poput mnogih drugih, i posvećenik među kabalistima. Crkva, za koju je uverenje u njegovo stvarno postojanje i velike moći neophodno – kako bi što više izdvojila i istakla „čudo” koje je Petar izveo i njegovu pobedu nad Simonom – bezgranično uzdiže njegova čudesna magijska dela. S druge strane, skepticizam oličen u učenjacima i obrazovanim kritičarima nastoji da ga potpuno ukloni. Stoga su oni, nakon što su osporili samo postojanje Simona, na kraju pomislili da bi bilo zgodno da njegovu individualnost potpuno stope sa Pavlovom. Nepoznati pisac *Natprirodne religije* revnosno se trudio da dokaže da pod Simonom Čarobnjakom moramo da podrazumevamo apostola Pavla, čije *Poslanice* je Petar ne samo potajno već i otvoreno klevetao i suprotstavljaо im se, optužujući ih za „neetičko

---

i Enosa, Setovog sina ili „Sina čovečjeg” koji predstavlja simbol sunčeve godine od 365 dana, pa se navodi da i on sam ima 365 godina. U egipatskoj simbolici Abraksas je bio Sunce, „Gospodar nebesa”. Krug je simbol jedinstvenog neispoljavajućeg principa, a veličina njegovog broja je večno beskonačna. Presečen je prečnikom tek za vreme Manvantara. (Nap. autorke)

## Poglavlje XVII

### APOLONIJE IZ TIJANE<sup>1</sup>



*Putovanje u Indiju predstavlja iskušenja novoobraćenika ✽ Zašto su hrišćani sprecili kolanje Apolonijevih biografija ✽ Tajni zapisi zabeležili su njegovo rođenje i potonji tok života ✽ Apolonije – beskompromisni neprijatelj svih netrpeljivosti i licemerja ✽ Apolonijeva etika zasnovana na mističnoj filozofiji ✽ Apolonije predstavljen kao poslušni Satanin posrednik ✽ Spomenici zahvalnosti podignuti Apolonihu*



U *Razotkrivenoj Izidi* se kaže da se najveći učitelji bogoslovija slažu da su skoro sve drevne knjige bile napisane simbolički i na jeziku razumljivom isključivo posvećenima. Biografska skica Apolonija iz Tijane je pravi primer toga. Kao što svaki kabalista zna, ona obuhvata celokupnu hermetičku filozofiju i po mnogo čemu je parnjak predanja koja su nam ostala o kralju Solomonu. Čita se kao bajka, ali u potonjem slučaju su činjenice i istorijski događaji katkada predstavljeni svetu pod bojama fikcije. Putovanje u Indiju u svakoj svojoj fazi predstavlja, mada naravno alegorijski, iskušenja novoobraćenika, dajući u isti mah geografsku i topografsku predstavu o određenoj zemlji onakvoj kakva je i danas, ukoliko čovek zna gde da je potraži. Dugi razgovori Apolonija sa bramanima, savet njihovog mudraca i dijalози sa Korinćaninom Menipom bi, kada bi se rastumačili, dali ezoteričnu veronauku. Njegova poseta carstvu mudrih ljudi,

<sup>1</sup> Uskoro će u našem izdanju izaći slavno Filostratovo delo *De vita Apollonii Tyanei, Životopis Apolonija iz Tijane*, u ediciji Adepti. (Nap. ured.)

razgovor sa njihovim kraljem Jarhom, te proročište u Amfiarausu simbolično objašnjavaju mnoge tajne dogme Hermesa – u generičkom značenju tog imena – i okultizma. Divno je to saopštiti. Da ova tvrdnja nije poduprta već obavljenim silnim izračunavanjima, a tajna već napola otkrivena, pisac se nikada ne bi usudio da to kaže. Putovanja čuvenog čarobnjaka su istinito, mada alegorično opisana – to jest, sve što je Damisu rečeno se zaista i dogodilo – ali pripovest se zasniva na zodijačkim znacima. Onako kako ga je Damis *prepisao drugim alfabetom*, po uputstvu Apolonija, i kako ga je Filostrat *preveo* to je zaista čudesno delo. Na kraju onoga što u ovom trenutku može da se kaže o izvanrednom posvećeniku iz Tijane biće jasnije na šta mislimo. Za sada je dovoljno reći da bi dotični razgovori, kada bi bilo ispravno shvaćeni, otkrili neke od najvažnijih tajni prirode. Elifas Levi ističe veliku sličnost između kralja Jarha<sup>1</sup> i legendarnog Hirama, od kojeg je Solomon nabavljao libanske kedrove i zlato iz Ofira. No, on ništa ne govori o još jednoj sličnosti za koju kao obrazovani kabalista ne može da ne zna. Štaviše, shodno svom nepromenljivom običaju, on obmanjuje čitaoca više nego što ga poučava, ne otkrivajući ništa i skrećući ga s pravog koloseka.

Poput većine istorijskih junaka iz davne prošlosti, čiji se životi i dela izrazito razlikuju od onih običnog ljudskog roda, Apolonije je do danas ostao zagonetka koja nije našla svog Edipa. Njegov život obavljen je takvim velom tajne da se često pogrešno shvata kao bajka, mit. Međutim, prema svim zakonima logike i razuma, potpuno je jasno da Apolonija nipošto ne bi trebalo gledati u tom svetlu. Ukoliko tijanski teurg sme da se smatra izmišljenom ličnošću, onda istorija nema pravo na svoje Cezare i Aleksandre. Potpuno je tačno da je taj mudrac, koji je sve do danas bez premca u čudotvornim moćima – na osnovu istorijski potvrđenih dokaza – stupio na poprište javnog života a da možda нико nije znao odakle je došao, i nestao iz njega a da možda нико nije znao kuda je otisao. Ali razlozi za to su očigledni. Upotrebljena su sva sredstva – naročito tokom četvrtog i petog stoljeća naše ere – da se iz ljudskih umova izbriše sećanje na

1 Na latinskom *Iarchas*, na engleskom *Hiarchas*, kako bi čitalac lakše mogao da uoči ideju autorke da ih sravni po ortografiji i zvučnosti. Na engleskom se Hiram piše *Hiram*, isto tako i na srpskom. Jarh je inače prosvetljeni kralj mudrac, a u Apolonijevom životopisu on je satguru. (Nap. ured.)

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

uzvišene i svete ljude. Hrišćani su sprecili kolanje njihovih biografija, koje su bile brojne i ushićujuće, i za to su, kao što ćemo videti, imali jake razloge. Na krajnje čudesan način je opstao Damisov dnevnik, i ostao jedini da ispriča priču. No, ne sme se zaboraviti da Justin Mučenik često govorio o Apoloniju, a karakter i istinoljubivost tog dobrog čoveka su besprekorni, tim više što je imao valjan razlog da se oseća zbumjeno. Isto tako, ne može se osporiti činjenica da u prvih šest vekova jedva da je postojalo i jedno svešteno lice koje nije spomenulo Apolonija. Samo što su, u skladu sa nepromenljivim hrišćanskim milosrdnim običajima, njihova pera bila umočena u najcrnje mastilo *odium theologicum-a*,<sup>1</sup> netrpeljivosti i pristrasnosti. Sveti Jeronim izlaže opširnu povest o navodnom takmičenju Sv. Jovana sa mudracem iz Tijane – nadmetanju u „izvođenju čuda” – u kojoj, naravno, istinoljubivi svetac<sup>2</sup> u živim bojama opisuje Apolonijev poraz i traži potvrdu u *Apokrifima* Sv. Jovana, koje je čak i crkva proglasila sumnjivim.<sup>3</sup>

1 Teološke mržnje (Nap. ured.)

2 Videti *Predgovor Jevangelja po Mateju. Baronije*, I, str. 752, citirano u De Mirvije, *Des Esprits*, tom VI, str. 63. Jeronim je sveštenik koji je, kada je pronašao autentično i izvorno *Jevangelje* (hebrejski spis) po Mateju, apostolu-cariniku, u biblioteci u Cezareji, „napisano Matejevom rukom” (Hijeronim: *De Viris, Illus. Chap. III*) – kao što i sam priznaje – proglašio to jevanđelje jeretičkim i zamenio ga svojim sopstvenim grčkim tekstrom.\* Takođe je on bio taj koji je izvitoperio tekst u *Knjizi o Jovu* kako bi ojačao verovanje u uskrsnuće u telu (videti *Razotkrivenu Izidu*, tom II, str. 181–182 i dalje), citirajući u prilog tome najučenije autorite (Nap. autorke)

\* Čitaoци na ovim prostorima konačno mogu себи da priuštite uživanje u pre-vodu izvornog Matejevog jevanđelja, koje je izdavačka kuća Metafizika iz Beograda objavila u dva izdanja. Jedno je knjiga *Jevrejski Ješua ili grčki Isus*, autora Nehemije Gordona, a drugo je savremeni srpski prevod *Biblike*, u kojima je to jevanđelje sadržano. Prevodilac hebrejskog *Matejevog jevanđelja* je Željko Stanojević. (Nap. ured.)

3 De Mirvije daje sledeći uzbudljiv izveštaj o „takmičenju”:

„Jovan koji je, kako nam kaže Sv. Jeronim, bio pod pritiskom svih crkava Azije da [suočen sa Apolonijevim čudima] što svečanije objavi božanstvenost Isusa Hrista, nakon duge molitve sa njegovim učenicima na gori Patmos i nakon što je bio ushićen božanskim Duhom, učinila da se usred gromova i munja čuje njegovo čuveno *In Principio erat Verbum*. (Prevedeno: U početku beše reč. Tako počinje *Jevangelje po Jovanu*. Nap. ured.) Kada je prošlo to veličanstveno ushićenje zbog kojega je nazvan



## MISTERIOZNI UČITELJ

Stoga stvari stoje tako da niko ne može da kaže ni gde ni kada je Apolonije bio rođen, kao što je očigledna i podjednaka neupućenost u datum i mesto njegove smrti. Neki misle da je u času smrti imao osamdeset ili devedeset godina, a drugi da mu je bilo sto ili čak sto sedamnaest godina. No, da li je preminuo u Efusu 96. godine naše ere, kao što neki kažu, ili se to dogodilo u Lindu, u hramu Palade Atine, ili je možda nestao iz hrama u Diktini, ili, pak, kao što neki drugi tvrde, uopšte nije umro, nego se, kad mu je bilo sto godina, podmladio pomoću magije i nastavio da dela za dobrobit čovečanstva – to niko ne može reći. Jedino je TAJNA DOKTRINA zabeležila njegovo rođenje i potonji tok života. No, uostalom – „Ko je poverovao u *taj* izveštaj?”

Sve što je istoriji poznato jeste da je Apolonije bio zaneseni osnivač nove škole mišljenja. Možda je on bio manje metaforičan a više praktičan od Isusa, ali je svejedno došao do iste srži duhovnosti i do istih uzvišenih moralnih istina. Okrivljen je da ih je ograničio na više društvene klase umesto da je učinio ono što su učinili Buda i Isus i da ih je propovedao siromasima i ucveljenima. Nemoguće je posle toliko vremena prosuđivati o njegovim razlozima za delovanje na tako isključiv način. No, izgleda da se u to upleo karmički zakon. Pošto je bio rođen, kako nam je saopšteno, u aristokratskoj porodici, sasvim je moguće da je želeo da dovrši neobavljeni posao svojih prethodnika u tom posebnom pravcu, i težio da „mir na zemlji i dobru volju” pruži svim ljudima, a ne samo prognanimi i prestupnicima. Zbog toga se družio sa kraljevima i moćnicima toga doba. Bez obzira na to, tri „čudotvorca” su ispoljila upadljivu sličnost namere. Poput Isusa i Bude, i Apolonije je bio beskompromisni protivnik svakog spoljnog pokazivanja pobožnosti, svakog obavljanja beskorisnih religijskih ceremonija, fanatizma i licemerja. Tačno je i to da su njegova

---

‘Sinom Groma’, Apolonije je bio prisiljen da se povuče i nestane. Takav je bio njegov poraz, manje krvav ali jednak težak kao poraz Simona, Čarobnjaka.”

(Čarobnjak teurgista, VI, 63.)

Što se nas tiče, nikada nismo čuli za ushićenje koje proizvodi grmljavinu i sevanje munja i u neprilici smo da shvatimo njegov smisao. (Nap. autorke)

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

„čuda” bila veličanstvenija, raznolikija i daleko bolje potvrđena u istoriji od bilo kojih drugih. Materijalizam to poriče, ali dokazna građa, zatim potvrde i same crkve, ma koliko ga ova žigosala, pokazuju da je to činjenica.<sup>1</sup>

„Lažne optužbe puštene u opticaj protiv Apolonija bile su koliko brojne toliko i neistinite. Čitavih osamnaest vekova nakon njegove smrti oklevetao ga je biskup Daglas u svom delu protiv čuda. Pri tom se pravični i časni biskup razbio o istorijske činjenice. Jer sličnost između Bude, Isusa i Apolonija ne treba da tražimo u *čudima*, nego u istovetnosti ideja i učenja koja su propovedali. Ako tu stvar ispitamo nepristrasnim umom, brzo ćemo primetiti da su etike Gautame, Platona, Apolonija, Isusa, Amonije Sakasa i njegovih sledbenika sve redom bile utemeljene na istoj mističkoj filozofiji – da su svi poštivali isti božanski ideal, bilo da su ga smatrali ‘Ocem’ ljudskog roda, koji živi u čoveku, čovekom koji živi u Njemu, ili neshvatljivim tvoračkim principom. Svi su vodili bogolike živote. Govoreći o svojoj filozofiji, Amonije je poučavao da njihove škole postoje još od doba Hermesa, koji je tu mudrost doneo iz Indije. To je bila potpuno ista mistička kontemplacija kao i ona jednog jogina: opštenje Bramana sa njegovim vlastitim blistavim Sopstvom – ‘Atmanom’.”

[*Razotkrivena Izida, II, 342*]

Tako se ispostavilo da je temelj eklektičke škole istovetan sa doktrinama jogina – hinduskih mistika; dokazano je da ona ima zajedničko poreklo, iz samog izvora, kao i raniji budizam Gautame i njegovih arhata.

„*Neiskazivo Ime*, u potrazi za kojim toliki kabalisti – ne poznavajući nijednog istočnjačkog, pa ni evropskog posvećenika – uzalud troše svoje znanje i živote, prebiva skriveno u srcu svakog čoveka. To tajno ime koje, prema najdrevnijim izrekama, ‘zadire u beskrajne svetove, αφοιτηωτροφαλιγαί’, može da se zadobije na dva

<sup>1</sup> Po sredi je veoma stara priča. Ko od nas teozofa ne zna, iz svojih ličnih gorkeih iskustava, šta klerikalna mržnja, pakost i proganjanje mogu da urade u tom pravcu; do kog stepena lažljivosti, klevetanja i okrutnosti mogu ta osećanja da dođu, čak i u naše moderno doba, i kakvim su se uzorima *hristolikog* milosrđa pokazali Njegove tobožnje i samopostavljene sluge! (Nap. autorke)

načina: propisanom inicijacijom i posredstvom ‘tihog glasa’ koji je Ilija čuo u pećini na Horiv, Božjoj planini. I ‘(...) kad to ču Ilija, zakloni lice svoje plaštom i izašav stade na vratima od pećine.’<sup>1</sup>

Kada je Apolonije iz Tijane želeo da čuje ‘tiji glas’, potpuno se umotavao u plašt od fine vune, na koji bi stavio oba stopala nakon obavljanja izvesnih magnetičnih prevlačenja rukom, a zatim ne bi izgovorio ‘ime’ nego prizivanje koje je dobro poznato svakom posvećeniku. Onda bi podigao plašt iznad glave i lica, i njegov prozračni, svetleći ili astralni duh bio bi slobodan. U običnim prilikama nije nosio vunu ništa više od hramovnih sveštenika. Posedovanje tajne kombinacije ‘imena’ davalо je hijerofantu vrhovnu moć nad svakim bićem, ljudskim ili nekim drugim, slabijim od njega po snazi duše.”

[Loc. cit., II, 343, 344]



## **APOLONIJE NE MOŽE DA BUDE UNIŠTEN**

Kojoj god školi da je pripadao, izvesno je da je Apolonije iz Tijane za sobom ostavio neizbrisiv trag. Napisano je na stotine dela o tom izvanrednom čoveku; istoričari su ozbiljno raspravljali o njemu; uobraženi glupaci, nesposobni da dodu do bilo kakvog zaključka o tom mudracu, pokušali su da ospore njegovo postojanje. Što se tiče crkve ona je, mada se gnuša sećanja na njega, uvek nastojala da ga prikaže u svetlu istorijske ličnosti. Sada se čini da je njena politika išla u tom pravcu da utisak koji je on ostavio kanališe u drugom smjeru – što je dobro poznata i vrlo stara strategija. Jezuiti, na primer, iako su priznavali njegova „čuda”, pokrenuli su dvojni tok mišljenja, i u tome su uspeli kao i u svemu čega se late. Jedna strana predstavlja Apolonija kao poslušnog „Sataninog posrednika”, koji je svoje čudotvorne moći okruživao velelepnom, zaslepljujućom svetlošću, a druga strana izjavljuje kako celu stvar smatra veštrom izmišljotinom, napisanom sa unapred određenim ciljem u vidu.

U svojim obimnim „*Sataninim memoarima*”, markiz de Mirvije, tokom svog zauzimanja za raspoznavanje božjeg neprijatelja kao

<sup>1</sup> Knjiga o carevima 1, 19, 13, u prevodu Đure Daničića. (Nap. ured.)

Sve je to alegorično i mistično, a ipak potpuno razumljivo i jasno svakom proučavaocu istočnjačkog okultizma, makar i površno obaveštenom o misterijama posvećivanja. U našem objektivnom univerzumu materije i varljivih pojava Sunce je najpodesniji simbol životodavnog, blagotvornog Božanstva. U subjektivnom, beskrajnom svetu duha i stvarnosti to žarko svetleće telo ima drugačije, mistično značenje, koje se ne može u celosti saopštiti javnosti. Tako zvani „idolopoklonički” Parsi i Hindusi su sigurno bliži istini u svom dubokom religioznom poštovanju Sunca no što je to danas spremna da poveruje hladna, vazda ispitivačka, i isto tako vazda pogrešno usmerena javnost. Teozofi, koji će jedini biti u stanju da pojme njegovo značenje, mogu da kažu da je Sunce spoljna manifestacija Sedmog Prinципa našeg planetarnog sistema, dok je Mesec njegov Četvrti Prinzip, koji blista u pozajmljenom ruhu svog gospodara, prožet svakim strasnim porivom (i nužno mora da ga odrazi) i grešnom željom svog gnusnog materijalnog tela, Zemlje. Čitav ciklus posvećeništva i inicijacije sa svim svojim misterijama povezan je sa to dvoje i sa sedam planeta, pri čemu im je pokoran. Duhovna vidovitost potiče od Sunca; sva psihička stanja, bolesti, pa čak i ludilo, potiču od Meseca.

Čak i prema istorijskim podacima – a zaključci istorije su upadljivo pogrešni mada su joj premise ispravne – postoji izvanredna podudarnost između „legendi” o svakom osnivaču religije (kao i između obreda i dogmi svih religija) i naziva i položaja zvezda kojima upravlja Sunce. To ipak ne znači da su osnivači religija mitske ličnosti, a njihove religije praznoverja. Sve su to različite verzije iste prirodne iskonske misterije, na kojoj je bila zasnovana religija mudrosti u skladu s kojom je potom podešeno usavršavanje njenih posvećenika.

A sada još jednom moramo da zamolimo čitaoca da ne posvećuje pažnju optužbi – protiv teozofije uopšte i ovog pisca osobito – za ispoljavanje nepoštovanja prema jednoj od najvećih i najplementitijih ličnosti u istoriji posvećeništva – Isusu iz Nazareta – kao ni za mržnju prema crkvi. Iznošenje istine i činjenica teško da se može smatrati, ako držimo do pravde, huljenjem ili mržnjom. Celo to pitanje zavisi od rešavanja jedne jedine stvari: da li je Isus kao „Sin Božji” i „Sпасitelj” čovečanstva jedinstven u svetskim analima? Da li je njegov slučaj – među tolikim sličnim tvrdnjama – bio besprimeran i neza-

## *Činjenice potkrepljuju biografije posvećenika*

pamćen, a njegovo rođenje jedino natprirodno i bezgrešno; i da li su drugi, kao što crkva tvrdi, bili samo bezočne satanske imitacije na osnovu predviđanja? Ili je pak on bio samo „sin svojih dela”, istaknuta sveta osoba i reformator, jedan od mnogih, koji je svojim životom platio što se drznuo da pokuša da pred neznanjem i tiranskom silom prosvetli ljudski rod i olakša mu breme svojom etikom i filozofijom? Ono prvo iziskuje slepu veru koja svemu odoleva, a ovo drugo sva-kome nameću razum i logika. Už to, da li je crkva uvek verovala u ono u šta danas veruje – ili, bolje rečeno, kao što se pretvara da veruje kako bi time opravdala bacanje kletve na one koji se ne slažu sa njom – ili je prošla kroz iste muke sumnje, pa čak i potajnog poricanja, prećutanog samo zbog snažne ambicije i ljubavi prema moći?

Na to pitanje mora da se odgovori da je upravo ovo drugo tačno. To je nepobitan i potpuno prirodan zaključak pošto se zasniva na činjenicama saznatim iz istorijskih zapisa. Neka se čitalac, ostavljujući za sada netaknutim živote mnogih papa i svetaca koji su glasno po-lagali pravo na nepogrešivost i svetost, okrene istoriji crkve, zapisi-ma o njenom (a ne hrišćanstva) razvitku i napredovanju, i na tim će stranicama pronaći odgovor. Pisac kaže:

„Crkva je itekako dobro znala za predloge slobodne misli nastale na osnovu istraživanja, kao i za sve one sumnje koje danas izazi-vaju njen bes; a ‘svete istine’ koje bi objavljivala bile su naizme-nično usvajane i odbacivane, menjane i prekrnjane, preuveličavane i umanjivane od strane velikodostojnika iz crkvene hijerarhije, čak i kad se radi o najosnovnijim verskim načelima.”



## **PRIRODA HRISTA**

Ima li tog boga ili junaka čije su poreklo, biografija i rodoslov bili maglovitiji ili teži za određivanje i konačno prihvatanje od Isusovih? Kako je na kraju bila utvrđena danas neosporna dogma u pogledu njegove stvarne prirode? Prema jevangelistima, on je po svojoj majci bio čovek, običan smrtnik, a po Ocu Bog! Dakle, da li je on čovek ili Bog, ili je oboje istovremeno? – pita zぶnjeni pisac. Ponuđeni predlozi

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

za ovo pitanje doktrine zaista su izlivali bujice mastila, ali i poplave krvi jadnog čovečanstva, a sumnje još uvek nisu nestale. Mudri crkveni sabori su u ovome, kao i u svemu drugom, protivrečili sami sebi i mnogo puta menjali mišljenje.

Hajde da ukratko bacimo pogled na tekstove koji nam se nude na ispitivanje. Evo šta kaže istorija.

Biskup Pavle iz Samosate poricao je božanstvenost Hrista na prvom saboru u Antiohiji, na samom početku, prilikom rađanja bogoslovskog hrišćanstva, On je bio nazivan „Sinom Božjim” samo usled njegove svetosti i dobrih dela. Njegova krv bila je ukvarljiva u obredu pričesti.

Na saboru u Nikeji, održanom 325. godine, Arije je istupio sa svojim stavovima, što je umalo pocepalо katoličku zajednicu nadvoje.

Sedamnaest biskupa branilo je Arijeve doktrine, no ovaj je ipak bio prognan zbog njih. Uprkos tome, trideset godina kasnije, 355. godine, na saboru u Milanu, tri stotine biskupa potpisalo je pismo privrženosti Arijevim gledištima, premda su deset godina ranije, 345. godine, na novom saboru u Antiohiji, Euzebijevci objavili da je Isus Hrist bio Sin Božji i jedno sa svojim Ocem.

Na Saboru u Sirmijumu, 357. godine, „Sin” više nije bio potpuno jedinosušni. Anomejci, koji su poricali tu potpunu suštastvenost, i pristalice Arija odneli su pobedu. Godinu dana kasnije, na drugom saboru u Ankiri, proglašeno je da „Sin nije potpuno suštinski nego samo sličan Ocu u svojoj suštini”. Papa Liberije odobrio je tu odluku. Vekovima se sabor prepirao i gložio, podržavajući najoprečnija i najnedoslednija mišljenja, a plod njihovog marljivog truda bilo je Sveti Trojstvo koje je, poput Minerve, izašlo iz bogoslovskog mozga, naoružano svim mogućim pretnjama crkve. U svet je bila uvedena nova misterija usred strašnih sukoba u kojima ubistva i drugi zločini nisu bili retkost. Na saboru u Saragosi, 380. godine, označeno je da su Otac, Sin i Sveti Duh jedna te ista Osoba, i da je Hristova ljudska priroda puki „privid” – u čemu prepoznajemo odjek hinduističke avatarske doktrine. „Oci su jednom morali da posrnu *ad absurdum* na ovoj klizavoj stazi – i oni to nisu propustili da učine.” Kako pobijati ljudsku prirodu u onome koji je bio rođen od žene? Jedino razborito zapažanje učinjeno na jednom od sabora u Kon-

### **Činjenice potkrepljuju biografije posvećenika**

stantinopolju izneo je Eutih, koji je bio dovoljno odvažan da kaže: „Neka me Bog sačuva od mozganja o prirodi moga Boga” – zbog čega ga je papa Flavije izopštio.

Na saboru u Efesu, 449. godine, Eutih se revanširao. Pošto ga je Euzebij, istinoljubivi biskup iz Cezareje, terao da prizna postojanje dve različite prirode u Isusu Hristu, sabor se pobunio protiv njega i zatraženo je da Euzebij bude živ spaljen. Biskupi su ustali kao jedan i stisnutih pesnica, zapenušeni od jarosti, zahtevali da Euzebij bude rastrgnut nadvoje, i da se s njim postupi onako kako bi on postupio sa Isusom, čiju je prirodu podelio. Eutih je povratio svoju moć i položaj, a Euzebij i Flavije su razrešeni. Zatim su dve strane žestoko napale jedna drugu i sukobile se. Sveti Flavije je bio toliko zlostavljan od biskupa Diodora, koji ga je napao i išutirao, da je posle nekoliko dana preminuo od zadobijenih povreda.

Na tim saborima bile su prihvatanе sve moguće nepodudarnosti, što za posledicu ima sadašnje potpune paradokse nazvane crkvenim dogmama. Na primer, na prvom saboru u Ankiri, 314. godine, postavljeno je pitanje: „Da li se pri krštanju trudne žene i nerođeno dete može smatrati krštenim?” Sabor je odgovorio odrečno i obrazložio to na sledeći način: „Osoba koja na taj način prima krštenje mora da dâ svoj pristanak, što je nemoguće u slučaju deteta u majčinoj utrobi.” Ispada da je nesvesnost kanonski propisana smetnja za krštenje, tako da nijedno dete kršteno u današnje vreme nije ma u kom pogledu zaista kršteno. Šta ćemo onda sa desetinama hiljada izgladnele paganske dece koju su misionari krstili u vreme opšte gladi, kao i dece koju su suviše revnosni duhovnici lukavo „spašavalii” na druge načine? Razmotrite jednu za drugom debate i odluke nebrojenih sabora i sami se uverite na koliko gomili protivrečnosti je današnja nepogrešiva i apostolska crkva sagrađena!

Sad možemo da uvidimo koliko je paradoksalna, kada se doslovno shvati, tvrdnja iz *Postanja*: „I stvari Bog čoveka po liku svome.” Pored upadljive činjenice da nije Adam od praha zemaljskog (iz drugog poglavlja) taj koji je napravljen po božanskom liku, nego je to božanstveni androgin (iz prvog poglavlja) ili Adam Kadmon, čitalac može da se uveri da je Boga – Boga hrišćana u najmanju ruku – načinio čovek po sopstvenom liku, sred udaranja nogom, šamaranja i ubistava u vreme prvih sabora.



## OZBILJNE GREŠKE U PREVODU

Jedna zanimljiva činjenica, koja baca mnogo svetla na tvrdnju da je Isus bio posvećenik i mučenički adept, izložena je u delu (već toliko puta spominjanom) koje se može nazvati „matematičkim otkrivenjem”, a to je *Poreklo mera*.

Obratimo pažnju na deo 46. stiha 27. glave *Jevandelja po Mateju*, koji glasi: „Ili, Ili, lama savahtani? – što znači: Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?” Naravno, naši prevodi su uzeti iz izvornih grčkih rukopisa (a razlog što nemamo izvorne hebrejske rukopise o ovim događajima je to što bi na hebrejskom zagonetke same sebe odale u poređenju sa izvorima iz kojih potiču, tj. *Starog zaveta*).

„Grčki rukopisi bez izuzetka beleže te reči ovako:

Ηλι Ηλι λαμα σαβαχθανι

To su *hebrejske reči* prevedene na *grčki*, a na hebrejskom glase ovako:

**אָלֵי אָלֵי לְמַה שְׁבָקְתָּנוּ**

U *Svetom Pismu* te reči glase: „Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?”, i to važi za pravilan prevod. To su dakle reči van svake diskusije i nema nikakve sumnje da ih tako tumači *Sveto Pismo*. No, sada te reči neće biti tako protumačene, i ispostaviće se da je navedeni prevod netačan. Pravo značenje je *upravo suprotno od navedenog*, i glasi:

*Bože moj, Bože moj, kako me proslavljaš!*

Pa i više od toga, jer pošto *lama* znači *zašto*, ili *kako*, ta reč je glagolski navodila na ideju o *zaslepiti*, ili je priloški to moglo da glasi „*kako divno (kako blistavo)*”, i tako dalje. Bezazlenom čitacu ovakav prevod deluje iznuđeno, kao da treba da posluži za ispunjenje proročke izreke, kao da upućuje na *prvi stih dvadeset drugog Psalma*, koji glasi:

## Činjenice potkrepljuju biografije posvećenika

‘Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?’

Na hebrejskom to isto mesto se piše:

אָלֵי אָלֵי לִמְהָ עֹזֶבֶתִנִי

i u tom pogledu upućivanje je valjano, a prevod sasvim ispravan, ali uz jednu potpuno drugaćiju reč. Reči glase:

*Ili, Ili, lama azabvta-ni?*

I nema tog pametnjakovića, ma koliko učenog, koji može da spase ovaj odeljak od *pogrešnosti prevoda*. A kao takav, on postaje strašan udarac primernoj svetosti izlaganja.”

[App., VII, str. 301]

Deset ili više godina zasedali su revizori (?) *Biblje*, skup najimpozantnijih i najznačajnijih učenjaka, najvećih znalaca hebrejskog i grčkog jezika u celoj Engleskoj, u cilju ispravljanja grešaka, zabluda i propusta njihovih manje obrazovanih prethodnika, prevodilaca *Biblje*. I ko može da nas uveri da нико од њих nije uočio upadljivu razliku između hebrejskih reči u *Psalmu XXII*, *azabvta-ni* (*azabbvtha-ni*), i *savahtani* (*sabachthani*) iz *Jevandelja po Mateju*, i da nisu bili svesni tog sračunatog krivotvorenenja?

Jer to je zaista bilo krivotvorenenje. A ako nas pitaju zbog čega su mu prvi crkveni oci pribegli, odgovor je jednostavan: zbog toga što su te svetotainske reči u svom vernom prevodu pripadale paganskim obredima u hramovima. One su bile izgavarane posle strahovitih iskušenja inicijacije, i još su bile sveže u sećanju nekih „otaca” kada je *Jevandelje po Mateju* bilo objavljeno na grčkom jeziku. Najposle, i zbog toga što su u to vreme živeli mnogi hijerofanti misterija i još mnogo više posvećenika, pa bi verno prevedena rečenica uvrstila Isusa među obične posvećenike. Reči „Bože moj, Sunce moje, izlio si svoj sjaj na mene”, bile su zaključne reči kojima se završavala molitva zahvalnica posvećenika, „Sina i proslavljenog izabranika sunčevog”. U Egiptu i danas nailazimo na rezbarije i slike koje prikazuju taj obred. Kandidat se nalazi između dva božanska pokrovitelja: jedan je „Oziris-Sunce”, sa glavom sokola, i on predstavlja život, a drugi je Tot – sa glavom ibisa, velelepni duh koji vodi duše nakon smrti u

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

njihovo novo prebivalište, Had – koji prenosno znači smrt fizičkog te- la. Oni su prikazani kako izlivaju „bujicu života”, vodu pročišćenja, na glavu posvećenika, i to tako da se ta dva toka prepliću i obrazuju krst. Da bi se što bolje sakrila istina i taj *basso-relievo*<sup>1</sup> je bio tumačen kao „paganski prikaz hrišćanske istine”. Ševaljer de Muso kaže da je taj Tot:

„(...) pomoćnik Ozirisa-Sunca, kao što je Sv. Mihajlo pomoćnik, ferouer, Reči.”

Monogram Hrestosa i Labarum, barjak Konstantina – koji je, uzgred budi rečeno, umro kao paganin i nikada nije bio kršten – simbol je izведен iz gore navedenog obreda i takođe označava „život i smrt”. Znatno pre nego što je znak krsta bio usvojen kao hrišćanski simbol, bio je korišćen kao tajni znak raspoznavanja među iskušenicima i posvećenicima. Elifas Levi kaže:

„Znak krsta koji su hrišćani usvojili ne pripada isključivo njima. On je kabalistički i predstavlja suprotnost i ravnotežu četiri elemenata. Po okultnoj strofi iz dela *Pater*, na koje smo obratili pažnju u jednoj drugoj knjizi, vidimo da su isprva postojala dva načina njegovog nastanka, ili barem dve veoma različite postavke za izražavanje njegovog značenja; jedna je rezervisana za sveštenike i posvećenike, a druga se daje novoobraćenicima i laicima.”

[*Dogme et Rituel de la Haute Magie*, II, 88]

Sada je shvatljivo zbog čega je *Jevangelje po Mateju*, to jevanđelje Ebionita,<sup>2</sup> bilo zauvek uklonjeno u svom hebrejskom obliku od osobite naklonosti sveta.

---

1 Italijanski – bareljef (Nap. prev.)

2 Ebioniti (grčki: Ἐβιωναῖοι, *ebionaioi*, od hebrejskog: אַבִיּוֹנִים, *ebionim* – si-romašni) – judeo-hrišćanska sekta koja je delovala u Judeji i Palestini u periodu od I do IV veka, u vreme ranog hrišćanstva. Ebioniti su po prihvatanju siromaštva verovatno podražavali izvornu grupu Isusovih učenika koji su se odricali svega zbog svoje vere. Nasuprot drugim hrišćanima, oni su insistirali na univerzalnoj potrebi da se slede judejski religiozni obredi i judejski zakon, koji je Isus objasnio i rasvetlio. Za njih je Isus, kao smrtni čovek, bio mesija i prorok, ali ne i bogočovek. Poštivali su Jakova Pravednog, Isusovog brata i glave Jerusalimske crkve, a odbacivali Pavla Tarskog, smatrajući ga „odmetnikom od Zakona”. Ovi izvorni Isusovi sledbenici su vremenom odbačeni od jedne religije kao otpadnici, a od druge kao jeretici. (Nap. ured.)

## Činjenice potkrepljuju biografije posvećenika

„Jeronim je u biblioteci, koju je u Cezareji prikupio mučenik Pamfilije, pronašao autentično i originalno jevandelje koje je na hebrejskom napisao carinik Matej: ‘*Dobio sam dopuštenje od Nazarena, koji su se u Beroi u Siriji služili tim (jevandeljem) da ga prevedem*’, pisao je on krajem četvrtog stoleća.<sup>1</sup>



### ISUSOVA TAJNA DOKTRINA

Jeronim kaže:

„U jevandelu kojim se služe *Nazareni* i Ebioniti, koje sam nedavno preveo sa hebrejskog na grčki i koje većina osoba smatra *istinskim* jevandeljem po Mateju<sup>2</sup>, (...) stoji da su apostoli primili ‘tajnu doktrinu’ od Isusa, koji ju je ispovedio u jednom trenutku neobazrivosti. Pišući biskupima Hromatiju i Heliodoru, on se žali da ‘se radi o veoma teškom poslu, pošto su mi vaša Preosveštenstva naložila da se latim ovog (prevoda), a *sam Sveti Matej*, apostol i jevandelist, *nije želeo da to delo bude neuvijeno, pristupačno napisano*. Jer, da to nije bila *tajna*, on (Matej) bi dodao u jevandelu da je ono što je izrekao *bilo njegovo*; no, on je ovu knjigu sastavio tako da *bude zapečaćena hebrejskim slovima, i čak je ova upotrebljio na takav način* da knjiga napisana hebrejskim pismom i njegovom rukom može da dođe u posed samo *najreligioznijih ljudi*, a ovi su je tokom vremena dobili od onih koji su im prethodili. Međutim, oni tu knjigu nikada nisu dali bilo kome da je prepiše, a *njen tekst* su saopštavali jedni ovako a drugi onako.””

[„Sv. Jeronim”, V. 445: Dunlap, *Sod, sin čovečji*, str. 46]

1 Hijeronim, *Des Viris Illust.*, III:

„Upadljivo je to da crkveni oci, mada svi odreda kažu da je *Matej* napisan na *hebrejskom*, ipak koriste *grčki* tekst kao izvorno apostolsko delo, bez ikakvog pominjanja kakve veze ima *hebrejski* Matej sa našim *grčkim*! U njemu se nalaze brojni neobični dodaci koji nedostaju u našem (grčkom) jevandelju.”

(Olshausen, *Nachweis der Echtheit der Sammtlichen Schriften des Neuen Test.*, str. 32.; Dunlap, *Sod, sin čovečji*, str. 44.)

(Nap. autorke)

2 *Comment to Matthew* (XII, 13) Knjiga 11. Jeronim dodaje da je ono bilo napisano na haldejskom jeziku, ali hebrejskim slovima. (Nap. autorke)

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

ברתתא, בתרת, בתרת, Baóθ, Baθ-óç, Buto, pošto je majka bogova, koja je bila preneta gnosticima, Vavilonjanima i Egipćanima, prikladno je stoga istovetna sa Môt (מֹת, naša Mut), (Bóθ) nastalo je u feničanskom obliku zamenjivanjem b sa m.)”

[Str. 295–296]

Reklo bi se da je najbolje otići na sam izvor, a to je mističko otelovljenje Mudrosti i Inteligencije, koje funkcionišu u delovanju kosmičke evolucije, ili *budija* pod imenima Brame, Puruše, itd., kao muške moći, i Aditi-Vać, itd., kao ženske, odakle nastaje Sarasvati, boginja mudrosti, koja je pod koprenama ezoteričkog prikrivanja postala Butos, *Bythos* – Dubina, grubo materijalno, lično i telesno žensko zvano Eva, Irinejeva „prvobitna žena”, i svet koji proističe *ni iz čega*.

„Pronalaženje i razvijanje ovog glifa iz četvrte knjige *Postanja* pomaže razumevanju podele jednog znaka na obličja dve osobe; kao što su Adam i Eva, Kain i Avelj, Avram i Isak, Jakov i Ezav, i tako dalje [sve muško i žensko] (...) Zatim, da bi se povezalo nekoliko glavnih tačaka u ustrojstvu *Biblike*: (1) u pogledu *Starog i Novog zaveta*; a uz to i (2) u pogledu Rimskog carstva; (3) u pogledu utvrđivanja značenja i primene simbola i (4) u pogledu utvrđivanja celokupnog objašnjenja i čitanja glifa; zatim (5) razmatranje i postavljanje temelja velike piramide kao *bazičnog kvadrata* u zdanju *Biblike*, a takođe i (6) novo rimske usvajanje pod Konstantinom – utvrđeno je sledeće:<sup>1</sup>

Ispostavilo se da Kain predstavlja (...) 360 perioda zodijaka, sa vršenu i preciznu meru, pomoću kvadratne podele; otuda je nazvan Melhizedek (...) [Slede geometrijski i brojčani dokazi.] Više puta je ustanovljeno da je svrha izgradnje velike piramide bila da se izmire *nebesa i zemlja* (...) (molimo za dozvolu da dodamo da se objektivne sfere razvijaju iz subjektivnog, čisto duhovnog kosmosa); stoga bi njeno merno zadržavanje ukazivalo na sve sadržine mere-

1 Da smo poznavali učenog autora pre nego što je njegova knjiga štampana, možda bi on nekim slučajem prelomio da doda i sedmu kariku iz koje su sve ostale, koje daleko prethode onima nabrojanim i nadmašuju ih u univerzalno filozofskom značenju, proizašle, zacelo ravnu velikoj piramidi, čiji bazični kvadrat su bile velike arijevske misterije. (Nap. autorke)

## Činjenice potkrepljuju biografije posvećenika

nja neba i zemlje, ili, shodno drevnom poznavanju, na *Zemlju, Vazduh, Vodu i Vatru*.<sup>1</sup> (Bazična površina te piramide bio je prečnik sa obimom kruga od 2400 stopa. Tome su svojstvene 24 stope, ili  $6 \times 4 = 24$ , odnosno upravo ovaj Kain-Adam četvorougao.) Sa rekonstrukcijom logora Izraelićana – za koji je Mojsije dao ideju – koju je obavio istaknuti učenjak, otac Atanasije Kirher, jezuitski sveštenik, gore navedeno se tačno poklapa sa biblijskim zapisima i tradicionalnim izvorima i ukazuje na metod gradnje tog logora. *Četiri unutarnja kvadrata* bila su posvećena (1) Mojsiju i Aronu; (2) Kohatu; (3) Geršomu i (4) Merariju – poslednja trojica su bili vode Levita. Svojstva tih kvadrata bila su *prvobitna, osnovna* svojstva Adama-Marsa i konkretizovala su se od elemenata, *Zemlje, Vazduha, Vatre, Vode*, ili יְהֹוָה = Iam = *Voda*, נֵר = Nour = *Vatra*, רַעַת = Ruah = *Vazduh*, i תְּבִשָּׁה = Iabesah = *Zemlja*. Početna slova tih reči su INRI – simbol koji se obično tumači kao kao *Iesus Nazarenus Rex Iudeorum* – ‘Isus Nazarečanin, kralj Jevreja’. Taj INRI kvadrat je *Adamov kvadrat*, koji se kao temelj proširio na četiri druga od  $145 \times 2 = 288$ , na stranicu velikog kvadrata od  $288 \times 4 = 115-2$ , čitav obim. No, taj kvadrat je takođe i prikaz kružecih elemenata, 115-2 na to može da ukaže. Stavite INRI u krug, ili ga pročitajte kao da se slova nalaze u kvadratu, u pogledu njegove veličine od 1521, i dobićete 152, što se čita kao 115-2.

No, kao što smo videli, Kain označava to kao, ili u, 115 svog imena; tih 115 je bilo veoma prikladno za sastavljanje godine od 360 dana, tako da se ona slaže sa ravnotežama standardnog kruga, koje su bile Kain. Ugaoni kvadrati velikog kvadrata su A = Lav, i B = Dan-Škorpija, a uvidelo se da Kain probada Avelja na preseku ekvinočijalnih i solsticijskih ukrštenih linija, izvedenih iz Dan-Škorpije na nebeskom krugu. Međutim, Dan-Škorpija se graniči sa Vagom, terazijama čiji je znak ☽ (a to je znak drevnog *jastuka* na kojem uleže *glava do ušiju*,<sup>2</sup> Jakovljev jastuk), i predstavlja simbol poput ☽. Takođe, znak Dan-Škorpije je smrt-život, u simbolu ✕. Zatim, krst, kao simbol porekla mera, u *Jehovi* je oblik *prave linije*

- 
- 1 Mi bismo rekli na kosmičku Materiju, Duh, Haos i Božansku Svetlost, pošto je egipatska zamisao bila u tome istovetna sa arijevskom. Međutim, autor je u pravu u pogledu okultne simbolike Jevreja. Oni su bili izrazito prozaičan, neduhovan narod u svim vremenima, pa ipak je za njih „Ruah“ bio Božanski Duh, a ne „vazduh“. (Nap. autorke)
  - 2 Ralston Skiner pokazuje da simbol ✕, ukrštene kosti i lobanja, sadrži slovo P *Koph*, to jest potiljak, ili deo glave iza ušiju. (Nap. autorke)

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

JEDAN *nominalne vrednosti* 20612, savršenog obima; dakle Kain je to bio kao Jehova, jer tekst kaže da je *on bio* Jehova. Ali vezivanje čoveka na taj krst je bilo vezivanje 113: 355 za 6561: 5153 × 4 = 20612, kao što je pokazano. Nad *glavom* raspetog Isusa nalazio se natpis čija su početna slova reči uvek bila smatrana za simbolična, te su prenošena i korišćena kao monogram Isusa Hristosa – naime, INRI ili *Iesus Nazarenus Rex Iudeorum*; no, ta slova se nalaze na *krstu*, ili na kubnom *obliku* kružnog porekla mera kojima se meri tvar *Zemlje, Vazduha, Vatre i Vode*, ili INRI = 1152, kao što je pokazano. Ovde je *čovek na krstu*, ili 113: 355 kombinovano sa 6561: 5153 × 4 = 20612. To su brojevi *osnove piramide* jer dolaze od 113: 355 kao hebrejskog izvora; otuda Adam-kvadrat, koji jeste osnova piramide i središte za veći kvadrat *logora*. Ako INRI savijemo u krug, dobicemo 1152, ili obim ovog drugog. Ali Isus na samrti (ili venčani Avelj) upotrebio je upravo reči neophodne da se sve izloži i pokrene. On kaže: *Ili, Ili, lama savahtani...* Pročitajte te reči prema jačini njihove moći, u *kružnom obliku*, kao izvedene iz pokazanog Adamovog obrasca, i dobićete: אֵלִי = 113, אַלְיָהוּ = 113, ili 113–311: לֶמֶת = 345, odnosno Mojsije u Kain-Adam piramidalnom krugu: שְׁבַקְתָּה = 710, isto što i Golub, ili Jona, a 710 podeljeno sa 2 = 355, ili 355–553: i, najzad, kao determinanta svega נִי, ili *ni*, pri čemu je נ = *nun*, riba = 565, a י = 1 ili 10; zajedno čine 565 י = הַוָּה, ili vrednost Hrista. (...)"



## KABALISTIČKO ČITANJE JEVANĐELJA

„[Sve gore navedeno] baca svetlo na prizor preobraženja na gori. Tamo su sa Isusom bili Petar, Jakov i Jovan; ili פָּטָר Petar, זֶמְלָיה zemlja; דֹּוֹה Jovan, duh, vazduh; i יְנֻוֹד Isus, vatra, život – zajedno INRI. No, tamo su ih sreli Ilija i Mojsije, ili אֵלִי, ili *Ili* i *Lamah*, ili 113 i 345. I to pokazuje da je prizor preobraženja bio povezan sa onim gore izloženim.”<sup>1</sup>

<sup>1</sup> Str. 296–302. Po tim brojevima, autor objašnjava:

„Ili je 113 (smeštanjem te reči u krug): [L]amah, koji je 345, zamenom slova prilagođen da odgovara istoj vrednosti בְּשָׂתָה (u krugu) ili Mojsiju, dok

## Činjenice potkrepljuju biografije posvećenika

Ovo kabalističko čitanje priča iz jevandjelja – za koje se do sad pretpostavljalio da beleže najznačajnije, mistički najupečatljivije, pa ipak najstvarnije događaje iz Isusovog života – mora da strašno teško pada nekim hrišćanima. Svaki istinski vernik, koji je duboko gagnut lio suze zbog događaja iz kratkog razdoblja javnog života Isusa iz Nazareta, mora da izabere jedan od dva puta koji se otvaraju pred njim nakon čitanja gore izloženog objašnjenja: ili njegova vera mora da ga učini neosetljivim za bilo kakvu svetlost koju baca ljudsko rasuđivanje i očevidna činjenica, ili mora da prizna da je izgubio svog Spasitelja. Onaj kojeg je do sada smatrao jedinstvenim ovaploćenjem na zemlji Jedinog Živog Boga na nebu isparava i nestaje pred punovožnim dokazom same, pravilno pročitane i ispravno protumačene, *Biblije*. Štaviše, pošto prema svedočanstvu samog Jeronima i njegovom prihvaćenom i autentičnom priznanju, knjiga pisana Matejevom rukom „pokazuje da ne mari za prosvećivanje, nego za uništavanje“ (crkve i čovečjeg hrišćanstva, i jedino toga), kakva istina može da se očekuje od njegove čuvene *Vulgata? Ljudske misterije*, koje su smisljala pokolenja crkvenih otaca rešenih da razrade religiju koju su sami izumeli, dobijaju središnju ulogu umesto božanskog Otkrivenja; a da je bilo tako potvrđuje i prelat latinske crkve. Sveti Grgur iz Nise pisao je svom prijatelju i povereniku Sv. Jeronimu:

„Nema boljeg načina da se ljudi obmanu od veštog izbora pravnih reči; što manje razumeju to više se dive (...) Naši oci i učenjaci često su govorili ne ono što su mislili, nego ono na šta su ih prisiljavale okolnosti i nužda.“

Pa, ko je onda od njih – sveštenstvo ili okultisti i teozofi – bogohulniji i opasniji? Jesu li to oni koji bi svetu hteli da nametnu prihvatanje Spasitelja uobličenog u njihovim glavama, boga sa ljudskim manama, koji stoga svakako nije savršeno božansko biće; ili oni drugi koji kažu: Isus iz Nazareta bio je posvećenik, sveta, veličanstvena i plemenita osoba, čak zaista „sin Božji“?

Ukoliko je čovečanstvo spremno da prihvati takozvanu natprirodnu religiju, okultistima i psiholozima se daleko logičnijom čini jasna

---

Savah je Jovan, ili golub, ili Sveti Duh, pošto je to (postavljeno u krug) 710 (ili  $355 \times 2$ ). Završetak *ni*, kao *meni* ili 5651, postaje Jehova.“

(Nap. autorke)

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

alegorija koju su o Isusu izložili gnostici. Oni su se, kao i okultisti, i sa iniciranima koji su im bili vođe, razlikovali samo po svojim tumačenjima povesti i po svojim simbolima, a nimalo po njenoj sadržini. Šta kažu ofiti, nazareni i drugi „jeretici“? Sofija, „Božanska Devica“, pobuđena je da svoju emanaciju, Hristosa, pošalje u pomoć propadajućem ljudskom rodu, kojem su Ilda-Baot (Jehova Jevreja) i njegovih šest materijalnih sinova (niži zemaljski anđeli) zaprečili prođor božanske svetlosti. Zbog toga se Hristos, savršeni:<sup>1</sup>

„(...) sjedinivši se sa Sofijom [božanskom mudrošću] spustio kroz sedam planetarnih sfera, u svakoj od njih preuzimajući odgovarajuće obliče ( ...) i ušao u čoveka Isusa u trenutku njegovog krštenja u reci Jordan. Od tada nadalje Isus je počeo da izvodi čuda; pre toga je bio potpuno neupućen u svoju sopstvenu misiju.“

Ilda-Baot je, uvidevši da će Hristos dokrajčiti njegovo kraljevstvo materije, podbunio Jevreje, svoj vlastiti narod, protiv njega zbog čega je Isus bio pogubljen. Kada je bio na krstu, Hristos i Sofija su napustili njegovo telo i vratili se u svoju sferu. Isusovo materijalno telo bilo je ostavljeno zemlji, ali On sam, Unutarnji Čovek, bio je odenut u telo od *etera*.<sup>2</sup>

„Od tog doba se on sastojao samo od duše i duha (...) Tokom svog boravka na zemlji od *osamnaest* meseci, nakon što se uzdigao, od Sofije je primio to savršeno znanje, tu istinsku Gnozu, i saopštio je malom broju apostola koji su bili u stanju da je prime.“

[*Gnostici i njihovi preostaci*, King, str. 100–101]



1 Zapadnjačko oličenje te moći, koju Indusi zovu *Viđa*, „jedino seme“, ili *Maha Višnu* – moć, a ne Bog – ili tajanstveni Princip koji u sebi sadrži klicu avatarstva. (Nap. autorke)

2 „Podigni se u svojoj sili iz tog iznurenog tela u koje si bio poslat. Uznesi se u svoje prethodno boravište, obožavani Avataru!“ (Nap. autorke)

## *Činjenice potkrepljuju biografije posvećenika*



### UNIVERZALNA UČENJA

To savršeno znanje je, bez dileme, istočnjačko i hinduističko; to je čista i jednostavna ezoterička doktrina, izuzev imena i alegorije. To je, više-manje, povest o svakom posvećeniku koji dobija inicijaciju.

Krštenje u Jordanu je obred inicijacije, završno pročišćenje, bilo u posvećenoj pagodi, bazenu, reci ili hramovnom jezeru u Egiptu ili Meksiku. Savršeni Hristos i Sofija – božanska mudrost i inteligencija – ulaze u posvećenika tokom mističnog obreda, prenosom sa gurua na čelu, i napuštaju fizičko telo u času njegove smrti da bi ponovo ušli u Nirmanakaju, ili posvećenikov astralni ego.

Budistički ritual Arjasange kaže:

„Duh Bude [skupno] zakriljuje bodisatve iz njegove religije.”  
Gnostičko učenje glasi:

„Kada on [duh Hristosa] sakupi sve što je Duhovno, svu Svetlost [koja postoji u materiji], iz Ildabaotovog carstva, ostvaruje se Spasenje i dolazi kraj sveta.”

[Loc. Cit.]

A budisti kažu:

„Kada Buda [Duh crkve] čuje da je kucnuo čas, poslaće Matreju Budu – posle kojeg će stari svet biti razoren.”

Ono što je King rekao o Bazilidu može podjednako ispravno da se kaže za svakog navodnog inovatora, bilo da dolazi iz budističke ili hrišćanske religije. On tvrdi da su, po Klimentu Aleksandrijskom, gnostiči vrlo malo poučavali ono što bi bilo osuđujuće u njihovim mističkim transcendentalnim pogledima.

„Kako je on na to gledao, ovaj drugi [Bazilid] nije bio jeretik, odnosno inovator u prihvaćenim učenjima katoličke crkve, već samo teozofski mislilac koji je težio da stare istine izrazi na nove načine.”

[Op. Cit., str. 258]

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

Mora se priznati da su gledišta kabalista – misleći pod time na one izučavaoce okultizma koji su proučavali jevrejsku *Kabalu* i koji znaju malo ili nimalo o bilo kojoj drugoj ezoteričnoj literaturi i njenim učenjima – onoliko raznolika u njihovim sintetičkim zaključcima o prirodi misterija poučavanih čak i u samom *Zoharu*, i onoliko daleko od stvarne mete koliko i propisi koje im nalaže sama egzaktna nauka. Poput srednjovekovnog rozenkrojcera i alhemičara – poput opata Tritemija, Johana Rojhлина, Agripe, Paracelzusa, Roberta Flada, Filaletejca, itd. – u koje se zaklinju, evropski okultisti samo u jevrejskoj *Kabali* vide sveopšti izvor mudrosti; u njoj pronalaze skriveno znanje o gotovo svim tajnama prirode – metafizičkim i božanskim – a neki od njih, poput Rojhлина, tu uključuju i tajne hrišćanske *Biblike*. Jer za njih je *Zohar* ezoterična riznica svih misterija iz hrišćanskog jevandjelja, a *Sefir Jecira* je svetlost koja sija u svakom mraku i sadržatelj ključeva koji otvaraju svaku tajnu prirode. Drugo je pitanje imaju li mnogi naši savremenici sledbenici pojma o pravom značenju simbolike njihovih odabranih učitelja. Mnogi od njih verovatno nisu ni uzgredno pomislili na činjenicu da je ezoterični jezik koji su alhemičari koristili bio njihov vlastiti, i da je bio iznet kao maska, što je bilo nužno usled opasnosti doba u kojem su živeli, a ne kao jezik misterije, korišćen od strane paganskih posvećenika, koji su alhemičari ponovo preveli i još jednom prekrili velom.



## TAJNA UNUTAR TAJNE

Sada je situacija ovakva: pošto stari alhemičari nisu ostavili ključ za svoje spise, ovi su postali tajna unutar jedne starije tajne. *Kabala* se tumači i ispituje samo pod onim svetlom koje su na nju bacili srednjovekovni mistici, a ovi su, u svojoj prisilnoj hristologiji, morali da stave bogoslovsku dogmatsku masku na svako drevno učenje, što ima za posledicu to da svaki mistik među našim savremenim evropskim i američkim kabalistima tumači stare simbole na svoj sopstveni način, i svaki upućuje svoje protivnike na nekog rozenkrojčera i alhemičara od pre trista ili četrsto godina. Mistična hrišćanska dogma je središnja matica koja okružuje i guta svaki stari paganski simbol,

a hrišćanstvo – antignostičko hrišćanstvo, savremena retorta koja je zamenila alhemičarski kotač za destilaciju – ocedilo je od svakog razmatranja i priznavanja *Kabalu*, tj. hebrejski *Zohar* i druga rabin-ska mistička dela. I sada se došlo do sledećeg: proučavalac zainteresovan za tajna znanja mora da poveruje kako čitav ciklus simboličkih „starih dana”, svaka dlaka iz silne brade Makroprozopusa, upućuje isključivo na povest o ranom toku života Isusa iz Nazareta! Rečeno nam je, takođe, da je *Kabala* „prvo bila poučavana odabranom društvu andela”, te da ih je poučavao sam Jehova – koji je, iz skromnosti, pomislilo bi se, sebe učinio tek trećom sefirom u njoj, i to ženskom. Koliko kabalista, toliko objašnjenja. Neki veruju – može biti sa više razloga od ostalih – da je sadržina *Kabale* temelj na kome je izgrađeno masonstvo, pošto je moderno masonstvo neosporno bled i mutan odraz drevnog okultnog masonstva, učenja onih božanskih masona koji su ustanovili misterije iz praistorijskih i prepotpopskih hramova u kojima su obavljane inicijacije, a koje su sagradili zaista nadljudski neimari. Drugi izjavljuju da se principi i doktrine izložene u *Zoharu* odnose samo na ovozemaljske i svetovne misterije, te da se ne bave metafizičkim razmatranjima – na primer o duši, ili o čovekovom posmrtnom životu – ništa više od knjiga Mojsijevih. Treći, pak – a to su pravi, autentični kabalisti, koji su uputstva dobili od posvećenih jevrejskih rabina – izjavljuju da, ukoliko su se dvojica najvičnjih srednjovekovnih kabalista, Johan Rojhlin i Paracelzus, razlikovali u svojim verskim izjašnjenjima – pošto je prvi bio protestantski sveštenik, a drugi rimokatolik, barem naizgled – *Zohar* nikako ne može da sadrži mnogo od hrišćanske dogme ili načela. Drugim rečima, oni tvrde da brojčani jezik kabalističkih dela poučava univerzalne istine – a ne bilo koju posebnu religiju. Oni koji iznose tu tvrdnju potpuno su u pravu kada kažu da je jezik misterije, koji je korišćen u *Zoharu* i ostalim kabalističkim delima, nekada, neizmerno davno, bio sveopšti jezik čovečanstva. Ali, isto tako, i potpuno greše ako toj činjenici dodaju neodrživu teoriju po kojoj su *taj jezik izumeli Hebreji, ili je pak bio njihova iskonska svojina, te da su ga svi drugi narodi pozajmili od njih.*

Oni greše zato što, mada je *Zohar* (זהר ZHR), *Knjiga sjaja* rabina Simona Ben Johaja, zbilja potekla od njega – tako što je njegov sin, rabin Eleazar, uz pomoć njegovog sekretara, rabina Abe, sakupio kabalistička učenja svog pokojnog oca u delo zvano *Zohar* – ta učenja

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

nisu bila Simonova, a Gupta Vidja to jasno pokazuje. Ona su stara koliko i sam jevrejski narod, pa i mnogo starija. Ukratko, spisi koji su danas poznati pod naslovom *Zohar* i pripisuju se rabinu Simonu podjednako su izvorni kao i egipatske sinhronističke ploče, nakon što ih je Euzebije obradio, ili kao *Poslanice* Sv. Pavla, nakon što ih je „sveta crkva“ preradila i ispravila.<sup>1</sup>

Osvrnimo se na kratko unazad na istoriju i nevolje istog tog *Zohara*, tj. na ono što znamo o njima iz verodostojnog predanja i dokumenta. Ne moramo da se zaustavljamo da bismo raspravili da li je bio napisan u prvom stoljeću stare ili nove ere. Dovoljno nam je da znamo da je među Jevrejima uvek postojala kabalistička literatura; da su, iako može da joj se prati trag tek od vremena Sužanstva, ipak od prvih pet knjiga *Starog zaveta* sve do *Talmuda* dokumenti o toj literaturi uvek bili pisani nekom vrstom jezika misterije, i zapravo su predstavljali simboličke zapise koje su Jevreji prepisivali iz egipatskih i haldejskih svetilišta, prilagođavajući ih vlastitoj narodnoj istoriji – ako se to može nazvati istorijom. Ono što mi tvrdimo, a to ne poriče ni najpristrasniji kabalista, jeste da se – mada se kabalistički nauk usmeno prenosio tokom mnogih epoha sve do poslednjeg od prehrišćanskih Tanaim, i mada su David i Solomon možda bili veliki posvećenici u taj nauk, kao što se tvrdi – ipak niko nije usudio da ga zapiše do doba Simona Ben Johaja.

Ukratko, nauk pronađen u kabalističkoj literaturi nikada pre prvog stoljeća naše ere nije bio pismeno zabeležen.

To kritičara dovodi do sledećeg razmišljanja: iako u Indiji nalazimo *Vede* i bramaničku literaturu pisano i objavljuvanu mnogo pre hrišćanske ere – a sami orijentalisti su dužni da priznaju da su neki manuskripti stari par hiljada godina; iako su najznačajnije alegorije iz *Postanja*

---

<sup>1</sup> Što može da se utvrdi, ako uzmemo u obzir samo jedan zabeleženi primer. J. Piko de la Mirandola, otkrivši da u *Kabali* ima više hrišćanstva nego judaizma, i našavši u njoj doktrine o trojstvu, inkarnaciji, božanstvu Isusa, itd., završio je svoje dokaze upućujući celom svetu izazov iz Rima. Kako Ginsburg kaže:

„Godine 1486, kada mu je bilo samo dvadeset i četiri godine, on [Piko] je objavio devet stotina [kabalističkih] teza, izleplio Rim plakatima sa njima i latio se da ih odbrani u prisustvu svih evropskih učenjaka koje je pozvao u večni grad, obećavši da će im podmiriti putne troškove.“

(Nap. autorke)

pronađene zabeležene na vavilonjanskim pločicama vekovima pre Hrista; iako egipatski sarkofazi svake godine pružaju dokaze o poreklu doktrina koje su Jevreji pozajmili i prepisali, ipak je monoteizam Jevreja uzdignut i bačen svim paganskim narodima u lice, a takozvano hrišćansko otkrivenje postavljeno je iznad svih ostalih, poput sunca iznad niza uličnih petrolejki. Pa ipak, veoma dobro je poznato, budući da je utvrđeno van svake sumnje i zamerke, da nijedan manuskript koji je stigao do nas, bilo da je kabalistički, talmudski ili hrišćanski, nije nastao pre naše ere, što svakako ne može da se kaže za egipatske papiruse ili haldejske pločice, pa ni za neke istočnjačke spise.



## AUTORSTVO ZOHARA

Ali hajde da ograničimo ovo naše istraživanje na *Kabalu*, i to pojavviše na *Zohara*, kojeg nazivaju i *Midraš*. Zna se da je ta knjiga, čija su učenja po prvi put bila objavljena između 70. i 110. godine naše ere, bila izgubljena, a njen sadržaj sve do trinaestog stoljeća raštrkan u brojnim manjim manuskriptima. Shvatanje da se radi o delu Moše de Leona iz Valjadolida, u Španiji, koji ga je predstavio kao pseudograf Simona Ben Johaja, naprosto je smešno i Munk (*Munck*) ga je u potpunosti pobio – iako on ukazuje na više od jednog savremenog umetanja u *Zoharu*. U isti mah, više je nego sigurno da je sadašnju *Knjigu Zoharevu* zaista napisao Moše de Leon i da je ona, zahvaljujući zajedničkom uredništvu, više hrišćanski obojena od mnogih čisto hrišćanskih knjiga. Munk objašnjava zbog čega je to tako i kaže da je očigledno da se autor poslužio drevnim dokumentima, među kojima je i *Midrašim*, zbirke predanja i biblijskih izlaganja, kojima danas ne raspolažemo.

Kao još jedan dokaz da je znanje o ezoteričnom sistemu izloženom u *Zoharu* zaista vrlo kasno stiglo do Jevreja – u svakom slučaju, da su ga dotle u toj meri zaboravili da promene i dodaci koje je načinio de Leon nisu izazvali nikakve kritike, već su bili sa zahvalnošću prihvaćeni – Munk citira Toluka, jevrejskog stručnjaka, i navodi sledeći podatak: Haja Gaon, koji je umro 1038. godine, prema našim saznanjima prvi je autor koji je razvio (i usavršio) teoriju o



## TRI-U-JEDNOM I ČETIRI

I Četvorstvo. Iz te Kocke proističe ceo kosmos  
U TAJNOJ DOKTRINI stoji:

„*To je pozvano u život. Mistična kocka u kojoj prebiva Tvoračka Ideja, objavljujuća Mantra [ili artikulisani govor – Vâć] i sveti Puruša [a oba su zračenja najosnovnije građe] postoje u večnosti, u božanskoj sadržini, u svom pritajenom stanju.*”

– za vreme Pralaje.

A u *Sefer Jeciri*, kada Tri-u-jednom treba pozvati u postojanje – ispoljavanjem Šekine, prvog bleska ili zračenja u ispoljavajućem kosmosu – „Duh Božji”, ili Broj Jedan,<sup>1</sup> oploduje i podstiče dvojnu moć, Broj Dva, Vazduh, i Broj Tri, Vodu; u njima su „tama i praznina, kal i gnoj” – a to je Haos, Tohu-Vah-Bohu. Vazduh i Voda proizvode Broj Četiri, Eter ili Vatru, Sina. To je kabalističko Četvorstvo. Taj četvrti broj, koji je u ispoljenom kosmosu Jedan, ili Tvorački Bog, za Induse je „Drevni”, Sanat, Prađapati iz *Veda*, a za bramane Brama – nebeski androgin, koji postaje muško tek pošto se razdvoji na dva tela, Vâć i Viradž. Po kabalistima, on je isprva Jah-Havah, a tek kasnije postaje Jehova, poput Virađa, svog prauzorka; nakon što se kao Adam-Kadmon razdvoji na Adama i Evu u neubličenom, a na Kaina-Avelja u polu-objektivnom svetu, on konačno postaje Jah-Havah, ili muškarac i žena, u Enohu, sinu Setovom.

Jer, pravo značenje složenog imena Jehova – od kojeg, kada uklonite samoglasnike, možete da napravite takoreći bilo šta – jeste: muškarci i žene, ili čovečanstvo sastavljeno od svoja dva pola. Od prvog do kraja četvrtog poglavlja *Postanja* svako ime je izmena nekog drugog imena, a svaka ličnost je u isti mah i neka druga. Kabali-

<sup>1</sup> U svom ispoljenom stanju on postaje Deset, vasiona. U haldejskoj *Kabali* je bespolan. U jevrejskoj, Šekinah je žensko, a rani hrišćani i gnostici su smatrali da je Sveti Duh ženska moć. U *Knjizi brojeva* „Šekina” je navedena da izostavi završno „h”, koje je čini ženskom moći. Narajana, Zaštitnik na vodama, takođe je bespolan: no, naše čvrsto uverenje je da su Šekina i Da-iviprakriti, „Svetlost logosa”, u filozofskom smislu jedno te isto. (Nap. autorke)

sta pronalazi i prati Jehovu od Adama stvorenog od praha zemaljskog do Seta, Adamovog trećeg sina, bolje rečeno treće rase.<sup>1</sup> Tako je Set muški Jehova, a Enos je, pošto je izmena Kaina i Avelja, muški i ženski Jehova, ili naš ljudski rod. Hinduistički Brama-Virađ, Virađ-Manu i Manu-Vaivasvata, sa njegovom čerkom i ženom, Váć, predstavljaju najveću podudarnost sa tim ličnostima – za svakoga ko se potrudi da prouči tu ideju i u *Bibliji* i *Puranama*. Za Bramu se kaže da je sam sebe stvorio kao Manua i da je rođen iz svog izvornog bića (sa kojim je istovetan), iako je sačinjavao ženski deo Sata-rupa (sa sto obličja). U toj hinduističkoj Evi, „majci svih živih bića”, Brama je stvorio Virađa, koji je on sam ali na nižem stupnju, kao što je Kain Jehova na nižem stupnju: obojica su prvi muškarci treće rase. Ista ideja je prikazana u hebrejskom imenu Boga (**יהה**). Čitano zdesna na levo, „Jod” (י) je otac, „He” (ה) je majka, „Vau” (ו) je sin, a „He” (ה) ponovljeno na kraju reči je porod, čin rađanja, materijalnost. To je svakako dovoljan razlog da Bog Jevreja i hrišćana bude ličan, isto koliko i muški Brama, Višnu i Šiva u ortodoksnom, egzoteričnom hinduizmu.

Tako će samo naziv JHVH – sada prihvaćen kao ime „Jedinog živog [muškog] Boga” – odati, ukoliko se ozbiljno prouči, ne samo celiu tajnu Bića (u biblijskom smislu), nego i tajnu okultne teogonije, od najvišeg božanskog Bića, trećeg po redu, pa sve do čoveka. Kao što su najbolji hebraisti izložili:

„**הַיָּה**, ili *Hâyâh*, ili E-y-e, znači *biti, postojati*, dok **חַיָּה**, ili *Châyâh*, ili H-y-e znači *živeti, kao pobuda postojanja.*”

[Poreklo mera, str. 5]

Stoga, Eva označava evoluciju i neprekidno „postajanje” prirode. Ako, pak, uzmemu gotovo neprevodljivu sanskrtsku reč Sat, što znači suština apsolutnog, neizmenljivog Bića, ili Bivstvovanja – kao što je to izložio jedan vični indijski okultista – nećemo naći odgovarajuću reč za nju ni u jednom jeziku; pa ipak, može se reći da najviše

1 Elohim stvara Adama od prašine i u njemu se Jehova-Bina razdvaja na Evu, posle čega muški deo Boga postaje Zmija, pada u iskušenje sa Evom, zatim se u njoj stvara kao Kain, prelazi u Seta, i rasejava se iz Enoha, Sina čovečnjeg, ili čovečanstva, kao Jodeva. (Nap. autorke)

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

liči na „Ain” ili „En-Sof”, Bezgranično Biće. Zatim imamo pojam Haja (*Hâyâh*), „biti”, kao pasivno, nepromenljivo, a ipak ispoljeno postojanje, koje možda može da se prevede na sanskrit kao Ćivatma, univerzalni život ili duša, u svom drugostepenom ili kosmičkom značenju, dok „Čaja” (*Châyâh*), „živeti”, kao „pobuda postojanja”, naprsto znači Prana, stalno promenljivi život u svom objektivnom smislu. Na čelu te treće kategorije okultisti pronalaze Jehovu – majku, Binu, i oca, Arelima.



### SEDMOSTRUKA SEFIRA

To je razjašnjeno u *Zoharu* na mestu gde su izložene emanacija i evolucija Sefirot: prvo, Ain-Sof, pa Šekina, odeća ili veo Beskrajne Svetlosti, potom Sefira ili Kadmon, te, kao četvrtka, nastupa duhovna Sadržina, poslata od Beskrajne Svetlosti. Ta Sefira je nazvana Kruna, Keter, i ima još šest drugih imena – ukupno sedam. Ta imena su: 1. Keter, 2. Stara, 3. Početna Tačka, 4. Seda Glava, 5. Dugo Lice, 6. Nedostižna Visina, i 7. Ehejeh („Ja jesam”).<sup>1</sup> Za tu sedmostruku Sefiru kaže se da sadrži devet Sefirot. Ali pre nego što pokažemo kako ih je rodila, pročitajmo izlaganje o Sefirot u *Talmudu*, koji to iznosi kao drevno predanje, ili Kabalu.

Postoje tri grupe (ili reda) Sefirot: 1. Sefirot zvane „božanska svojstva” (Trijada u Svetom Četvorstvu); 2. sideralne (lične, osobne) Sefirot; 3. metafizičke Sefirot, ili perifraza (opis) Jehove, a to su prve tri Sefirot (Keter, Hohma i Bina), dok su preostalih sedam lični „Duhovi Prisustva” (pa dakle i duhovi planeta). Kada se o njima govori, misli se na andele, ali ne zato što ih je sedam, nego zato što predstavljaju sedam Sefirot koje u sebi sadrže opštost anđela.

To pokazuje da (a) kada se prve četiri Sefirot razdvoje, kao Trojstvo-Četvorstvo – pri čemu je Sefira njegova sinteza – preostaje sa-

<sup>1</sup> To Sefiru, treću moć, izjednačava sa Jehovom Gospodom, koji Mojsiju govori iz gorućeg grma: „Ja sam (ovde).” (*Izlazak*, III, 4) [U Daničićevom prevodu stoji: „Ovde sam.” (Nap. ured.)]. U to vreme „Gospod” još uvek nije postao Jehova. To nije bio jedini muški bog koji govori, nego ispoljeni Elohim (kao množina), ili Sefirot u ispoljenoj zajednici od njih sedam, sa držanih u trojnoj Sefiri. (Nap. autorke)

mo sedam Sefirot, kao što je i rišija sedam; one postaju desetoro kada se Četvorstvo, ili prva božanska Kocka, razloži na jedinice; i (b) iako je Jehova možda bio shvaćen kao Božanstvo, ukoliko se uključi u tri božanske grupe ili reda Sefirot, skupnog Elohim, ili četvornu nedeljivu Keter, jednom kada postane muški Bog on je tek jedan od Neimara iz niže grupe – jevrejski Brama.<sup>1</sup> Sledi pokušaj da se to prikaže.

Prva Sefira, koja sadrži ostalih devet, rodila ih je ovim redom: (2) Hohma (Čokmah, ili Mudrost), muška aktivna moć, predstavljena među božanskim imenima kao Jah; moć koja, kao premeštanje ili evolucija u niže oblike u ovom slučaju, postaje Aufanim (ilići Točkovi – kosmičko obrtno kretanje materije) unutar armije, ili andeoskih vojski. Iz te Hohme proistekla je ženska pasivna moć zvana (3) Inteligencija, Bina, čije božansko ime je Jehova, a andeosko, među Neimarima i Vojskama, *Arelim*.<sup>2</sup> Ujedinjenjem te dve moći, muške i ženske (ili Hohme i Bine) proistekle su sve ostale Sefirot, sedam redova Neimara. Ukoliko Jehovu nazovemo njegovim božanskim imenom, on u najboljem slučaju i smesta postaje „ženska pasivna” moć u Haosu. A ako ga posmatramo kao muškog Boga, on je samo jedan od mnogih, andeo Arelim. No, ukoliko ispitivanje dovedemo do najviše tačke i ukoliko mu se dopusti njegovo muško ime Jah (naziv za Mudrost), on ni tada nije „Najviši i jedini Živi Bog”, pošto je uz mnoge druge sadržan unutar Sefire, a sama Sefira je u okultizmu treća moć, mada se u egzoteričnoj *Kabali* smatra da je prva – osim toga je manjeg značaja od vedske Aditi, Prvobitne Kosmičke Vode, što uspeva da postane posle mnogih izmena Astralne Svetlosti kabalista.

Tako se ispostavlja da je *Kabala*, kakvu danas nalazimo, izvanredno značajna za tumačenje alegorija i „nejasnih izreka” iz *Bible*. Kao ezoterično delo o tajnama stvaranja, međutim, ona je gotovo

1 Bramani su bili mudri u svom izvođenju kada su postepeno, isključivo iz tog razloga, napustili Bramu i posvećivali manje pažnje njemu pojedinačno nego ijednom drugom božanstvu. Oni su ga kao apstraktnu sintezu obožavali skupno i u svakom Bogu, od kojih je svaki predstavljao njega. Kao Brama, muško, on je daleko niži od Šive, Lingama, koji oličava sveopštete stvaranje, tj. rađanje, ili Višnua, održavaoca – pošto su i Šiva i Višnu obnovitelji života posle razorenja. Hrišćani možda čine nešto gore od sleđenja njihovog primera i obožavanja Boga u Duhu, a ne u muškom Tvorcu. (Nap. autorke)

2 Ova reč označava množinu, tj. čitavu vojsku generički, dok doslovno znači „snažni lav”. (Nap. autorke)

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

beskorisna, pošto je izobličena, sem ukoliko se ne proveri pomoću haldejske *Knjige brojeva*, ili putem načela tajne nauke Istoka, tj. eozterične mudrosti. Zapadni narodi ne poseduju ni izvornu *Kabalu*, pa čak ni mojsijevsku *Bibliju*.

Najzad, na osnovu kako unutarnjih tako i spoljnih dokaza, prema svedočenjima najboljih evropskih hebraista i priznanim samih učenih jevrejskih rabina, pokazalo se da „jedan drevni dokument čini suštinski osnov *Biblije*, koja je pretrpela znatna umetanja i dodavanja”, a da je „*Pentateuh* proizašao iz izvornog starijeg dokumenta putem pridodavanja jednog drugom”. Stoga, u odsustvu *Knjige brojeva*,<sup>1</sup> zapadnjački kabalisti imaju pravo da dođu do konačnih zaključaka samo kada raspolažu bar nekim podacima iz tog „drevnog dokumenta” – podacima koji su sada raštrkani po mnoštvu egipatskih papirusa, asirskih pločica i predanja koja su sačuvali potomci učenika poslednjih Nazara. Umesto toga, većina njih prihvata za svoje autoritete i nepogrešive vodiče Fabr d’Olivea (*Fabre d’Olivet*) – koji je bio čovek ogromne učenosti i misaonosti, ali nije bio ni kabalista ni okultista, bilo sa zapada ili istoka – i masona Ragona, najvećeg od „sinova Mudrosti”, koji je bio još manje orientalista od d’Olivea, pošto je u vreme kada su živela ta dva glasovita učenjaka sanskrit-sko pismo bilo gotovo nepoznato.

---

<sup>1</sup> Pisac poseduje samo nekoliko izvoda, ukupno par desetina stranica, doslovnih citata iz tog neprocenjivog dela, od kojeg su sačuvane valjda samo dve ili tri kopije. (Nap. autorke)

## Poglavlje XXI

### HEBREJSKE ALEGORIJE



*Masonske simbolizam mora se proučavati pod arijevskim svetlom ✽ Malo je istine u jevrejskoj Bibliji kakva danas postoji ✽ Ko je iskvario tekst Starog zaveta? ✽ Jezik posvećenika u Mojsijevo vreme bio je isti kao jezik egipatskih hijerofanata ✽ „Sveti tekst“ srozan na nivo najneduhovnijih i najprostijih faličkih religija ✽ Stvaranje i sedam tvoračkih bogova ✽ Dva Adama su stara alegorija Arijevaca ✽ Sofija je Aditi sa njenih sedam sinova ✽ Sedam ključeva za sve alegorije ✽ Ni sedmovrsna hronologija, ni sedmovrsna teogonija nisu u Bibliji božanskog porekla ✽ Adam je bio vođa sedmorice koji su pali sa neba ✽ Univerzalni odjeci prvobitne TAJNE DOKTRINE*



Kako bilo koji kabalista, upućen u sve prethodno navedeno, može da izvlači svoje zaključke u pogledu stvarnih ezoteričnih verovanja prvobitnih Jevreja jedino iz onoga što danas nalazi u jevrejskim svicima? Kako bilo koji učenjak – čak i ako je jedan od ključeva za univerzalni jezik nepobitno pronađen, pravi ključ za brojčano tumačenje čisto geometrijskog sistema – može bilo šta da iznese kao svoj *konačni zaključak*? Moderno kabalističko umovanje danas je jednako vredno kao i savremena „spekulativna masonerija“; jer kao što ova uzaludno pokušava da se poveže sa drevnom – ili, bolje rečeno, arhaičnom – masonerijom iz hramova, ne uspevajući u tome, pošto se ispostavilo da su sve njene tvrdnje netačne sa arheološkog stanovaštva, isto se dešava i sa kabalističkim umovanjem. Kao što se nijedna tajna prirode vredna odgometanja ne može otkriti čovečanstvu ustavnovljavanjem da li je Hiram Abif bio živi sidonski neimar ili solarni

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

odvratila je: 'Ne laži, Ildabaote, jer prvi čovek<sup>1</sup> je iznad tebe', što znači da je čovek, koji je tada stvoren po liku očinstva, bio nadmoćniji od bogova koji su vodili poreklo samo od Majke-Roditeljke!<sup>2</sup> Jer, kao što je prvo bilo na zemlji, tako je potom bilo i na nebu<sup>3</sup> i stoga se držalo da su prvobitni bogovi bili lišeni duše, kao i najranije rase ljudi. (...) Gnostici su poučavali da su duhovi izopachenosti, nižih sedam, poticali samo od velike Majke, koja ih je stvorila bez očinstva! Dakle, po liku sedmostrukog Elohim bilo je stvoreno sedam rasa, za koje katkada čujemo kao za preadamitske rase ljudi, pošto su nastale pre očinstva, koje je bilo upojedinjeno tek u drugom hebrejskom Stvaranju."<sup>4</sup>

To dovoljno pokazuje kako je odjek TAJNE DOKTRINE – treće i četvrte rase ljudi, koje su dovršene sa ovaploćenjem Manasa Putri, s inova inteligenциje ili mudrosti u ljudskoj prirodi – dopro do svake tačke zemljine kugle. Međutim, Jevreji, iako su od starijih naroda pozajmili temelj za izgradnju svog otkrivenja, nikada u svesti nisu imali više od tri ključa, u odnosu na sedam postojećih, dok su sastavljeni svoje narodne alegorije – astronomski, brojčani (metrologija, nauka o merenju) i iznad svih čisto antropološki, ili radije fiziološki ključ. To je dovelo do najfaličkije od svih religija, a potom je ono najbitnije iz nje prešlo u hrišćansku teologiju, kao što je dokazano dugačkim citatima iz predavanja jednog vičnog egiptologa, koji od toga ne može da stvori ništa osim astronomskih mitova i falicizma, kao što nagoveštavaju njegova objašnjenja „očinstva” u alegorijama.

- 
- 1 Antropos, sin Antroposa [Ili „čovek, sin čovečji”. Crkva je u tome otkrila *proroštvo* i priznavanje Hrista, „Sina čovečjeg”!] (Nap. autorke)
  - 2 Videti Stancu II, *Tajna doktrina*, II, 16. (Nap. autorke)
  - 3 Tajna doktrina stiže do suprotnosti. (Nap. autorke)
  - 4 Videti Stanca II, 5, *Tajna doktrina*, II, 16. (Nap. autorke)

## Poglavlje XXII

### „ZOHAR” O STVARANJU SVETA I ELOHIM



*Teorije o stvaranju i oklutni simbolizam ✽ Najnaučnije i brojčano čitanje prve rečenice i poglavlja u Postanju izloženo je u „Poreklu mera” ✽ Gnostički i hrišćanski pogledi na stvaranje i „neimare” ✽ Planete su vidljiva tela sedam planetarnih anđela ✽ Ko su Elohim? ✽ Hebrejski Elohim istovetni su sa induskim Prađapatijem ✽ Monada, dijada i trijada ✽ Glas, duh i reč ✽ Elohim su mnoštvo – vojska tvoračkih moći ✽ Funkcije tih tvoračkih moći ✽ „Bog mnoštvo” se u TAJNOJ DOKTRINI naziva Đan Kohani ✽ Jehova je Adam Kadmon, kojeg Logos koristi kao vozilo u Svom silasku u pojavnji svet ✽ Sve stare kosmogonije sadržane su u poslanicama Sv. Pavla*



Početna rečenica u *Postanju*, kao što svaki hebrejski pismen čovek zna, glasi:

**בראשית ברא אלהים את המים ואת הארץ**

Postoje dva dobro poznata načina tumačenja ovog reda, kao i svakog drugog hebrejskog spisa: jedno je egzoteričko, koje primenjuju ortodoksnii tumači *Biblike* (hrišćanski), a drugo je kabalističko, koje se dodatno deli na rabinski i čisto kabalistički, ili okulti metodi. Kao u pisanju sanskrita, ni u hebrejskom jeziku reči nisu razdvojene, nego navedene tako da se zajedno nižu – pogotovo u starim sistemima. Na primer, navedena rečenica bi podeljena glasila. „*B'rashith bara Elohim eth hashamayim v'eth h'areths*”; a može da se postigne i da glasi ovako: „*B'rash ithbara Elohim Ethhashamayim v'eth'reths*”,

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

čime se potpuno menja značenje. Ovo drugo znači: „U početku *Bog stvori nebo i zemlju*”, dok bi se ono prvo, isključujući ideju o bilo kakvom početku, naprsto čitalo kao „iz uvek postojeće Suštine [božanske] [ili iz *utrobe* – a takođe i glave – stoga] dvojna [ili androgina] Sila [Bogovi] oblikovala je dvojno nebo”; gornje i donje nebo obično su protumačeni kao nebo i zemlja. Poslednja reč ezoterički znači „sredstvo” (tj. sprovodnik, medijum), pošto pruža ideju o praznoj zemljinoj kugli na kojoj se dešava pojavljivanje sveta. Zatim, u skladu sa pravilima okultnog simboličkog čitanja kakvo je uspostavljeno u staroj *Sefer Jeciri* (u haldejskoj *Knjizi brojeva*),<sup>1</sup> početnih četrnaest slova (ili „B’rasitb’ raalaim”) su sama po sebi sasvim dovoljna da se objasni teorija „stvaranja” bez ikakvog daljeg tumačenja ili bližeg određenja. Svako od tih slova je izreka i, postavljeno naporedo sa hijeroglifskom ili grafičkom prvobitnom verzijom „stvaranja” u *Knjizi Đan*, poreklo feničanskih i jevrejskih slova brzo bi bilo otkriveno. Ni cela knjiga tumačenja ne bi jednom izučavaocu prvobitne okultne simbologije pružila ništa više od ovoga: glava bika u krugu, prava vodoravna linija, kugla ili krug, pa još jedan sa tri tačke u sebi, trougao, i, potom, svastika (ili đainski krst); posle njih sledi jednakostranični trougao u krugu, sedam malih bikovskih glava poredanih u tri reda, jedan iznad drugog; crna kružna tačka (otvor, rupa, prolaz), i sedam linija koje označavaju haos ili vodu (žensko).

Svako ko je upoznat sa simboličkom i brojčanom vrednošću hebrejskih slova na prvi pogled će videti da su ovaj glif i slova u „B’rasitb’ raalaim” istovetna po značenju. „Bet” je „boravište” ili „predo”; „Reš” je „obim glave”, a „Alef” je „bik” (simbol generativne ili tvoračke moći);<sup>2</sup> „Šin”, „zub” (ezoterički 300 – trozubac ili *tri u*

1 *Sefer Jecira* kakva je danas poznata predstavlja samo jedan deo one izvorne, uključene u haldejsku *Knjigu brojeva*. Po odlomku kojim danas raspolažu kabalisti sa zapada mnogo su petljali rabini iz srednjeg veka, kao što pokazuju njihove mazoretske tačke. Šema „masore” je savremena prevara, nastala u našoj eri i doterana u Tiberiji. (Videti *Razotkrivenu Izidu*, vol. II, str. 430–431) (Nap. autorke)

2 U najstarijem simbolizmu – onom koji je korišćen u egipatskim hijeroglifima – kada se pronađe samo glava bika, ona znači Božanstvo, savršeni krug, sa latentnom prokreativnom moći u sebi. Kada je prikazan ceo bik, on označava solarnog Boga, *lično* božanstvo, pošto je tada to simbol delujuće generativne moći. (Nap. autorke)

*jednom*, po svom okultnom značenju); „Jod”, potpuno jedinstvo ili „jedan”,<sup>1</sup> „Tau” je „koren” ili „temelj” (baš kao i krst kod Egipćana i Arijevaca): još jedanput „Bet”, „Res” i „Alef”. Zatim „Alef”, ili sedam bikova za sedam Alaim: štap za volove, „Lamed”, aktivno proizvodjenje; „He”, „otvor” ili „materica, matrica”; „Jod”, organ stvaranja; i „Mem”, „voda” ili „haos”, ženska moć blizu muške koja joj prethodi.

Krajnje zadovoljavajuće i najnaučnije egzoterično tumačenje početne rečenice u *Postanju* – od koje je u svojoj slepoj veri zavisila čitava hrišćanska religija, sastavljena od svojih osnovnih dogmi – nesumnjivo je ono koje je izloženo u dodatku u *Poreklu mera* Ralstona Skinera. Mora se priznati da on na najveštiji, najjasniji i najnaučniji način iznosi brojčano čitanje te prve rečenice i poglavlja u *Postanju*.



## ANĐELI KAO NEIMARI

Uz pomoć broja 31, ili reči „El” (1 za „Alef” i 30 za „Lamed”), i drugih brojčanih biblijskih simbola, upoređenih sa merama korišćenim za egipatsku veliku piramidu, on pokazuje potpunu istovetnost njihovih veličina – palčeva, laktova i šeme – i brojčanih vrednosti Edenskog vrta, Adama i Eve i patrijaraha. Ukratko, autor pokazuje da piramida u sebi arhitektonski sadrži celokupno *Postanje* i obeleđujuje astronomske, pa čak i fiziološke tajne u svojim simbolima

---

1 Bile su potrebne tri korenske rase da se simbol Apstraktnog Jedinstva, ispoljenog u prirodi kao zrak koji proističe iz beskraja (kruga), sroza u falički simbol stvaranja potomstva, kao što je slučaj čak i u *Kabali*. To izrođavanje počelo je sa četvrtom rasom i imalo je svoj razlog postojanja u mnogo boštvo, koje je bilo izumljeno da zaštitи Jedno Sveopšte Božanstvo od obesvećenja. Hrišćani mogu da se pravdaju neznanjem o njegovom značenju kao izgovorom za njegovo prihvatanje. Ali šta će im neprekidni hvalospevi upućivani mojsijevskim Jevrejima koji su se odrekli svih drugih bogova i zadržali onog najfaličkijeg, da bi se zatim krajnje bestidno proglašili jednoboscima? Isus je uvek istrajno zanemarivao Jehovu. Bio je protiv mojsijevskih zapovesti. Priznavao je isključivo svog Nebeskog Oca, a zabranjivao javne kultove i bogosluženja. (Nap. autorke)

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

i glifima; pa ipak, čini se da on neće priznati da se u njima kriju i psihohosmičke i duhovne misterije. A jasno je da ne uviđa ni to da koren svega toga treba potražiti u drevnim legendama i indijskom panteonu.<sup>1</sup> Pošto nije uspeo u tome, dokle ga je odveo njegov veliki i izvanredni trud? Samo dotle da sazna da su Adam, zemlja i Jehovin Mojsije „jedno te isto” – dakle do abecede komparativne okultne simbologije – i da, pošto su dani u *Postanju*, „krugovi koje su Hebreji prikazivali kao kvadrate”, ishod šestodnevog truda dostiže vrhunac u oplodjujućem principu. Tako je *Biblija* naterana da povlađuje falicizmu, i samo to.

Protumačena u tom svetlu, i onako kako zapadnjački učenjaci shvataju njene hebrejske tekstove, ona ne može da pruži ništa uzvišenije ni plemenitije od tih faličkih elemenata, osnove i kamena temeljca značenja njenog mrtvog slova. Antropomorfizam i otkrivenje iskopali su nepremostiv jaz između materijalnog sveta i krajnjih duhovnih istina. Lako je pokazati da stvaranje nije tako prikazano u ezoteričnoj doktrini. Rimokatolici pružaju tumačenje koje je daleko bliže istinskom ezoteričnom značenju od protestantskog. Jer više njihovih svetaca i učenjaka slažu se da stvaranje neba, zemlje, nebeskih tela, itd., spada u delo „sedam anđela Prisustva”. Sveti Dionisije naziva „neimare” „Božjim saradnicima”, a Sv. Augustin ide još dalje i anđelima pripisuje posedovanje božanske misli, prauzorka, kako on kaže, svega stvorenog.<sup>2</sup> I, najzad, Sv. Toma Akvinski ima obimnu disertaciju na ovu temu, u kojoj Boga naziva primarnim, a anđele sekundarnim uzrokom svih vidljivih posledica. Tu se, uz neke dogmatske formalne razlike, „anđeoski učenjak” veoma približava gnosičkim

- 
- 1 Zar je sve što može da se dozna to da je nebeski krug od 360 stepeni ustavljen na osnovu „kompletног oblika reči Elohim”, koji daje, kada se reč smesti u krug, „3,1415, ili odnos obima kruga prema prečniku vrednosti *je-dan*?” To je samo njegov astronomski ili matematički aspekt. Da bi se saznaло puno *sedmostruko* značenje „praiskonskog kruga”, piramida i kabalistička *Biblij*a moraju da se tumače u svetu oblika na kojem su izgrađeni indijski hramovi. Matematička kvadratura kruga je samo zemaljski rezime tog problema. Jevreji su se zadovoljili sa šest dana aktivnosti i sedmim danom predaha. Praoci ljudskog roda rešili su najveći problem vasione sa svojih sedam zraka ili rišija. (Nap. autorke)
  - 2 *Postanje* počinje trećom fazom „stvaranja”, preskačući prethodne dve. (Nap. autorke)

idejama. Bazilid govori o nižim redovima anđela kao graditeljima našeg materijalnog sveta, a Saturnil je smatrao, baš kao i Sabejci, da su sedam anđela koji upravljaju planetama pravi tvorci sveta; Tritemije, taj kabalista-svetac, u svom delu *De Secundis Deis*, poučavao je isto.

Večni *Kosmos*, makrokosmos, podeljen je u TAJNOJ DOKTRINI, isto kao i čovek, mikrokosmos, na tri principa i četiri nosioca (ili sprovodnika),<sup>1</sup> koji su u svojoj zajednici sedam principa. U haldejskoj, ili jevrejskoj *Kabali*, kosmos je podeljen na sedam svetova: Prvobitni, Shvatljivi, Nebeski, Elementarni, Manji (astralni), Pakleni (Kama-loka ili Had) i Zemaljski (čovekov). U haldejskom poretku se u drugom, shvatljivom svetu pojavljuje „sedam anđela Prisustva”, ili Sefirot (pošto su tri viša zapravo jedan, a takođe i ukupni zbir svih). Oni su takođe i „neimari” iz doktrine istoka: i tek u trećem, nebeskom svetu, sedam planetarnih anđela izgradili su sedam planeta i naš sunčev sistem, tako da su planete postale njihova vidljiva tela. Otuda – kao što je ispravno izloženo – ukoliko je vasiona kao celina stvorena od večne *jedine* Sadržine ili Suštine, ta večna Suština, Apsolutno Božanstvo, nije ono koje je oblikuje; to su učinili prvi Zraci, anđeli ili Đan Kohani, koji proističu iz Jedinog Elementa, koji periodično postaje svetlost i tama, ali po svom osnovnom principu ostaje večna, jedinstvena, neznana, pa ipak postojeća Stvarnost.

Učeni zapadnjački kabalista, gospodin S. L. Mek Gregor Maters (*S. L. MacGregor Mathers*), čije će rasuđivanje i zaključci biti iznad sumnje tim više što je neupućen u filozofiju istoka i njena tajna učenja, piše u jednom neobjavljenom eseju o prvom stihu *Postanja*:

„*Berashith Bara Elohim* – ‘U početku Elohim stvaraše!’ Ko su ti Elohim iz *Postanja*?”

1 Tri *osnovna* principa su, egzoterički: čovek, duša i duh (pod „čovekom” se misli na inteligentnu ličnost), a ezoterički: život, duša i duh; četiri nosioca su telo, astralni dvojnik, životinjska (ili ljudska) duša i božanska duša (Štula-šarira, Linga-šarira, Kama-rupa i Budi, nosilac Atme ili Duha). Ili, da bude još jasnije: (1) sedmi princip ima za svog nosioca šesti (Budi); (2) nosilac Manasa je Kama-rupa; (3) nosilac Đive ili Prane (života) je Linga-šarira (čovekov „dvojnik”: osobna Linga-šarira ne može da napusti telo pre smrti; ono što se pokazuje je astralno telo, koje odražava fizičko telo i služi kao sprovodnik ljudske duše, ili inteligencije); telo je fizički nosilac svega navedenog zajedno. Okultista uočava da isti poredek važi i za kosmičku celokupnost, *psiho-kosmički univerzum*. (Nap. autorke)

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

*deo dignus vindice nodus,*<sup>1</sup> i samo Bogovi mogu da ga razvežu. Značenje toga je jasno i razumeće ga svaki kabalista.

Pitagora nije rekao *Contra solem ne loquaris*<sup>2</sup>, misleći na vidljivo sunce. To je bilo „Sunce inicijacije” u svome trojnom vidu – od kojih su dva: „dnevno Sunce” i „noćno Sunce”.

Ukoliko iza fizičkog svetlećeg tela nije bilo misterije koju su ljudi instinkтивno osećali, zbog čega se svaki narod, od onih prvobitnih do današnjih Parsa, tokom molitvi okretao prema Suncu?



### MISTERIJA SUNCA

Solarno trostvo nije mazdejsko, nego sveopšte, i staro je koliko i čovek. Svi hramovi iz davne prošlosti su redovno bili okrenuti ka suncu, da bi im se portalni otvarali ka istoku. Pogledajte stara svetišta iz Memfisa i Baalbeka, piramide iz starog i novog sveta, oble tornjeve iz Irske i egipatski Serapeum. Jedino bi posvećenici mogli da pruže filozofsko objašnjenje toga i razlog za to – bez obzira na njegov misticizam – samo kada bi svet bio spreman da to shvati, što on na žalost nije. Poslednji od evropskih solarnih sveštenika bio je carski posvećenik Julijan, kojeg zovu Otpadnik.<sup>3</sup> On je pokušao da

1 Latinski – doslovno: Čvor dostojan da ga odveže Bog; u slobodnom prevodu: Čvor dostojan velikog umeća. (Nap. ured.)

2 U slobodnom prevodu: Ne grdi Sunce. (Nap. ured.)

3 Julijan je umro zbog istog prestupa kao i Sokrat. Obojica su obelodanili jedan deo solarne tajne, pošto je heliocentrični sistem bio samo deo onoga što se iznosilo tokom inicijacije – jedan svesno, a drugi nesvesno, budući da grčki mudrac nikada nije bio iniciran. Stvarni sunčev sistem nije bio ono što se čuvalo u tolikoj tajnosti, već misterije povezane sa uspostavljanjem sunca. Sokrata su na smrt osudile ovozemaljske, svetovne sudsije; Julijan je umro nasilnom smrću zato što je ruka koja ga je do tada štitila prestala to da čini, tako da je ostao prepušten svojoj sudbini ili karmi. Za izučavaoca okultizma postoji značajna razlika između te dve vrste smrti. Drugi znameniti primer nehotičnog otkrivanja tajni koje se odnose na misterije vezan je za pesnika P. Ovidija Nazona, koji, poput Sokrata, nije bio iniciran. U njegovom slučaju je car Avgust, koji je bio posvećenik, milostivo promenio smrtnu kaznu u progonstvo u provinciji Tome na Euksinu [današnja Konstanca],

pomogne svetu otkrivanjem barem jednog delića velike misterije τρεπλάσος,<sup>1</sup> ali je – *umro*. „Tri se nalaze u jednom”, rekao je o Suncu – pošto je središnje Sunce<sup>2</sup> predostrožnost Prirode: prvo je univerzalni uzrok svega, Vrhovni Bog i savršenstvo; Druga Moć je najviša Inteligencija, koja ima vlast nad svim razumnim bićima, νοεροῖς; treće je vidljivo sunce. Čista energija sunčeve inteligencije potiče iz blistavog sedišta koje je naše sunce zauzelo u središtu neba, i ta čista energija je Logos našeg sistema; „tajanstvena reč koju Duh proizvodi posredstvom sunca i nikada ne deluje kroz bilo koji drugi medijum”, kaže Hermes Trismegistos. Jer [nepoznata] Moć postavila je sedište svog obitavališta više u Sunce nego u bilo koje drugo nebesko telo. Samo, ni Hermes Trismegistos ni inicirani okultista Julijan, kao ni bilo ko drugi, nisu pod tim Nepoznatim Uzrokom mislili na Jehovu ili Jupitera. Oni su ukazivali na uzrok koji je stvorio sve ispoljene „velike bogove” ili demijurge (uključujući i hebrejskog boga) našeg sistema. A nije se mislilo ni na naše vidljivo, *materijalno* sunce, pošto je ono samo jedan ispoljeni simbol. Pitagorejac Filolaj ovako objašnjava i dopunjava Trismegistosa:

---

letovalište na obali Crnog mora (Nap. ured.).] Ta nagla promena, od bezgranične carske naklonosti do progonstva, predstavljala je za klasične učenjake, koji nisu bili inicirani u misteriji, zgodnu šemu za razmišljanje. Citirali su Ovidijeve stihove kako bi ukazali na postojanje nekakve careve velike i gusne nemoralnosti za koju je pesnik nehotično saznao. Njima nije bio poznat neumoljivi zakon po kojem za otkrivanje ma i najmanjeg dela misterija laicima uvek sledi smrtna kazna. Umesto da vide carev dobroćudni i milostivi čin u njegovom pravom svetlu, oni su ga iskoristili kao priliku za klevetanje njegovog moralnog karaktera. Same pesnikove reči ne mogu da budu dokaz, jer pošto nije bio posvećenik, nije moglo da mu se obrazloži u čemu se sastoji njegova krivica. Bilo je i relativno novih slučajeva pesnika koji su u svojim stihovima nehotično otkrivali toliko skrivenog znanja da su čak i posvećenici mislili da se radi o njihovoj sabrači-posvećenicima, te su želeli da porazgovaraju sa njima o datoj temi. To samo pokazuje da je osetljiva pesnička narav katkada preneta toliko daleko izvan granica običnog razuma da zapaža ono što je bilo utisnuto u astralnu svetlost. U knjizi *Svetlost Azije* nalaze se dva pasusa koja bi i jednog posvećenika najvišeg ranga mogla da navedu da pomici kako je Edvin Arnold (*Edwin Arnold*) bio iniciran u himalajskim *ašramima*, ali to nije tačno. (Nap. autorke)

1 Trostruko (Nap. autorke)

2 Dokaz da je Julijan bio upućen u heliocentrični sistem. (Nap. autorke)

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

„Sunce je ogledalo vatre, čiji nas blistavi plamenovi odraženi u tom ogledalu [Suncu] obasipaju, a mi to raskošno blistanje nazivamo slikom.“<sup>1</sup>

Jasno je da je Filolaj govorio o središnjem duhovnom Suncu, čiji svetlosni snopovi i sjaj su samo odraženi preko naše centralne zvezde, tj. sunca. To je okultistima jasno kao što je bilo i Pitagorejcima. Za laike iz paganskih davnina to je, naravno, bilo fizičko sunce koje su smatrali „najvišim bogom“, a izgleda da tako misle – ukoliko se usvoji gledište Ševalijea Draha – i savremeni rimokatolici. Ukoliko reči išta znače, tvrdnje Ševalijea Draha da je „ovo sunce, van svake sumnje, druga hipostaza božanstva“, podrazumevaju ono što mi kažemo, pošto se „ovo sunce“ odnosi na kabalističko sunce, a „hipostaza“ znači postojanje suštinskog božjeg bića ili trojstva – izrazito ličnog. Pošto je autor bio bivši rabin, potpuno upućen u hebrejski i u misterije *Zohara*, morao je da poznaje vrednost reči; i pošto je, po red toga, pišući svoje delo bio sklon da, kako sam kaže, izmiri „prividne protivrečnosti“ između judaizma i hrišćanstva – ta činjenica postaje potpuno jasna.

Međutim, sve se to odnosi na pitanja i probleme koji će prirodno biti rešeni u toku razvijanja doktrine. Rimokatolička crkva je optužena, ali ne za obožavanje pod drugim imenima onih Božanskih Bića koja su obožavali svi narodi u staro doba, već za proglašavanje idolopokloničkim ne samo davnašnjih i sadašnjih pagana, nego i svih hrišćanskih naroda koji su se oslobodili rimskog jarma. Optužba protiv nje, koju su izneli mnogi ljudi od nauke, optužba zbog obožavanja zvezda poput pravih Sabejaca iz davnina, ni do danas nije demantovana, a ipak nema nijednog obožavaoca zvezda koji je svoje obožavanje iskazivao materijalnim zvezdama i planetama, kao što će kasnije u ovoj knjizi biti pokazano; pored svega toga, tačno je da su samo oni filozofi koji su proučavali astrologiju i magiju znali da poslednju reč tih nauka valja potražiti i očekivati od okultnih sila koje proizilaze iz tih konstelacija.<sup>1</sup>

---

<sup>1</sup> Ovo poglavlje je gotovo u potpunosti identično sa pododeljkom 3 Poglavlja V u manuskriptu iz 1886. godine. (Nap. redaktora)

## Poglavlje XXIV

### SAVREMENI KABALISTI U NAUCI I OKULTNOJ ASTRONOMIJI



*Nauci su potrebne intelligentne upravljačke i rukovodeće Sile ✽ Spekulacije naučnika o prirodi Sile ✽ Okultna teorija o Neptunu ✽ Neprestano kretanje ili samostvaranje ex nihilo? ✽ „Mogu li Slepe Sile regulisati Slepnu Materiju?”*



Prema tri glavne podele iz *Kabale*, postoje fizički, astralni i nadastralni univerzum, a takođe i zemaljska, nadzemaljska i duhovna bića. Mogu naučnici koliko god hoće da ismevaju „sedam planetnih duhova”, ali potreba za intelligentnim upravljačkim i rukovodećim Silama toliko se osećala do današnjeg dana da su se naučnici i specijalisti, koji neće ni da čuju za okultizam i stare sisteme, našli primorani da u svojoj unutarnjoj svesti stvore neku vrstu polumističkog sistema. Metkalfova (*Metcalf*) teorija „sunčeve sile”, kao i teorija učenog Poljaka Zalivskog (*Zaliwsky*), koja je od elektriciteta učinila univerzalnu silu i njeno skladište smestila u sunce,<sup>1</sup> predstavljalje su ponovno oživljavanje kabalističkih učenja. Zalivski je nastojao da dokaže da je elektricitet, proizvodeći „najmoćnije, privlačne, toplotne i svetlosne efekte”, bio prisutan u fizičkom sastavljanju sunca i da to objašnjava njegove osobenosti. To je veoma blisko okultnom učenju. Samo dopuštanjem gasovite prirode sunca-ogledala i moćnog magnetizma i elektriciteta solarnog privlačenja i odbijanja može da se objasni (a) očigledno odsustvo bilo kakvog gubitka snage i svetlosti

<sup>1</sup> *La Gravitation par l'Electricité*, str. 7, citirao de Mirvije, *Des Esprits*, tom IV, str. 156. (Nap. autorke)

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

u suncu – što ne može da se objasni običnim zakonima sagorevanja; i (b) ponašanje planeta, koje tako često protivreči svakom usvojenom pravilu o težini i gravitaciji. A Zalivski taj „solarni elektricitet“ predstavlja kao „*različit od bilo čega poznatog na zemlji*“.

Ovac Seki može da bude osumnjičen za težnju da uvede –

„*Sile potpuno novog poretku* i potpuno tuđe gravitaciji, koje je otkrio u vasioni“

[De Mirvije, *Des Esprits*, tom IV, str. 157]

kako bi astronomiju pomirio sa bogoslovskom astronomijom. Ali Nađ (Nagy), član Mađarske akademije nauka, nije bio klerikalac, a ipak je razvio teoriju o neophodnosti inteligentnih sila raspoloženih „da uđe voljavaju svim hirovima kometa“. On podozревa da:

„Uprkos svim savremenim istraživanjima brzine svetlosti – tog *blistavog proizvoda neke nepoznate sile* (...) koji suviše učestalo vidimo ali ga ipak ne razumemo – *ta svetlost je zapravo nepokretna.*“

[*Mémoare, on the Solar System*, str. 7,  
citirao de Mirvije, *Des Esprits*, tom IV, str. 157]

C. E. Love, čuveni francuski graditelj železnice i inženjer, umoran od slepih sila, sve (tada) „nedokućive činioce“ – koji se sada zovu „sile“ – potčinio je elektricitetu i objavio da je ovaj:

„(...) Inteligencija – premda molekularna po svojoj prirodi i građi.“

[*Essai sur l'Identité des Agents Producteurs du Son, de la Lumière*, itd., str. 15, *ibid.*]

Po autorovom mišljenju, te Sile su atomistički činioci, obdareni inteligencijom, spontanom voljom i kretanjem<sup>1</sup> i time on poput kabalista čini uzročne Sile suštinskim, dok su Sile koje deluju u ovoj ravni samo njihove posledice, pošto su po njemu i materija i bogovi večni;<sup>2</sup> a takva je i Duša, mada u sebi sadrži jednu još višu Dušu [Duh], predpostojeću, obdarenu pamćenjem i nadređenu električnoj sili; ova je potčinjena višim dušama, koje je primoravaju da deluje

1 *Ibid.*, str. 218. (Nap. autorke)

2 Sažeto iz *Ibid.*, str. 213. De Mirvije, *Des Esprits*, tom IV, str. 158. (Nap. autorke)

## *Savremeni kabalisti u nauci i okultnoj astronomiji*

u skladu sa večnim zakonima. Ta zamisao je prilično maglovita, ali se očigledno temelji na okultnim principima. Pored toga, predloženi sistem je potpuno panteistički i izložen u jednom sasvim naučnom delu. Naravno, jednobošci i rimokatolici smatraju ga prljavim i nepravilnim, ali onaj koji veruje u planetne duhove i obdaruje prirodu živućim inteligencijama uvek mora to da očekuje.

Međutim, u vezi sa tim je zanimljivo to da je, nakon što su modernjaci tako slatko ismejali neznanje starih naroda i pisaca –

„(...) koji su, znajući za samo sedam planeta<sup>1</sup>, zbog toga izmislili sedam duhova da bi ih uklopili u zadati broj”

– Babine (*Babinet*) branio „praznoverje”, a da toga ni sam nije bio svestan. U *Revue des Deux Mondes* taj ugledni francuski astronom piše:



### **Položaj Neptuna**

„Ogdoada starih klasika uključivala je zemlju<sup>2</sup>, tj., osam ili sedam zavisno od toga da li je zemlja bila uključena u taj broj.”

[Maj 1855. *ibid.*, str. 139]

De Mirvije uverava svoje čitaoce da:

„Pre nekoliko dana M. Babine mi je rekao da u stvari imamo samo osam velikih planeta, uključujući i Zemlju, i još mnogo malih između Marsa i Jupitera. (...) Heršel predlaže da sve one koje ne spadaju u sedam glavnih planeta nazovemo asteroidima!”

[*La Terre et notre Système solaire*,  
De Mirvije, *Des Esprits*, tom IV, str. 139]

S tim u vezi postoji jedan problem koji treba otkloniti. Kako astronomi znaju da je Neptun planeta, pa čak i da je telo koje pripada našem sistemu? Pošto je bio pronađen na samim granicama našeg takozvanog planetarnog sveta, ovaj je bio proizvoljno proširen da bi

1 Ipak imajući ogdoadu koja nije uključivala zemlju! (Nap. autorke)

2 Što je zabluda. (Nap. autorke)

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

Taj pisac nije jedina osoba koja ulaže trud zavedena ovim pogrešnim utiskom. I veći kabalisti od njega govorili su isto u Sjedinjenim Državama. To samo pokazuje da je znanje koje okultisti zapada imaju o pravoj filozofiji i „dometima sagledavanja” i mišljenja doktrina Istoka veoma površno. Ova tvrdnja biće lako dokazana iznošenjem nekoliko primera, poređenjima između dva tumačenja jedne te iste doktrine – hermetičke univerzalne doktrine. To je utoliko potrebnije zato što bi, ako zanemarimo iznošenje takvih poređenja, naše delo ostalo nepotpuno.



### PRVOBITNA MATERIJA

Pokojnog Elifasa Levija, kojeg je jedan drugi zapadni mističar, Kenet Mekenzi, nazvao „jednim od najvećih predstavnika moderne okultne filozofije”,<sup>1</sup> možemo da smatramo verovatno najboljim i najvičnjim tumačem haldejske *Kabale* i da njegovo učenje uporedimo sa učenjem istočnjačkih okultista. Nadali smo se da ćemo u njegovim neobjavljenim rukopisima, koje nam je ustupio jedan teozof koji je petnaest godina bio njegov učenik, pronaći i onaj kojeg nije bio voljan da objavi. Međutim, ono što smo pronašli jako nas je razočaralo. Dakle, uzećemo da njegova učenja sadrže suštinu zapadnog ili kabalističkog okultizma i u nastavku knjige ćemo ih analizirati i upoređivati sa istočnjačkim tumačenjem.

Elifas Levi pravilno poučava, mada jezikom skoro odveć ushićenim da bi početniku bio dovoljno jasan, da je –

„(...) večni život kretanje održavano u ravnoteži naizmeničnim ispoljavanjima sile.”

No, zbog čega nije dodao da je to neprekidno kretanje nezavisno od ispoljenih sila koje su u dejstvu? On kaže:

filozofiju, kao spekulativni sistem dijalektike, pošto je taj sistem tamo bio izvanredno dobro korišćen, ali mu potpuno nedostaje znanje o okultizmu. Pravi istočnjački okultista ostaje čutljiv i nepoznat, nikada ne objavljuje ono što zna i retko čak i govori o tome, pošto mu je dobro poznata kazna za nepromišljenu brbljivost. (Nap. autorke)

1 Videti *The Royal Masonic Cyclopaedia*, odrednica „Sefer Jecira”. (Nap. autorke)

„Haos je Tohu-van-bohu neprekidnog kretanja i ukupni zbir pr-vobitne materije”,

i propušta da doda da je materija „prvobitna” samo na početku svake nove izgradnje vasione: materija *in abscondito*, kako je zovu alhemičari, večita je, neuništiva, bez početka i kraja. Istočnjački okultisti je smatraju večnom osnovom svega, za vedantine ona je Mulaaprakti, a za budiste Svabavat; ukratko, to je božanska suština ili sadržina; zračenja iz nje se povremeno spajaju u stepenovane oblike, od čistog Duha do grube Materije; osnova, ili vasiona, je u svom apstraktnom postojanju sāmo Božanstvo, neiskazivi i nepoznati Jedini Uzrok.

Ain-Sof je, po njemu, bezgranično, bezmerno i jedino Jedinstvo, bezuzročno, poput Parabramana. Ain-Sof je nedeljiva tačka i, pošto se „nalazi svugde i nigde”, on je apsolutno Sve. Takođe je i „Tama”, pošto je apsolutna Svetlost, i koren sedam temeljnih kosmičkih principa. Elifas Levi ipak, jednostavno izjavljujući da je „tama bila na licu zemlje”, (a) propušta da pokaže kako je „tama”, u ovom smislu, sāmo Božanstvo i tako uskraćuje jedino filozofsko rešenje tog problema za ljudski um; i (b) dopušta neopreznom proučavaocu da potveruje kako se pod „Zemljom” misli na naše malo nebesko telo – atom u univerzumu. Ukratko, to učenje ne obuhvata okultnu kosmogoniju, već se bavi samo okultnom geologijom i postankom naše kosmičke mrljice. To je dodatno pokazano njegovim prikazivanjem sefirotskog drveta na sledeći način:

„Bog je harmonija, astronomija snaga i jedinstvo izvan sveta.”

To kao da nagoveštava (a) da on poučava postojanje vankosmičkog Boga, čime ograničava i uslovljava ne samo kosmos već i božansku beskrajnost i sveprisutnost koje ne mogu da budu tuđe ni jednom jedinom atomu niti, pak, oni mogu da budu izvan njega; i (b) da preskakanjem celokupnog prekosmičkog perioda – budući da se ovde misli na ispoljeni kosmos – koji je sam temelj okultnog učenja, on objašnjava samo kabalističko značenje mrtvog slova *Biblije* i *Postanja*, ostavljajući njihov duh i suštinu netaknutim. Sigurno je da „dometi sagledavanja” zapadnjačkog uma neće biti uvećani tako ograničenim učenjem.

Rekavši nekoliko reči o Tohu-van-bohu – čije značenje je Vordsvort (*Wordsworth*) slikovito prikazao kao „potpuni nered” – i objasnivši da taj termin označava kosmos, on poučava da:

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

„Iznad mračnog bezdana [haosa] behu vode, (...) zemlja [*la terre!*] beše Tohu-vah-bohu, tj. u neredu, i tama prekrivaše lice dubine, a silni dah pokretaše vode kada Duh uzviknu [?] ‘Neka bude svetlost’, i bi svetlost. Otuda zemlja [naša kugla, naravno] beše u stanju rasa; guste pare zastirale su neizmerno nebesko prostranstvo, zemlja beše prekrivena vodama a silovit vetar uzburkavao je taj tamni okean, kad se u datom trenutku ustanovila ravnoteža i svetlost se ponovo pojavila; slova koja sačinjavaju hebrejsku reč ‘Berešit’ (prva reč iz *Postanja*) su ‘Bet’, dvojnost, glagol iskazan putem čina, žensko slovo; zatim ‘Reš’, *Verbum*<sup>1</sup> i Život, broj 20, disk pomnožen sa 2, i ‘Alef’, duhovni princip, Jedinica, muško slovo.

Stavite ta slova u trougao i dobićete apsolutnu Jednotu, koja nije uključena u brojeve a stvara broj, prvo ispoljenje, koje je 2, i to dvoje, ujedinjeni harmonijom koja proizilazi iz slaganja suprotnosti, čine 1, jedino. To je razlog što se Bog zove Elohim (množina).”

Sve je to vrlo domišljato, ali i vrlo zbunjujuće, osim što je netačno. Jer, zbog prve rečenice: „Iznad mračnog bezdana behu vode”, francuski kabalista skreće proučavaoca sa pravog puta. To će čela videti na prvi pogled, pa čak i poneko od laika može to da uvidi. Jer ukoliko je Tohu-vah-bohu „ispod”, a vode „iznad”, to dvoje se potpuno razlikuju, a to nije slučaj.



## OGROMNA DUBINA

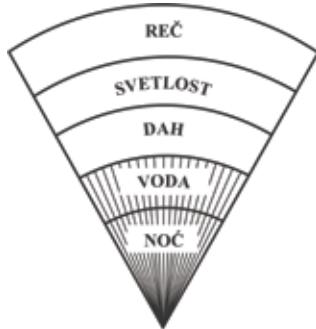
Ova tvrdnja je veoma značajna utoliko što sasvim menja duh i prirodu kosmogonije i spušta je na isti nivo sa egzoteričnim *Postanjem* – možda je to tako navedeno upravo u tom cilju. Tohu-vah-bohu je „velika dubina”, nešto istovetno sa „vodama haosa”, ili praiskonskom tamom. Tvrđiti drugačije znači učiniti i „veliku dubinu” i „vode” – što ne može da se razdvoji izuzev u pojavnom svetu – ograničenima u pogledu prostora i usloviljenima u pogledu njihove prirode. Tako Elifas, u želji da prikrije poslednju reč ezoterične filozofije, propušta – nije bitno da li to čini namerno ili ne – da istakne temeljni princip jedine prave okultne filozofije, naime, jedinstvenost i potpu-

<sup>1</sup> Latinski – reč (Nap. ured.)

nu homogenost (jednovrsnost) Jednog Večnog Božanskog Elementa, čime od Božanstva čini muškog Boga. Zatim kaže:

„Iznad Voda beše moćni Dah Elohma<sup>1</sup>. Nad Dahom se pojavi Svetlost, a iznad Svetlosti Reč (...) koja je stvorili.“

Međutim, stvari stoje potpuno suprotno od toga: upravo je Iskon-ska Svetlost ta koja je stvorila Reč ili Logos, koji, sa svoje strane, stvori fizičku svetlost. Da bi dokazao i razjasnio ono što kaže, on daje sledeći prikaz:



Kada bi video izloženo, nijedan istočnjački okultista ne bi okle-vao da to proglaši prikazom magije „leve ruke“. No, sasvim suprot-но, to predstavlja treći stupanj religijske misli, onaj koji je aktuelan u Dvapara jugi, kada je jedinstveni princip već razdvojen na muško i žensko, a čovečanstvo se bliži zapadanju u materijalnost koju do-nosi Kali juga. Poznavalač istočnjačkog okultizma bi to ovako nacrtao:



<sup>1</sup> Tvorачkih Đan Kohana. (Nap. autorke)

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

U *Bibliji* je objašnjeno da maceba, statua ili stub, znači „bez efo-da i bez terafima”.<sup>1</sup>

Otar Kirher veoma snažno podržava ideju da je kip egipatskog Serapisa bio u svakom pogledu isti kao serafimi ili terafimi u Solomono-vom hramu. Luj de Dije (*Louis de Dieu*) kaže:

„Moguće je da su to bile slike andela ili kipovi posvećeni ande-lima, tako da je prisustvo nekog od tih viših bića bilo namamljeno u terafima i pružalo odgovore tražiocima saveta; a čak i uz tu pre-postavku, reč ‘terafim’ postala bi isto što i ‘serafim’, menjanjem ‘t’ u ‘s’, onako kako su to činili Sirijci.”

[Luj de Dije, *Postanje*, XXI, 19.  
Videti de Mirvije, *Des Esprits*, tom III, str. 257]



### PRORICANJE POMOĆU TERAFIMA

Šta kaže *Septuaginta*? Terafim su redom prevodenii kao ἔιδωλα – figure nalik na nekoga; eidolon, „astralno telo”; γλυπτὰ – izvajani; κεντάρια – skulpture u smislu da sadrže nešto skriveno, ili sanduci, spremišta; θῆλους – ispoljenja; ἀλήθειας – istine ili stvarnosti; μορφώματα ili φωτισμοὺς – svetli, blistavi parnjaci, duplikati. Poslednji izraz jasno pokazuje šta su bili terafimi. U latinskom prevodu *Biblije* ta reč je prevedena kao „objavljavači”, „glasnici koji objavljaju”, tako da je izvesno da su terafim bili proroštva. To su bile oživljene statue, bogovi koji su se objavljivali masama putem iniciranih sveštenika i znalaca u egipatskim, haldejskim, grčkim i drugim svetilištima.

Što se tiče načina proricanja, ili saznavanja nečije subbine i dobi-janja uputstava od terafima,<sup>2</sup> Majmonid i Selden (*Seldenus*) to sa-svim precizno objašnjavaju. Prvi kaže:

1 *Op. cit.*, III, str. 4. (Nap. autorke)

2 „Terafim Avramovog oca Tere, ‘tvorca kipova’, bili su Kabeiri bogovi, koje su obožavali i Mihej, pleme Danovo i drugi. (*Sudije*, XVII, XVIII, itd.) Terafimi su bili isti kao serafimi, a ovi su bili statue zmija, koje vuku koren iz sanskrtskog ‘sarpa’ (‘serpent’ – zmija), simbola posvećenog svim božanstvima kao obeležje besmrtnosti. Kijun, ili bog Kivan, kog su Hebreji obožavali u divljini, je Šiva, hinduistički Saturn. (Avestinsko ‘h’ je u Indiji ‘s’;

„Obožavaoci terafima tvrdili su da je svetlost glavnih zvezda [planeti], ta andeoska krepost [vladara ili oživljujućeg principa u planetama], prodirući u isklesane kipove i ispunjavajući ih, razgovarala sa njima i učila ih mnogim veoma korisnim umećima i znanjima.”

[Maimon, *More Nevochim*, III, XXX]

Selden, pak, objašnjava isto, dodajući da su terafim<sup>1</sup> bili pravljeni i oblikovani u skladu sa položajem svojih planeta, tako da je svaki terafim bio posvećen posebnoj „zvezdi-andelu”, onim andelima koje su Grci zvali *stoichæ*, a takođe i u skladu sa oblicima na nebu zvanim „Bogovi zaštitnici”:

„One koji su predstavljali vidljiv znak *στοιχεία* zvali su *στοιχειώματικοὶ* [ili pretkazivačima pomoću planeta] i *στοιχεῖα*.

[*De Diis Syriis Teraf*, 11. Syat. str. 31]

Amijan Marcellin navodi da su drevna proricanja uvek bila izvedena uz pomoć „duhova” elemenata (*spiritus elementorum*), koje su na grčkom zvali *πνεύματα τῶν στοιχείων*. No, ovi potonji nisu „duhovi” zvezda (planeta), niti božanska bića; to su naprosto stvorenja koja nastanjuju svak svoj element, te su ih otud kabalisti zvali elementarni duhovi, a teozofi elementalni.<sup>2</sup> Otac Kirher, jezuita, kaže čitaocu:

„Svaki bog imao je takva sredstva za proricanje posredstvom kojih je govorio. Svaki je imao svoju osobnost i specijalnost.”

---

tako je ‘hapter’ ‘sapta’, a ‘hindu’ ‘sindaja’. (A. Vilder). ‘Od Grčke do Kalkute, od Kavkaza do Egipta, ‘s’ stalno omešava u ‘h’, kaže Danlap. Stoga su slova ‘k’, ‘h’ i ‘s’ uzajamno zamenljiva. Jedna grčka priča kazuje da ih je Arkadanin Dardan, dobivši ih kao spremu, doneo u Samotrakuju, a odatle u Troju, te su ona bila obožavana znatno pre dana slave Tira ili Sidona, iako je onaj prvi bio sagraden 2760. godine p.n.e. Odakle ih je Dardan doneo?’”

(*Razotkrivena Izida*, I, str. 570)

(Nap. autorke)

- 1 Oni posvećeni suncu bili su od zlata, a oni posvećeni mesecu od srebra. (Nap. autorke)
- 2 Oni koje kabalisti nazivaju *elementarnim* duhovima su silfi, gnomovi, undine i salamanderi, ukratko – duhovi prirode. Duhovi andela čine klasu za sebe. (Nap. autorke)

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

Serapis je davao uputstva o poljoprivredi, Anubis je poučavao nauke; Horus je davao savete o psihičkim i duhovnim stvarima; od Izida su dobijana obaveštenja o vodostaju Nila, itd.<sup>1</sup>

Ta istorijska činjenica, saopštena od strane jednog od najsposobnijih i najučenijih jezuita, ne ide u prilog prestižu „Gospoda Boga Izraela”, njegovom polaganju prava na prvenstvo i proglašavanju *jedinim* živim Bogom. Po priznanju samog *Starog zaveta*, Jehova sa svojim izabranikom nije razgovarao ni na koji drugi način i to ga čini jednakim svakom drugom paganskom bogu, čak i onima iz nižih kategorija. U knjizi *Sudije*, XVII, saznajemo da je Miha imao izrađene efod i terafim i dea ih je posvetio Jehovi (videti *Septuagintui Vulgatu*); te predmete utemeljivač je načinio od dvesta srebrnih šekela koje mu je dala njegova majka. I stvarno, „*Sveta Biblija*” kralja Džejmsa ovako tumači tu primesu idolatrije:

„U tim vremenima nije postojao kralj Izraela, već je svaki čovek činio ono što je smatrao ispravnim.”

Pa ipak, taj čin je morao da bude ortodoksan, pošto Miha, s obzirom da je za svoj efod i terafim unajmio sveštenika, predskazivača, izjavljuje:

„Sada znam da će mi Gospod učiniti dobro (...)"

A ukoliko se čin Mihe – koji –

„(...) imaše jednu bogomolju i on načini jedan efod i terafime, i posveti jednog od svojih da mu služi (...)"<sup>2</sup>

kao i „mračnom, teškom kipu”, koji je njegova majka posvetila Gospodu – sada čini pristrasnim i škodljivim, on nije bio takav u vremenima jedne religije i jednog govora. Kako latinska crkva može da osuđuje taj čin kada Kirher, jedan od njenih najboljih pisaca, naziva terafime „svetim oruđima prvobitnih otkrivenja”, a *Postanje* nam predstavlja Rebiku kako ide da „ispituje Boga”,<sup>3</sup> i kako joj Bog odgovara (svakako posredstvom svog terafima) i izriče joj nekoliko proroštava?

1 *Oedipus*, II, 444. (Nap. autorke)

2 Prevod Đure Daničića (Nap. ured.)

3 *Op. cit.*, XXV, 22 i dalje. (Nap. autorke)



## **JEHOVA I TERAFIM**

A ukoliko to nije dovoljno, tu je Saul, koji žali zbog čutanja efo-  
da,<sup>1</sup> i David, koji traži mišljenje tumima i dobija usmeni savet od  
Gospoda kako da uspešno ubije svoje neprijatelje.

Međutim, tumim i urim – u današnje vreme predmeti tolikih  
prepostavki i nagađanja – nije bio izum Jevreja, niti je potekao  
od njih, uprkos detaljnem uputstvu koje je Jehova dao Mojsiju.  
Jer sveštenik-hijerofant iz egipatskih hramova nosio je naprsnik od  
dragog kamenja koji je bio u svakom pogledu sličan onom koji je  
nosio prvosveštenik Izraelićana. Egipatskim prvosveštenicima je  
o vratu visila slika od safira, zvana *Istina*, pošto je predstavljala ispo-  
ljenje istine.

Selden nije jedini hrišćanski pisac koji izjednačava jevrejske sa  
paganskim terafimom i izražava uverenje da su ih Jevreji pozajmili  
od Egipćana. Pored toga, ugledni rimokatolički pisac Delinger (*Döllinger*) nam kaže:

„Terafim su se koristili u mnogim jevrejskim porodicama do vre-  
mena Josije.”

[*Paganism and Judaism*, IV, I 97]

Što se tiče ličnih mišljenja Delingera, papiste, i Seldena, pro-  
testanta – koji obojica pronalaze Jehovu u jevrejskim, a „zle du-  
hove” u paganskim terafimima – to je uobičajen jednostran sud  
*odium theologicum*<sup>2</sup> i sektaštva. Ipak, Selden je u pravu kada za-  
ključuje da su u stara vremena svi takvi načini komunikacije naj-  
pre bili uspostavljeni isključivo u svrhu božanskih i andeoskih  
obaveštenja. Ali –

„Sveti Duh [tačnije, duhovi] [nije] se obraćao [samo] deci Izra-  
ela posredstvom urima i tumima, dok je bogomolja opstajala”,

1 Efod je bila lanena halja koju je nosio prvosveštenik, no pošto je za nju bio prikačen tumim, čitava oprema za proricanje često je bila obuhvaćena tom jednom rečju – efod. Videti *Prvu poslanicu Samarićanima*, XVIII, 6 i XXX, 7, 8. (Nap. autorke)

2 Latinski – teološke mržnje (Nap. ured.)

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

„(...) kosa pripada Nilu, njegove oči Veneri (Izida), njegove uši Makedi, čuvaru tropskih predela; njegov nos pripada Anubisu, leva slepočnica Duhu koji živi u Suncu. (...) Kakav niz nepodnoshljivih besmislica i prostačkih molitvi. (...) Ozirisu, uz preklinjanja da pokojniku na onom svetu da guske, jaja, svinjetinu, itd.”

[De Mirvije (od kojeg je preuzeta većina navedenog teksta); *Des Esprits*, tom V, str. 81, 85]



## SIMBOLI I NJIHOVO TUMAČENJE

Možda bi bilo razborito sačekati da se ustanovi nemaju li reči kao što su „guske, jaja i svinjetina” neko drugačije okultno značenje. Indijski jogin koji je, u jednom *egzoteričnom* delu, pozvan da pije neko opojno piće dok ne izgubi pamet, takođe je bio smatrana pijancem koji predstavlja svoju sekstu i klasu, dok nije utvrđeno da je ezoterično značenje tog „alkohola” potpuno drugačije i da označava božansku svetlost i ambroziju Svetе Mudrosti. Simboli golubice i jagnjeta, kojih sada ima u izobilju kako u istočnoj tako i u zapadnoj hrišćanskoj crkvi, takođe mogu da se iskopaju iz mnogo ranijih epoha, pa da se zatim o njima razmišlja kao o predmetima današnjeg obožavanja. I onda neki „oksdentalista”, u eventualnim nastupajućim epohama visoke azijatske civilizacije i učenosti, može o tome da piše na sledeći način: „Neuki i sujeverni gnostici i agnostiци iz sekti ‘pape’ i ‘Kalvina’ (dva grozna Boga iz dinamitsko-hrišćanskog perioda), obožavali su goluba i ovcu!” U svakoj epohi će biti lako prenosivih priručnih idola za zadovoljenje i klanjanje svetine, a bogove jedne rase će sledeća rasa uvek srozati i smatrati đavolima. Ciklusi naizmenično protiču u dubinama Lete<sup>1</sup>, a karma će sustići Evropu baš kao što je stigla i Aziju i njene religije.

Uprkos tome:

„(...) divni i dostojanstveni jezik [u *Knjizi mrtvih*], te slike pune veličanstvenosti, to čisto pravoverje koje jasno pokazuje vrlo precizno učenje o besmrtnosti duše i njenom ličnom nadživljavanju”,

<sup>1</sup> Reka zaborava u starogrčkoj mitologiji. (Nap. ured.)

kao što se vidi kod De Ruža i Abe van Drivala (*Abbe Van Drival*), očarali su neke orijentaliste. Nema sumnje da je psihostazija (ili sudjenje Duši) celovit spev za onog koji je u stanju da ga pravilno pročita i protumači slike koje se u njemu nalaze. Na toj slici vidimo Ozirisa, rogatog, sa skiptrom iskrivljenim na kraju – praizvorom epi-skopskog štapa, odnosno biskupske palice – dok Duša lebdi iznad njega, obodrena od Tmei, kćeri Sina Pravednosti i Boginje Milosrđa i Pravde; a prisutni su i Horus i Anubis, koji vagaju dela Duše. Jedan od tih papirusa pokazuje Dušu za koju je ustanovljeno da je kriva za proždrljivost, te je osuđena da se ponovo rodi na zemlji kao svinja; i smesta imamo učeni zaključak orijentaliste: „To je neoboriv dokaz o verovanju u *metempsihozu*, prelazak duše u *telo životinje*”, itd.

Možda bi okultni zakon karne mogao drugačije da objasni tu rečenicu. Po svemu što naši orijentalisti znaju, to bi moglo da se odnosi na fiziološku manu namenjenu Duši kada se reinkarnira – manu koja će tu ličnost dovesti u hiljadu i jednu nevolju i nesrećan slučaj.

U svom delu o satanskom karakteru egipatskih Bogova, De Mirvije prosuđuje:

„U početku joj sleduju mučenja, zatim metempsihоза *tokom 3000 godina*, usled koje će se rađati kao jastreb, andeo, lotosov cvet, čaplja, roda, lasta, zmija i krokodil: lako je zaključiti da uteha koju donosi takav razvoj događaja nije nimalo zadovoljavajućа.”

[De Mirvije, *ibid.* V, str. 84, 85]

S druge strane, jedan prost nagoveštaj može na to da baci jasno svetlo. Jesu li orijentalisti sasvim sigurni da su pravilno pročitali kako je po sredi „metempsihоза tokom 3000 godina”? Okultna doktrina poučava da karma 3000 godina čeka na pragu Devahana (egipatski Amenti) i da se potom večni *Ego* reinkarnira *de novo*<sup>1</sup>, da bi bio kaznen u svojoj novoj privremenoj ličnosti za grehe počinjene u prethodnom rođenju, tako da mu sleduje patnja kojom će na jedan ili drugi način okajati prošla nedela. A jastreb, lotosov cvet, čaplja, zmija ili ptica – ukratko, sve u prirodi – imali su svoje simbolično i mnogostruko značenje u drevnim religijskim predstavama. Čovek koji se čitavog svog života ponašao licemerno, a bio smatrano za dobru

---

<sup>1</sup> Latinski – iznova – (Nap. prev.)

osobu, dok je zapravo kao ptica grabljivica vrebao priliku da se okomi na svoje bližnje, i lišavao ih njihove svojine, biće karmički osuđen da u sledećem životu podnosi kaznu za licemerje i pohlepu. A kakva će biti ta kazna? Pošto svaka ljudska jedinka u krajnjoj liniji mora da napreduje u svojoj evoluciji, i pošto će se taj „čovek“ jednom u budućnosti ponovo roditi kao valjan, iskren, dobronameran čovek, njegova kazna da se reinkarnira kao jastreb može jednostavno da znači da će ga, u metaforičnom smislu, smatrati za jastreba. Da će, bez obzira na njegove stvarne, dobre, suštinske osobine, biti, možda čitavog svog dugog života, nepravedno i lažno optuživan i sumnjičen za pohlepu i licemerje, kao i za potajna iznuđivanja, zbog čega će morati da trpi više nego što može da podnese. Zakon odmazde nikada ne može da omane, pa, ipak, u ovom svetu neprekidne obmane, grešaka i sračunatog nevaljalstva, srećemo mnoštvo takvih nevinih žrtava varljive spoljašnjosti i ljudske zlobe. Viđamo ih svakog dana i svako od nas iz ličnog iskustva zna za poneku od njih.



### **PONOVNO ROĐENJE I SEOBA DUŠE**

Koji orijentalista sa bilo kakvom sigurnošću može da kaže da je shvatio nekadašnje religije? Metaforički jezik sveštenika uvek je bio tek površno objašnjen, a hijeroglifi su i do današnjeg dana ostali vrlo slabo rastumačeni.<sup>1</sup>

Šta Razotkrivena Izida ima da kaže o tom pitanju egipatskog ponovnog rođenja i seobe duše, i da li protivreči bilo čemu što ovde govorimo?

„Može da se stavi primedba da ta filozofija ciklusa, koju su egipatski hijerofanti alegorizovali u ‘ciklus nužnosti’, u isti mah objašnjava i alegoriju o ‘čovekovom padu’. Prema arapskim opisima,

<sup>1</sup> Poteškoća se javlja i kod potpuno poznatog jezika kao što je sanskrit, čije značenje je daleko lakše shvatiti nego hijeratičke spise iz Egipta. Svima je poznato koliko često sanskritisti razbijaju glavu nad pravim značenjem i kako ne uspevaju da pravilno predoče smisao u svojim prevodima, u kojima jedan orijentalista protivreči drugom. (Nap. autorke)

## *Egipatska magija*

svaka od sedam odaja u piramidama – tim najveličanstvenijim od svih kosmičkih simbola – bila je nazvana po jednoj planeti. Jedinstvena arhitektura piramide pokazuje u sebi tendenciju metafizičkog mišljenja njihovih neimara. Vrh se gubi u vedrom plavom nebu nad zemljom faraona, i predstavlja simbol iskonske tačke izgubljene ne-gde u nevidljivom univerzumu, iz koje se pojavila prva rasa duhovnih prauzoraka čoveka. Od trenutka kada je balsamovana, svaka mumija je u izvesnom smislu gubila svoju fizičku posebnost: ona je predstavljala ljudsku rasu. Postavljena na osnovu najpreciznijih proračuna tako da podrži odlazak ‘Duše’, ona je morala da prođe kroz sedam planetnih odaja pre nego što uspe da prođe kroz simbolični vrh. Svaka odaja istovremeno je predstavljala i jedno od sedam nebeskih tela [našeg Sistema] i jedan od sedam viših tipova fizičko-duhovnog čovečanstva za koje se tvrdi da su iznad našeg. Svakih tri hiljade godina Duša, predstavnik svoje rase, mora da se vrati u svoju prvobitnu tačku polaska pre nego što prođe kroz još jednu evoluciju i doživi jedan savršeniji duhovni i fizički preobražaj. Moramo da prodremo stvarno duboko u teško shvatljivu metafiziku orijentalnog misticizma kako bismo mogli u potpunosti da razumemo beskrajnost predmeta obuhvaćenih jednim zamahom veličanstvenom mišlju njenih zastupnika.”

[*Op. cit.*, I, 297]

Kada se izlože pojedinosti, sve je to magija, a istovremeno se odnosi i na evoluciju naših sedam korenskih rasa, od kojih svaka ima obeležja svog posebnog čuvara ili „Boga”, i njegove planete. Astralno telo svakog posvećenika mora posle smrti, u svojoj pogrebnoj mistriji, ponovo da izvede dramu rađanja i umiranja svake rase – prošle i buduće – i da prođe kroz sedam „planetnih odaja” koje, kao što je već rečeno, označavaju i sedam sfera (nebeskih tela) našeg Lanca.

Mistična doktrina istočnjačkog okultizma poučava da:

*„Duhovni Ego [ne astralni Khou] mora ponovo da poseti, pre nego što se ovaploti u novom telu, prizore koje je ostavio pri svom poslednjem rastelovljenju. Mora lično da vidi i razume sve posledice proizvedene uzrocima [Nidanama] izazvanim njegovim delima u prethodnom životu; i kada sve to vidi, treba da prizna pravednost presude i podrži zakon odmazde [karme] umesto da ga ometa.”*

[Knjiga II, Komentar]



## ISPREDANJA, ALI ISTINITA

Potvrđeni od Platona i Herodota, od Manetona i Sinkela<sup>1</sup>, kao i od svih najčuvenijih i najverodostojnijih autora i filozofa koji su pisali o toj temi, ti papirusi beleže – podjednako ozbiljno kao što beleže bilo koju istoriju ili dobro poznatu i prihvaćenu činjenicu kojoj ne treba komentar – sve kraljevske dinastije duša pokojnika, seni i duhova (astralnih tela), i takve magijske veštine i okultne fenomene da bi se i najlakoverniji okultista našeg doba ustručavao da ih prihvati kao istinite.

Orijentalisti su pronašli slamku spasa, ali ipak i dalje objavljaju papiruse i izlažu ih kritici književnih sadukeja: obično ih nazivaju „ispredanjima o daimona faraona tog-i-tog”. Ideja je duhovita, mada možda ne baš sasvim poštena.

---

<sup>1</sup> Georgije Sinkel (grč. Γεώργιος ὁ Σύγκελλος) umro oko 810. g.n.e., bio je vizantijski hroničar. (Nap. ured.)

## Poglavlje XXVIII

### POREKLO MISTERIJA



*Kraljevi-posvećenici saopštili su misterije odabranima iz pete korenske rase ✽ Herkul je indijskog porekla – kao Balarama bio je poslednja inkarnacija jednog od „Gospodara plame- na” ✽ Dvaraka – lokacija Raivatine drevne prestonice Kuša- stali ✽ Sveopšta vladavina znanja u Zlatno doba ✽ Logička i naučna zaprašivanja o prirodnim pojavama vode do spoznaje većih istina ✽ Zašto su drevne istine ostale u rukama posve- čenika ✽ Pravo sveštenstvo ✽ Isceliteljske moći posvećenika ✽ Čudesno znanje egipatskih sveštenika ✽ Misterije su pret- hodile hijeroglifima ✽ Inicijacija je bula nauka nad nauka- ma ✽ Moralna pravila posvećenika rasejana su širom sveta ✽ Zašto se drevni mudraci i pisci veličali misterije ✽ Druga Petrova poslanica govori o uništenju pete rasi i pojavi no- vog kontinenta za šestu*



Sve što je izloženo u prethodnim poglavlјima i još sto puta više od toga bilo je odvajkada poučavano u misterijama. Ukoliko je prvo pojavljivanje tih društava bilo stvar istorijske tradicije koja se tiče nekih potonjih nacija, njihov postanak sigurno mora da se datira u vreme četvrte korenske rase. Misterije su bile saopštene odabranima iz te rase kada je prosečni Atlantičanin počeo preduboko da zapada u greh, zbog čega nisu smeđe da mu se povere tajne Prirode. U tajnim delima se njihovo ustanovljenje pripisuje kraljevima-posvećenicima iz božanskih dinastija, kada su „Božji sinovi” postepeno dozvolili da njihova zemlja postane „Kukarma-deš” (zemlja poroka).

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

Starost misterija može da se proceni po istoriji obožavanja Herkula u Egiptu. Taj Herkul, prema onome što su sveštenici rekli Herodotu, nije bio Grk, jer ovaj kaže:

„Ni u jednom delu Egipta nisam mogao da saznam ništa o grčkom Herkulju: (...) Egipat nikada nije pozajmio to ime od Grčke. (...) oni [sveštenici] tvrde da je Herkul jedan od dvanaest (velikih bogova), koji su bili rođeni od ranijih osam bogova 17.000 godina pre godine Ahmosea.”<sup>1</sup>

Herkul je indijskog porekla, i – da ostavimo po strani njegovu biblijsku hronologiju – pukovnik Tod bio je potpuno u pravu u svom mišljenju da je on bio Balarama ili Baladeva. Danas *Purane* moraju da se čitaju sa ezoteričnim ključem u ruci da bi se ustanovalo kako one na skoro svakoj stranici potkrepljuju Tajnu Doktrinu. Starim klasičnim piscima je ta istina bila toliko jasna da su jednodušno smatrali da je Herkul poreklom iz Aziji.



### JEDAN TRENUVAK U RAJU

Tod kaže:

„Jedan deo *Mahabharate* posvećen je istoriji Herkula, iz čijeg roda potiče Vjasa. (...) Diodor navodi istu legendu u nešto drugačijoj varijanti. (...) On kaže: ‘Herkul se rodio među Indijcima i ovi su ga, poput Grka, snabdeli buzdovanom i lavljom kožom.’ Obojica [Krišna i Baladeva] su (gospodari) rase (kūla) Herija (Heri-kul-esa) od kojeg su Grci mogli da naprave složenicu Herkules.”

[Tod, *Rađastan*, I, 28]

Okultna doktrina objašnjava da je Herkul bio poslednje otelovljene jednog od sedam „bogova vatre”, i to kao Krišnin brat Baladeva; zatim, da su se njegove inkarnacije dogodile za vreme treće, četvrte i pete korenske rase, kao i da su kasniji doseljenici doneli iz Lanke i

<sup>1</sup> Ahmose II., „Mesec je rođen”, bio je egipatski faraon (570–526. p. n. e.) iz XXVI dinastije. Prestonica mu je bila u Saisu. Smatra se poslednjim velikim egipatskim vladarem pre persijskog osvajanja. (Nap. ured.)

Indije njegov kult u Egipat. Sigurno je da su ga Grci pozajmili od Egipćana, tim pre što smatraju da je rođen u Tebi, a samo njegovih dvanaest porođaja smeštaju u Argos. U *Višnu Purani*, međutim, nalazimo potpunu potvrdu izlaganja datog u Svetim učenjima i evo kratkog sadržaja te puraničke alegorije:

Raivata, unuk Šarjatija, četvrtog Manuovog sina, ne našavši ni-jednog čoveka dostojnog njegove divne kćeri, uputio se sa njom u Braminu oblast da se o toj nevolji posavetuje sa Bogom. Kada je tako stigao, Ha Ha Hahu i drugi Gadarve pevali su pred prestolom, a Raivata je, čekajući da oni završe, pomislio da je prošla samo jedna Muhurta (trenutak), dok su zapravo protekli mnogi vekovi. Kada je pevanje prestalo, Raivata se prostro pred Bogom i objasnio svoju nepriliku. Tada ga je Brama zapitao koga bi želeo za svog zeta, a kada je ovaj naveo nekoliko ljudi, Otac sveta se nasmešio i rekao: „Od onih koje si naveo, treće i četvrto pokolenje [korenske rase] više nisu u životu, pošto su brojne epohe [Čatur-juga, ili četiri ciklusa jugi] prošle dok si ti slušao naše pevače. Sada je na svetu dvadeset i osma epoha sadašnjeg Manua gotovo okončana i na pomolu je razdoblje Kali. Stoga taj devičanski pupoljak moraš da podariš nekom drugom mužu. Jer, sada si usamljen.”

Onda je rađi Raivati rečeno da ode u Kušastali, njegovu drevnu prestonicu koja se sada zove Dvaraka, i u kojoj je umesto njega vladao jedan deo božanskog bića (Višnua) u vidu Baladeve, Krišninog brata, smatranog za sedmu inkarnaciju Višnua gde god se Krišna smatra za potpuno božanstvo.

„Dobivši na taj način uputstva od ‘iz lotosa rođenog’ [Brame], Raivata se sa svojom kćeri vratio na zemlju, gde je zatekao rasu ljudi smanjenog rasta<sup>1,2</sup>; (...) smanjene snage i oslabljenog intelekta. Stigavši u grad Kušastali, video je da je on u mnogome izmenjen”, „Krišna je povratio iz mora deo zemlje”, što jednostavnije rečeno znači da su svi kontinenti u međuvremenu bili promenjeni – i „obnovio je grad” – bolje rečeno, izgradio je novi, Dvaraku; jer u *Bhagavata*

1 Videti šta je u Stancama i Komentarima rečeno o rasama čovečanstva kojima je postupno opadao rast. (Nap. autorke)

2 Upućujemo posvećenog ljubitelja ezoterijske literature da pročita keltsku bajku *Oizin u zemlji mladosti*, u prevodu Ranke Kuić, objavljenu u trotomnom izdanju naše izdavačke kuće, *Najlepše bajke sveta*, u kojoj će proći ovaj motiv obrađen na način nesravnjive književne lepote. (Nap. ured.)

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

*Purani*<sup>1</sup> piše da je Raivata u moru osnovao i izgradio Kušastali, a kasnija otkrića su pokazala da je taj grad bio isti, ili barem na istom mestu, kao Dvaraka. Dakle, ranije se nalazio na ostrvu. Alegorija u *Višnu Purani* prikazuje kralja Raivatu kako svoju čerku daje „veštrom rukovaocu plugom”, ili, bolje rečeno, „najboljem oraču” – Baladevi, koji je –

„(...) kada je video koliko je devojka visoka, (...) odlučio da je skrati ivicom svog pluga, i ona mu je postala žena.”<sup>2</sup>

To je otvorena aluzija na treću i četvrtu rasu – atlantičanske divove i uzastopna ovaploćenja „Sinova vatre” i drugih redova Đan Kohana u junacima i kraljevima ljudskog roda, sve do Kali juge ili Mračnog doba, čiji početak već spada u istorijski potvrđena vremena. Još jedna *podudarnost*: Teba je grad sa stotinu dveri, a Dvaraka se tako zove zbog svojih mnogobrojnih dveri ili ulaza, pošto reč „dvara” znači „kapija” ili „dveri”. I Herkul i Baladeva su plahovite, vatrene naravi, i obojica su čuveni po belini kože. Nema nikakve sumnje da je Herkul Baladeva u grčkoj odori. Arijan ukazuje na veliku sličnost između tebanskog i induskog Herkula; ovog drugog je obožavao Suraseni, koji je izgradio Metoreju, ili Maturu, Krišnino rodno mesto. Isti pisac smatra da Sandrakotus (Čandragupta, deda kralja Ašoke, iz plemena Morja) pripada direktnoj lozi potomaka Baladeve.

Učili su nas da u početku nije bilo misterija. Znanje (Vidja) bilo je zajednička svojina i vladalo je tokom Zlatnog doba (Satja juge). Kao što se navodi u Komentaru:

„*U tim danima blaženstva i čistote, ljudi još uvek nisu stvorili zlo, jer su bili više bogoliki no što su ispoljavali ljudsku prirodu.*”

Ali kada je ljudski rod, naglo povećavajući svoju brojnost, uvećao i raznovrsnost načina mišljenja i ponašanja, tada je otelovljeni Duh ispoljio svoju slabost. Svakojaka preterivanja, a s njima i praznoverja, došla su do izražaja u manje obrazovanim i nezdravim umovima.

1 *Op. cit.*, IX, III, 28. (Nap. autorke)

2 *Višnu Purana*, IV, I, Vilsonov prevod, III, str. 249–254. (Nap. autorke)



## RAZVOJ NARODNIH VEROVANJA

Sebičnost je nastala iz do tada nepoznatih želja i strasti, a znanje i moć su prečesto bili zloupotrebљavani, sve dok na kraju nije postalo nužno da se ograniči broj onih *koji znaju*. Iz toga je proizasla inicijacija.

Svaki narod je uredio religijski sistem za sebe, u skladu sa svojom prosvećenošću i duhovnim potrebama. Mudri ljudi su odbacili obožavanje pukog obličja, i ograničili istinsko znanje na vrlo mali broj ljudi. Potreba za prikrivanjem istine kako bi se ova zaštitala od skrnavljenja bivala je sa svakim naraštajem sve očitija, tako da se isprva koristio tanak veo koji je postepeno morao da bude sve deblji u skladu sa širenjem samobitnosti i sebičnosti, i to je dovelo do misterija. One su bile uvedene u svim zemljama i u svim narodima, a da bi se izbegle prepirke i pogrešna shvatanja dozvoljeno je da egzoterična verovanja uzmu maha u umovima neprosvećenih masa. Bezazlena i naivna u svojoj početnoj fazi – kao istorijski događaj priređen u formi bajke, prilagođene i razumljive umu deteta – u tim davnim epohama takva verovanja dobila su dozvolu da se razvijaju i sačinjavaju narodsku veru bez ikakve opasnosti po filozofske i dublje istine poučavane u svetilištima. Logično i naučno posmatranje pojava u prirodi, koje jedino dovodi čoveka do znanja o večnim istinama – pod uslovom da ovaj pristup posmatranju bez predrasuda i da pogleda stvari duhovnim okom pre nego što se pozabavi nijihovom fizičkom pojmom – nije u nadležnosti masa. Čuda Jedinog Duha Istine, vazda skrivenog i nedokučivog Božanstva, mogu da se razmrse i asimiluju samo putem Njegovih ispoljenja kroz drugostepene „bogove”, Njegove delujuće moći. Dok Jedini i Sveopštii Uzrok mora zauvek da ostane u tajnosti, Njegovo mnogostruko delovanje može da se istražuje preko učinaka u prirodi. Pošto su samo ti učinci shvatljivi i očigledni za običan ljudski rod, moćima koje izazivaju te učinke bilo je dopušteno da puste izdanke u uobrazilji svetine. Mnogo kasnije, u petoj, arijevskoj, rasi neki bezobzirni sveštenici počeli su da iskorišćavaju suviše uprošćena verovanja naroda u svim zemljama, i na kraju su promovisali te drugostepene moći u rang boga i

## Poglavlje XXIX

### ISKUŠENJE SUNČEVOG POSVEĆENIKA



„Sunce”, iskušenik, spušta se donja područja i odatle izlazi u slavi svoje obnovljenoosti ✽ Bogovi misterija ✽ Prave inicijacije ne mogu se javno izvoditi ✽ Zašto veliki posvećenici nestaju, ali ne umiru ✽ Masonski obred inicijacije zasnovan je na egipatskom i još starijem simbolizmu ✽ Slobodno zidarstvo poseduje značajan deo simbolike, formula i obreda okultizma ✽ Šta su učinili jeziti kako bi uništili masoneriju ✽ Masonski simbolizam predstavlja celokupnu dramu Ciklusa Života



Počećemo sa drevnim misterijama – onima koje su prvobitni Arijevci primili od Atlantiđana – čije mentalne i intelektualne okolnosti je profesor Maks Miler opisao zaista majstorski, pa i pored toga nepotpuno.

On kaže:

„U njoj [u Rig Vedi] nalazimo period čovekovog intelektualnog života kojem nema ravnog u bilo kom drugom delu sveta. U himnama iz ove Vede vidimo čoveka prepuštenog samom sebi da reši zagonetku sveta. (...) On priziva bogove oko sebe, veliča ih i klanja im se. Ali i pored svih tih bogova (...) pod njim i iznad njega, drevni pesnik ne deluje baš spokojno iznutra. I tu je, u vlastitim grudima, otkrio moć koja nikada ne ostaje nema kad se moli, nikad odsutna kada se plaši i drhti. Ta moć kao da nadahnjuje njegove molitve, ali ih pri tom i sluša; kao da živi u njemu, a ipak podržava

i njega i sve oko njega. Jedino ime koje može da nađe za tu tajanstvenu moć je ‘Braman’, jer braman je izvorno značio silu, volju, želju i pokretačku snagu stvaranja. No, taj nelični Braman isto tako, čim je imenovan, postaje nešto nečuveno i božansko. Završava tako što postaje jedan od mnogih bogova, jedan iz velikog trojstva, obožavan do današnjeg dana. A ipak, misao unutar njega nema stvarno ime; ta moć koja nije ništa do ona sama, koja podupire bogove, nebesa i svako živo biće, lebdi mu pred umom, pojmljena ali ne i ispoljena. Najzad, on je naziva Atman, pošto je atman prvobitno značio dah ili duh, ali je zatim dobio značenje Sopstva i samo Sopstva, bilo božanskog ili ljudskog; Sopstva, bilo da stvara ili pati; Sopstva, bilo pojedinačnog ili sveukupnog, ali uvek Sopstva, nezavisnog i slobodnog. ‘Ko je video prvorodenog?’, pita pesnik. ‘Kada je onaj koji nema kostiju (tj. obliče) rodio onog koji je imao kosti? Gde beše život, krv, sopstvo sveta? Ko je pošao da ovo zapita bilo koga koji je znao odgovor?’ (*Rig Veda*, I, 164, 4) Kad se ta ideja o božanskom Sopstvu jednom izrekne, sve ostalo mora da prizna njegovo prvenstvo; *Sopstvo* je Gospod svega postojećeg; ono je Kralj svih stvari; kao što su sve žbice točka sadržane u glavčini i obodnici, sve stvari su sadržane u tom Sopstvu; sva sopstva (bića) nalaze se u tom Biću.’ (*Brihadaranjaka*, IV, V, 15)’

[*Chips from a German Workshop*, I, str. 69–70]



## VIŠVAKARMA I VIKARTANA

To Sopstvo, najviše, jedino i sveopšte, bilo je u ravni smrtnika simbolički predstavljeno kao Sunce, čije je životodavno sijanje bilo simbol Duše, koja uništava ovozemaljske strasti. One su uvek bile smetnja za ponovno sjedinjenje Pojedinačnog Sopstva (Duha) sa Sveukupnim Sopstvom, Sopstvom Svih. Otuda alegorična misterija, koja ovde može da se izloži samo u opštим crtama. Izvodili su je „Sinovi Vatrene izmaglice i Svetlosti”. Drugo Sunce („druga hipostaza” rabina Draha) pojavilo se tako što ga je na muke stavio hijerofant Višvakarma, odsekavši mu sedam zraka i zamenivši ih vencem od trnja, te je „Sunce” postalo Vikartana, lišeno svojih zraka. Nakon toga je Sunce, čiju ulogu je igrao iskušenik spremjan za inicijaciju, bilo naterano

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

da siđe u Patalu, donje delove sveta, radi Tantalovih muka. Pošto je pobednički izašlo odatle, izbavilo se iz te oblasti požude i grešnosti, da bi ponovo postalo Karmasakšin, svedok ljudskih karmi,<sup>1</sup> i još jednom se pobedonosno podiglo u svoj slavi svoje obnovljenosti kao Graha-Rađa, kralj konstelacija, kog su nazivali Gabastiman, „onaj koji je povratio svoje zrake”.

U narodnom indijskom panteonu, zasnovanom i proisteklom iz poetskog misticizma *Rig-Vede* – čija su gotovo sva kazivanja bila dramatizovana za vreme religijskih misterija – „legenda” se tokom svog egzoteričnog razvoja pretvorila u sledeću alegoriju. Danas ona može da se nađe u nekoliko *Purana* i drugih svetih spisa. U *Rig-Vedi* i njenim himnama Višvakarma, Bog misterija, predstavlja Logos, Demijurga, jednog od najvećih bogova, a u dve od tih himni se kaže da je najviši. On je Omnipotent (Višvakarma) zvan „Veliki Neimar Vasione” –

„Svevideći Bog, (...) otac, roditelj, davalac, koji bogovima daje imena, i kojeg smrtnici ne mogu da pojme”,

kao ni bilo kog Boga misterija. U ezoteričnom smislu, On je ovaploćenje tvoračke ispoljene Moći, dok je u mističkom smislu sedmi princip u čoveku, u svom zajedništvu, u objedinjenosti. Jer On je sin Buvane, samostvorene, blistave Suštine, i čedne, čestite i ljupke Joga-Side, devičanske Boginje, čije ime govori samo za sebe, pošto oličava moć joge, „čednu majku” koja rađa adepte, posvećenike. U himnama iz *Rig-Vede*, Višvakarma vrši „veliku žrtvu”, tj. žrtvuje se zarad sveta; ili, kao što su orijentalisti protumačili *Niruktu*:

„Višvakarma je prvo prineo na žrtvu ceo svet, a zatim je žrtvovao i samog sebe.”

U mističkom predstavljanju njegovog karaktera, Višvakarma je često nazivan Vitoba, i prikazivan je kao žrtva, „Čovek-Bog”, ili Avatar raspet u kosmosu.

[Naravno, o pravim misterijama, stvarnim inicijacijama, u javnosti ništa ne može da se kaže: one mogu da budu poznate samo onima

<sup>1</sup> Surja, Sunce, jedno je od devet božanstava koja su očevici svih ljudskih dela. (Nap. autorke)

koji su u stanju da ih iskuse. No, može da se pruži nekoliko nago-veštaja o velikim svečanim misterijama iz davnina, koje je javnost držala za prave misterije i u koje su kandidati bili posvećivani uz mnogo formalnosti i ispoljavanja okultnih veština. Iza njih, u tišini i tami, bile su istinske misterije, kakve su uvek postojale i nastavile da postoje. U Egiptu, Haldeji i kasnije u Grčkoj, misterije su slavljenе u utvrđeno vreme, a prvi dan je bio sveopšti praznik na koji su uz mnogo pompe kandidati bili praćeni do Velike piramide i nestajali u njoj. Drugi dan bio je posvećen obredima pročišćenja, a na kraju dana kandidatu je bila darivana bela mantija; trećeg dana]<sup>1</sup> bila je ispitivana njegova vičnost okultnoj nauci. Četvrtog dana, posle još jednog obreda koji slikovito prikazuje pročišćenje, on bi bio poslat da sam prođe kroz različita iskušenja, da bi na kraju bio uveden u podzemnu kriptu u potpunom mraku, u kojoj je morao da proveđe dva dana i dve noći. U Egiptu je uvedeni iskušenik bio smešten u prazan sarkofag u piramidi, gde su se odvijali posvetni rituali. U Indiji i Centralnoj Aziji bio bi vezan za točilo, i kad bi mu telo postalo poput leša (u stanju transa), bio bi odnet u kriptu. Tada bi hijerofant motrio na njega „vodeći utvarnu dušu (astralno telo) iz ovog sveta Samsare (ili opsene) u *donja kraljevstva* iz kojih je, ukoliko bi postigao uspeh, imao pravo da oslobodi *sedam stradalničkih duša*“ [Elementaries (Osnove)]. Odenut u svoju Anandamajakošu, telo blaženstva, Srotapana je ostajao тамо где nemamo pravo да ga sledimo, а по povratku bi primio *Reč*, sa ili bez hijerofantove „krvi iz srca“.<sup>2</sup>

- 
- 1 Ovde je praznina u Blavackinom rukopisu, pa tekst u zagrada ma pruža ono što nedostaje (Ani Besant). [Videti *Dodatne napomene* o ovom delu koji nedostaje u manuskriptu iz 1886. godine. (Nap. redaktora)]
  - 2 U *Razotkrivenoj Izidi*, tom II, str. 41–42, opisan je jedan deo ovog obreda. Govoreći o dogmi okajavanja, ona se ponovo pronalazi još u prastarom paganstvu. Mi kažemo:

„Ovaj kamen temeljac crkve, za koju se vekovima verovalo da je podignuta na čvrstoj steni, nauka je iskopala i pokazala da potiče od gnostičkih. Prof. Drejper izlaže da je teško da se za nju znalo u doba Tertulijana, te je otud nastala među gnostičkim jereticima (Videti *Conflict Between Religion and Science*, str. 224). (...) Međutim, ima dovoljno dokaza da se pokaže da ona nije nastala među njima ništa više no njihovi miropomazani Hrist i Sofija. Njega su uobličili po uzoru na izvornog kralja Mesiju, muslimski princip mudrosti, a nju po uzoru na trećeg Sefirota iz haldejske *Kabale*, a kao model su im poslužili ne samo hinduistički Brama i Sarasvati,



## PRENOŠENJE SVETLOSTI

Hijerofant zapravo nikada nije bivao ubijen – ni u Indiji niti bilo gde drugde, pošto je ubistvo bilo samo prividno – osim ako inicijator ne bi odabrao iniciranog za svog naslednika i odlučio da mu prenese poslednju i vrhovnu REČ, posle čega je morao da umre – pošto je samo jedan čovek imao pravo da zna tu reč. Mnogo je takvih izvan-

---

već i paganski Dionis i Demetra. Ovde se nalazimo na čvrstom tlu, makar i zato što je dokazano da se *Novi zavet* nikada nije pojavio u svom kompletном obliku, kakav nam je danas na raspolaganju, do nekih 300 godina nakon razdoblja apostola, dok je za *Zohara* i druge kabalističke knjige ustanovljeno da pripadaju prvom veku pre naše ere, a možda i znatno davnijem vremenu.

Gnostici su usvojili mnoge od esenskih ideja, a eseni su imali svoje veće i manje misterije najmanje dva stoljeća p.n.e. Oni su bili *Isarim* ili *Inicirani*, izdanci egipatskih hijerofanata, u čijoj zemlji su se naselili nekoliko vekova pre no što su ih misionari kralja Ašoke preobratili u budističko monaštvo, a kasnije su se pomešali su najranijim hrišćanima; verovatno su postojali i pre nego što su stari egipatski hramovi bili oskrnavljeni i porušeni u neprestanim najezdama Persijanaca, Grka i drugih osvajačkih hordi. Hijerofanti su svoje okajavanje izvodili u misteriji posvećivanja znatno pre pojave gnostika, pa čak i esena. Ono je među hijerofantima bilo poznato kao Krštenje krvlju, i nije se smatralo za ispaštanje zbog ‘čovekovog pada’ u Edenu, već naprosto za okajavanje prošlih, sadašnjih i budućih grehova neznačakog, ali ipak iskvarenog ljudskog roda. Hijerofant je mogao da bira – ili će ponuditi svoj čist i bezgrešni život kao žrtvu svoje rase bogovima s kojima se nadao da će se ponovo sresti, ili će prijeti životinjsku žrtvu. To je u potpunosti zavisilo od njihove volje. U poslednjem času svečanog ‘novog rođenja’, inicijator bi predao ‘reč’ iniciranom, kojem bi odmah potom u desnicu bilo stavljeno oružje uz naredbu da *udari*. To je istinsko poreklo hrišćanske dogme okajavanja.”

Kao što стоји у Ragonovom citatu Balanšea (*Ballanche*):

„Uništenje je veliki Bog Sveta, što potkrepljuje filozofsku zamisao hinduskog Šive. Prema tom neizmenljivom i svetom zakonu, inicirani je bio primoran da ubije inicijatora: u suprotnom inicijacija ne bi bila potpuna. (...) To je smrt koja stvara život.”

[*Orthodoxie Maçonnique*, str. 104]

Kako god, sve je to bilo simbolično i egzoterično. Oružje i ubijanje moraju da se shvate u alegoričnom smislu. (Nap. autorke)

rednih posvećenika koji su na taj način nestali iz vidokruga sveta, izgubivši se iz pogleda ljudi –

„(...) jednako tajanstveno kao Mojsije sa vrha planine Pisgah (*Nebo*, proročanska, zagonetna Mudrost) nakon što je položio ruke na Jošuu, koji je tako postao ‘ispunjen duhom mudrosti’”, odnosno iniciran.

Ali on je umro, nije bio ubijen. Jer ubijanje bi, da je zaista učinjeno, pripadalo crnoj, a ne božanskoj magiji. To je prenošenje svetlosti pre nego prenos života, života duhovnog i božanskog; to je izlivanje mudrosti, a ne krvi. Međutim, inicirani izumitelji bogoslovskog hrišćanstva su alegorični jezik shvatili *à la lettre*<sup>1</sup> i uspostavili dogmu čiji grubi, neprimereni izraz plaši i odbija duhovnog „neznabotića”.

Svi ti hijerofanti i posvećenici bili su simboli sunca i tvoračkog principa (duhovne moći) kao i Višvakarma i Vikartana, od postanka misterija. Čuveni mason Ragon pruža zanimljive pojedinosti i objašnjenja sunčevih rituala. On pokazuje da je biblijski Hiram, veliki junak masonstva („udovičin sin”), zapravo model preuzet od Ozirisa i da je on Sunce-Bog, izumitelj umetnosti i „neimar”, pošto ime Hiram znači *uzvišeni*, a ta titula pripada suncu. Svaki okultista zna koliko su sa Ozirisom i piramidama blisko povezane priče u *Kraljevima* koje se bave Solomonom, njegovim hramom i izgradnjom hrama; takođe zna i da se celokupan masonska ritual inicijacije zasniva na biblijskoj alegoriji o izgradnji tog hrama, dok masoni zaboravljaju ili možda zanemaruju činjenicu da su u samoj potki te pripovesti kako egipatski tako i još stariji simbolizmi. Ragon to razjašnjava pokazujući da tri Hiramova pratioca, „tri ubice”, predstavljaju tri poslednja meseca u godini, dok sam Hiram predstavlja Sunce – od njegovog letnjeg solsticija naniže, kada počinje opadanje – tako da je čitav ritual astronomska alegorija.

„Tokom letnjeg solsticija Sunce izaziva pesme zahvalnice svega što diše; otuda Hiram, koji ga oličava, može da podari svetu Reč, što će reći život, svakome ko na to ima pravo. Kada se Sunce spusti u niže znake, cela priroda postaje nema i Hiram više ne može da podari svetu Reč svojim saputnicima, koji predstavljaju tri

<sup>1</sup> Francuski – doslovno (Nap. prev.)

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

„Ritual usavršavanja prethodi inicijaciji Telete, *Muesis*, i inicijaciji *Epopteia*, odnosno konačnoj apokalipsi [Otkrivenju].”

I Teon iz Smirne, u svojoj *Matematici*, deli mističke rituale na pet delova:

„Prvi je prethodno pročišćavanje; jer ni misterije se ne prenose svima koji su voljni da ih prime, nego ima i onih kojima to uskraćuje glas vikača. (...) pošto je nužno da oni koji nisu isključeni iz misterija budu oplemenjeni izvesnim pročišćenjima; naime, nakon pročišćenja prijem svetih rituala uspeva. Treći deo je nazvan *epopteia* ili prijem. A četvrti, koji je cilj i zamisao otkrivenja, jeste pomanjanje glave i krunisanje<sup>1</sup> (...) bilo da posle toga on [inicirana osoba] postane bakljonoša ili hijerofant misterija, ili vrši neku drugu dužnost u okviru svešteničke službe. Međutim, peti deo, koji je rezultat svih prethodnih, jeste *prijateljstvo i unutarnje opštenje sa Bogom*. I to je bila poslednja i najkolosalnija od svih misterija.”

[*Eleusinske i dionizijske misterije*, T. Tejlor, str. 46–47]

Glavni ciljevi misterija, koje su hrišćanski oci prikazali kao đavolske, a savremeni pisci ismejali, bili su ustanovljeni s najuzvišenijom i najmoralnijom svrhom u vidu.



## MISTERIJE I TEOFANIJA

Nema potrebe da se ovde ponavlja ono što je već opisano u *Razotkrivenoj Izidi* [II, III, 113], naime da je, bilo putem iniciranja u hramu ili putem ličnog proučavanja teurgije (božanskog dela), svaki izučavalac sticao dokaz o besmrtnosti svoga duha i o nadživljavanju svoje duše. Platon u *Fedru* daje da se naslutи šta je bila završna *epopteia*:

1 Ovaj izraz ne sme da se shvati doslovno jer, kao u posvećivanjima izvesnih bratstava, on ima i svoje tajno značenje koje smo upravo objasnili; Pitagora na njega aludira kada opisuje svoja osećanja nakon posvećivanja i kaže da su ga krunisali Bogovi u čijem prisustvu je pio „vodu života” – u hindu misterijama postojao je vodoskok života i *soma*, sveto piće. (Nap. autorke)

## *Ciljevi misterija*

„Inicijacijom u one misterije koje opravdano mogu da se nazovu najosveštanijim od svih misterija (...) bivamo oslobođeni od napada zala, koja nas u protivnom čekaju u budućnosti. Još jedna posledica ove božanske *inicijacije* je i to da postajemo posmatrači savršenih, jednostavnih, nepomičnih i blagoslovenih vizija, koje prebivaju u suštoj svetlosti.”

[*Eleusinske i dioniziske misterije*, str. 63]

Ovo prikriveno priznanje pokazuje da su posvećenici raspolagali teofanijom – imali su vizije božanstava i pravih besmrtnih duhova. Kao što Tejlor pravilno zaključuje:

„Najuzvišeniji deo *epopteje* ili završnog otkrivanja sastojao se u gledanju samih Bogova [velikih duhova planeta] zaodenutih blijavstavom svetlošću.”

[*Op. cit*, str. 65]

Proklov iskaz o tome je nedvosmislen:

„U svim inicijacijama i misterijama Bogovi ispoljavaju mnoga svoja obličja, i pojavljuju se u brojnim vidovima; ponekad je to i njihova bezoblična svetlost ukoliko ih duže posmatramo; ponekad je ta svetlost u skladu sa *ljudskim obličjem*, dok u drugim slučajevima dobija poseban vid.”

[*Naveo Tejlor*, str. 66]

Imamo i ovo zapažanje:

„Sve što je na zemlji je sušta slika i senka nečega što je u sferi, i dokle god to nešto blistavo [prauzorak Duše-Duha] opstaje u *ne-promenljivom* stanju, i sa njegovom senkom je sve u redu. A kad se ta svetlost udalji od svoje senke, i život se udaljava [od nje]. No, i ta svetlost je senka nečega sjajnijeg od nje same.”

[*Stihovi 35–38*]

Tako kazuje *Desatir* u *Šetovoj knjizi* (knjizi proroka Zírdušta), pokazujući time da su njene ezoterične doktrine istovetne sa učenjima grčkih filozofa.

Druga Platonova tvrdnja učvršćuje gledište da su misterije starih naroda bile vrlo slične inicijacijama koje još i danas upražnjavaju

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

budistički i hinduistički posvećenici. Uzvišenije vizije, one najvernije, pospešivane su propisanom disciplinom postupnih posvećivanja i razvojem psihičkih moći. U Evropi i Egiptu mističari su stupali u blisku zajednicu sa onima koje Prokles naziva „mističkim prirodama, blistavim Bogovima”, jer, kako kaže Platon:

„Bili smo odista čisti i bezgrešni, pošto smo se oslobodili ove odeće koja nas okružuje, koju nazivamo telom i koja nas sada sputava, te smo poput ostrige u školjci.”

[*Fedar*, 64, citirao Tejlor, str. 64]

Što se Istoka tiče –

„Doktrina o planetnim i zemaljskim Pitrima bila je u potpunosti otkrivana kako u staroj tako i u današnjoj Indiji tek u poslednjem trenutku iniciranja, i to posvećenicima na višim stupnjevima.”

[*Razotkrivena Izida*, II, str. 114]

Sad je prilika da se objasni reč *Pitri* i da se još nešto doda. U Indiji, čela na trećem stupnju inicijacije ima dva gurua: jedan je živući posvećenik, a drugi je slavljeni mahatma oslobođen tela, koji ostaje savetnik ili učitelj čak i viših posvećenika. Malo je prihvaćenih čela koji uopšte vide svog Učitelja, svog Gurua, do dana i časa svog ko-načnog i zauvek obavezujućeg zaveta. Na to se mislilo u *Razotkrivenoj Izidi* kad je navedeno da su retki bili *fakiri* (budući da je reč čela tada bila nepoznata u Evropi i Americi)

„(...) ma koliko čisti, iskreni i samopožrtvovani, koji su ikada uopšte videli astralnu formu sasvim *ljudskog pitara* (pretka ili oca), izuzev u svečanom trenutku svog prvog i poslednjeg posvećenja. Upravo u prisustvu svoga učitelja, gurua, i neposredno pre nego što bude otposlat u svet življenja sa svojim sedmočvornim štapom kao jedinom zaštitom, *vatou-fakir* [tek inicirani čela] biva naglo postavljen licem u lice sa nepoznatim PRISUSTVOM [svoga Pitara ili Oca, uzvišenog nevidljivog Gospodara, ili Mahatme lišenog tela]. On to vidi i ničice pada pred stopala letimičnog obličja, ali mu nije povjerena velika tajna njegovog prizivanja, zato što je to vrhovna misterija svetog sloga.”

Elifas Levi kaže da inicirani *zna*, te stoga „poseduje najvišu smelost i ostaje tih“. Čuveni francuski kabalista kaže:

„Često ga možete videti tužnog, ali nikada obeshrabrenog ili očajnog; često siromašnog, ali nikad poniženog ili ojađenog; često progonjenog i mučenog, ali nikad nateranog na poslušnost ili potčinjenog. Jer on pamti udovištvo i ubistvo Orfeja, Mojsijevo izgnanstvo i samotnu smrt, mučeništvo proroka, patnje Apolonija, Spasiteljev krst. I zna u kako zanemarenom položaju je umro Agripa, kojega klevetaju do dana današnjeg; zna muke koje su slomile Paracelusa i sve što je Ramon Ljulj morao da podnese pre no što je dospeo do krvave smrti. Seća se kako je Svedenborg morao da izigrava ludilo, i kako je zaista izgubio razum pre no što mu je njegovo znanje bilo oprošteno; seća se i Svetog Martina, koji je celog života morao da se krije; Kaljostra, koji je umro zaboravljen u čelijama inkvizicije;<sup>1</sup> Kazotea, koji je stradao na gilotini. Mada je sledbenik tolikih žrtava, on se izlaže opasnosti, ali utoliko bolje shvata neophodnost čutanja.”

[*Dogme de la Haute Magie*, I, str. 219–220]



## MISTERIJE I MASONSTVO

Masonstvo – ne politička institucija poznata kao Škotska loža, nego pravo masonstvo, čiji su izvesni rituali još uvek sačuvani u francuskom *Grand Orientu*, i koje je slavni engleski okultni filozof Elias Ešmol (*Elias Ashmole*) bezuspešno pokušao iznova da uobliči po uzoru na indijske i egipatske misterije, masonstvo, po Ragonu, veliku važnost pridaje samom pripadniku, odnosno trima osnovnim stupnjevima: trojna obaveza masona je da proučava *odakle dolazi, šta je on i kuda ide*; drugim rečima, to je proučavanje Boga, samog sebe i budućeg preobražaja.<sup>2</sup> Masonskoj inicijaciji je to bio obrazac u manjim misterijama. Treći stupanj je onaj koji je odvajkada bio sproveden u

1 Ovo nije tačno i opat Konstans (Elifas Levi) je to *znao*. Zbog čega li je izneo neistinu? (Nap. autorke)

2 *Orthodoxie Maconnique*, str. 99. (Nap. autorke)

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

Egiptu i Indiji, a sećanje na njega i danas postoji u svakoj loži, pod nazivom smrti i uskrsnuća Hirama Abifa, „Udovičinog sina”. On se u Egiptu zvao „Oziris”, u Indiji „Loka-čakšu” (Oko sveta) i „Dinakara” (Tvorac dana) ili Sunce – a sam ritual je svuda bio nazivan „kapija smrti”. Mrtvački kovčeg iliti sarkofag Ozirisa, kojeg je ubio Tifon, bio je unošen i postavljan u sredinu Dvorane mrtvih, sa posvećenicima svud u krug i kandidatom u blizini. Ovaj bi bio upitan da li je učestvovao u ubistvu i, bez obzira na njegovo poricanje, zatim nakon različitih teških iskušenja, inicijator bi simulirao kako ga sekirom udara po glavi; on bi bio oboren, umotan u zavoje poput mušnje i oplakan. Zatim bi se pojatile munje i gromovi, tobožnji leš bi bio okružen vatrom i, na kraju, podignut i probuđen.

Ragon spominje da su o imperatoru Komodu – kad je jednom prilikom bio u ulozi inicijatora – kružile glasine da je toliko ozbiljno shvatio tu dužnost u drami posvećivanja da je zaista ubio kandidata udarcem sekire. To pokazuje da *manje* misterije nisu sasvim izumrle u drugom veku naše ere.

Misterije su Atlantičani preneli u južnu i srednju Ameriku, severni Meksiko i Peru, u onim vremenima kada je –

„(...) pešak sa severa [onoga što je nekada takođe bila Indija] mogao da stigne – gotovo i ne pokvasivši noge – do poluostrva Aljanske, kroz Mandžuriju, preko budućeg Tatarskog zaliva i Kurilskih i Aleutskih ostrva; dok bi drugi putnik, koji bi imao kanu i pošao sa juga, mogao peške da dode iz Sijama, da pređe Polinezija ostrva i dokopa se bilo kog dela južnoameričkog kopna.”

[Pet godina teozofije, str. 114]

Misterije su nastavile da postoje sve do dolaska španskih osvajača. Oni su uništili meksičke i peruanske zapise, ali su bili sprečeni da svoje skrnaveće ruke spuste na mnoge piramide – lože drevne inicijacije – čije ruševine su raštrkane po Puente Nacionalu, Čoluli i Teotihuakanu. Ruine Palenke iz Očočimge u Čiapasu i druge u centralnoj Americi svima su poznate. Ako piramide i hramovi Hvjenevjole i Mitlje ikada odaju svoje tajne, pokazaće se da je sadašnja DOKTRINA bila glasnik najizvanrednijih istina u prirodi. U međuvremenu, svi oni polažu pravo da se nazivaju Mitlja, „mesto žalosti” i „boravište (obesvećenih) mrtvih”.

## Poglavlje XXXII

### TRAGOVI MISTERIJA



„Okrugle kule“ bile su povezane sa „misterijskim inicijacijama“ ✽ Posvećenici u levu stazu uzeli su poštovanja dostojarne ruševine i pretvorili ih u faličke spomenike ✽ Značenje reči Hrestos u inicijaciji; razlika između termina Hrest i Hrist ✽ „Jama“ u istočnjačkom simbolizmu ✽ Zmija ili Satana je „Bog tajne mudrosti“ ✽ Nagarduna je inicirao mnoge u Kini i Tibetu i Skrivene misterije Gautame Bude ✽ Skriveni simbolizam Narade ✽ Hrišćanski simboli pre hrišćanstva ✽ Spasioci su bili Dobri pastiri ✽ Sudjenje „Duši“ ✽ Zaposvest iskušeniku da zagospodari svojim strastima ✽ Knjiga o Jovu je poema o inicijaciji ✽ Rađanje čoveka na sadašnji način posledica je zakona prirodne evolucije ✽ Misterije daju pomen preoblikovanju ljudskog roda u zaista fizičke ljude ✽ Drevno znanje o fiziologiji ✽ Raspete Ruža je najnerazotkrivenijeg od svih polnih simbola ✽ Čisti ideal mistične prirode personifikovan je u „Devicama Sveta“ ✽ Vede i orfičke himne prenoćeni su usmeno s kolena na koleno



U Kraljevskoj masonskoj enciklopediji pod odrednicom „Sunce“ piše sledeće:

„Sunce je u svih epohama svakako imalo važnu ulogu kao simbol, a to naročito važi u slobodnom zidarstvu. W. M. predstavlja izlazeće sunce, J. W. sunce u zenitu, a S. W. zalazeće sunce. U druidskim ritualima najviši druid predstavlja je sunce, a pomagala su mu još

Krepost i čednost snažno su se preporučivale, a za preljubu je pretila smrt. Tako bi egipatski iskušenik bio učinjen Kristoforosom. Na tom stupnju bi mu bilo saopšteno tajno ime IAO-a.

Neka čitalac uporedi navedene uzvišene pouke sa poukama Bude i sa plemenitim zapovestima iz „Pravila života” za indijske isposnike, i razumeće da je TAJNA DOKTRINA svugde jedinstvena i dosledna.

Neosporno je prisustvo seksualnog elementa u mnogim religijskim simbolima, ali to ne nailazi ni na kakvu osudu ili kritiku čim postane opštepoznato da – u religijskim tradicijama svih zemalja – čovek nije bio rođen u prvoj „ljudskoj” rasi od oca i majke. Od svetlih „Braminih sinova rođenih iz uma”, rišija, i od Adama Kadmona sa njegovim Emanacijama, Sefirot, pa sve do onih „bez roditelja”, Anupadaki ili Đani-Buda, od kojih vode poreklo Bodisatve i Manuši-Bude, svi narodi su smatrali da su zemaljski posvećenici – ljudi (prva rasa ljudi) – bili rođeni bez oca i majke. Sadašnji način rođenja čoveka, „Manuši-Bude”, Manua, ‘Enoša’, Setovog sina, ili „Sina čovečnjeg”, kako ga još zovu – samo je posledica, neizbežni usud, zakona prirodne evolucije.



### SAMOPRINEŠENA ŽRTVA

Stigavši do krajnje granice, i do one prelomne tačke u kojoj je njegova duhovna priroda morala da napravi mesta za puku fizičku organizaciju, ljudski rod je morao da „padne u materiju” i rađanje. No, čovekova evolucija i involucija su ciklični. On će završiti isto kao što je započeo. Razume se, našim grubim materijalnim umovima će nesumnjivo čak i uzvišeni simbolizam Kosmosa začetog u materici Prostora kada je božanska Jedinica ušla u njega i oplodila ga svojim svetim nalogom, ukazivati na materijalnost. Prvobitno čovečanstvo nije bilo takvo. Ritual posvećivanja u misterijama samoprinešene Žrtve koja umire duhovnom smrću da bi spasla svet od uništenja – zapravo od nestajanja stanovništva – bio je ustanovljen za vreme četvrte rase, u sećanje na događaj koji je u fiziološkom smislu sada postao misterija nad misterijama među svetskim problemima. U jevrejskom izvorniku, Kain i ženski Avelj bili su prinešeni i prinoseći

par, pošto su se oboje žrtvovali (kao izmene Adama i Eve, ili dvojnog Jehove) i prolili krv „razdvajanja i spajanja” radi spasenja ljudskog roda putem postavljanja nove fiziološke rase. Još kasnije, kada je iskušenik, kao što je već napomenuto, da bi se iznova rodio u svom izgubljenom duhovnom položaju, morao da prođe kroz utrobu (matericu) *devičanske junice*<sup>1</sup> ubijene za vreme rituala, to je opet uključivalo misteriju i to isto tako veliku, jer je upućivalo na proces rađanja, ili radije na prvo stupanje čoveka na zemlju, posredstvom Vać – „milozvučne krave koja proizvodi hranu i vodu” – i koja je ženski Logos. To ima veze i sa istim takvim samožrtvovanjem „božanskog hermafrodita” – iz treće korenske rase – i preoblikovanjem ljudskog roda u zaista fizičke ljude, posle gubitka duhovne snage. Kada je, pošto je voće zla bilo kušano zajedno sa voćem dobra, kao rezultat nastupilo postepeno opadanje i kržljanje duhovnosti i jačanje materializma u čoveku, ovaj je bio osuđen da se ubuduće rađa na sadašnji način. To je misterija hermafrodita, koju su stari narodi toliko držali u tajnosti i skrivali. Ni odsustvo moralnog osećanja ni prisustvo grube čulnosti u njima nije bilo ono što ih je navelo da svoja božanstva zamišljaju u dvojnom vidu; pre je to bilo njihovo poznavanje misterija i procesa u iskonskoj Prirodi. Oni su bili upućeniji u fizilogiju kao nauku no što smo mi danas. Tu se krije zakopani ključ drevne simbolike, stvarna žiža narodne misli i čudnovata dvopolna predstavljanja skoro svakog boga i boginje, kako u paganskom tako i u jednobožačkom panteonu.

Ser Viljem Dramond u svom delu *Edip Judejski* kaže:

„Naučne istine su bile tajne sveštenstva zato što su predstavljale temelje religije.”

No, zašto su misionari morali tako surovo da ismevaju Vaišnave i obožavaoce Krišne usled tobobičnjeg vrlo nepriličnog značenja njihovih simbola, kad su najnepristrasniji pisci u potpunosti razjasnili da Hrest u jami – bilo da se jama shvati kao raka ili pakao – sadrži u sebi i načelo polnosti, još od samog postanka simbola.

<sup>1</sup> Arijevci su živu kravu zamenili onom od zlata, srebra ili ma kog drugog metala, taj ritual se u Indiji održao do danas, a obavlja se kad neko želi da postane bramin, dvaput rođeni. (Nap. autorke)

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

Ta činjenica se danas više ne poriče. „Braća ružinog krsta” iz srednjeg veka bili su jednak valjani hrišćani kao i ostali koji se mogu naći u Evropi, pa ipak su se njihovi rituali zasnivali na simbolima čije značenje je bilo pre svega faličko i polno. Njihov biograf Hargrejv Dženings, najveći savremeni znalac rozenkrojerstva, govoreći o tom mističnom bratstvu opisuje kako su –

„(...) mučenja i žrtvovanje na raspeću, stradanje na krstu, bili protest i priziv u njihovoј [rozenkrojerskoј] veličanstvenoj osveštanoj magiji i triumfu.”

Čiji protest? Bio je to protest raspete Ruže, najvećeg i najnerazotkrivenijeg od svih polnih simbola – jonija i lingama, „žrtve” i „ubice”, ženskog i muškog principa u prirodi. Otvorite poslednje delo tog autora, *Phallicism*, i uverite se kako vatrenim rečima on objašnjava polnu simboliku u onome što je hrišćanima najsvetije:

„Krv je kujala sa krune, ili s probadajućeg obruča od paklenog trnja. Ruža je ženskog roda. Njene sjajne karminske latice štiti trnje. Ruža je najlepši od svih cvetova. Ruža je kraljica Božje baštne (Marija, Devica). Nije ruža sama po sebi magijski pojам или istina, već je to ‘raspeta ruža’ ili ‘mučenička ruža’ (po velelepnjoj mističkoj apokaliptičkoj figuri) koja je amajlja, uzor, predmet obožavanja za sve ‘sinove mudrosti’ ili prave rozenkrojcere.”

[*Op. cit.*, str. 141]

Pa, ne baš za sve „sinove mudrosti”, pa čak ni *prave* rozenkrojcere. Jer, ovi drugi nikada ne bi stavili u tako gnusan reljef najotmenije simbole Prirode i ne bi ih prikazali u tako isključivo čulnom i zemaljskom, da ne kažemo životinjskom svetlu.

„Ruža” je za rozenkrojcere bila simbol Prirode, uvek plodne i čedne Zemlje, ili Izide, čovekove majke i hraniteljke, shvaćene kao žensko i predstavljene od egipatskih posvećenika kao čedna žena. Kao i svako drugo oličenje Prirode i Zemlje, ona je sestra i supruga Ozirisa, pošto ta dva karaktera odgovaraju oličenom simbolu Zemlje, budući da su i Zemlja i Sunce potomci istog misterioznog Oca, jer Zemlju oplođuje Sunce – prema najranijem misticizmu – putem božanskog uduvanja. Bio je to čisti ideal mistične Prirode, koji je

bio oličen u „Devicama Sveta”, „Nebeskim Devama”, a kasnije u ljudskoj Devici, Mariji, majci Spasitelja, koji je *Salvator Mundi*<sup>1</sup> kojeg je izabrao hrišćanski svet. I teologija je prilagodila starodrevnoj simbolici upravo karakter jevrejske deve,<sup>2</sup> a ne paganski simbol koji je bio podešen za novu priliku.



## ORFEJ

Preko Herodota znamo da je misterije iz Indije doneo Orfej – junak koji je znatno prethodio i Homeru i Hesiodu. O njemu se zapravo vrlo malo toga zna i sve do nedavno su orfička literatura, pa čak i Argonauti, bili pripisivani Onamakritu, savremeniku Pizidatrata, Solona i Pitagore – kojem pripada zasluga za njihovo prikupljanje i saставljavanje u sadašnjem obliku, krajem VI veka p.n.e., odnosno 800 godina nakon Orfeja. A mi smo učeni da je u Pausanijino vreme postojala sveštenička porodica koja je napamet znala sve orfičke himne (kao i bramini *Vede*), i da su se ove obično na taj način prenosile s kolena na koleno. Smeštajući Orfeja punih 1200 godina pre Hrista, zvanična nauka – tako obazriva u svojoj hronologiji da se inače u svakom pojedinom slučaju odlučuje za što je moguće kasniji period – priznaje da misterije, ili drugim rečima dramatizovani okultizam, pripadaju još ranijoj epohi od Haldejaca i Egipćana.

Sada može nešto da se kaže i o propasti misterija u Evropi.

1 Latinski – Spasitelj sveta (Nap. ured.)

2 U Ragonovom delu *Orthodoxie Maconnique*, str. 105, *napomena*, nailazimo na sledeće izlaganje – verovatno pozajmljeno od Albumazara Arapina:

„*Devica Maga i Haldejci*. Haldejska sfera [globus] je na nebesima imala novorođenče, zvano *Hrist i Isus*; ono se nalazilo u naručju božanske device. Upravo tu devicu je Eratosten, aleksandrijski bibliotekar rođen 276. godine p.n.e., nazvao Izida, Horusova majka.”

Isto to kaže i Kirher (u *Ædipus Ægypticus*, III, 5), navodeći Albumazara:

„Isprva se uzdiže deva zvana Aderenosa, koja je čista, bezgrešna Devica (...) sedeći na vezenom prestolu i dojeći dečaka (...) dečaka po imenu Isus (...) što označava Isu, kojeg u grčkom jeziku zovu i Hrist.”

(Videti *Razotkrivena Izida*, II, str. 491) (Nap. autorke)

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

„Prvenstvena ideja neoplatonista bila je ideja o jednoj Vrhovnoj Suštini. (...) Sve stare filozofije sadržale su učenje da su θεοί, *theoi*, bogovi ili davaoci, andeli, demoni i drugi duhovni činioci, proistekli iz Vrhovnog Bića. Amonije je prihvatao učenje iz Hermesove knjige, učenje da je iz božanske Sveukupnosti potekla božanska mudrost ili Amun; da je iz mudrosti proistekao Demijurg ili Stvoritelj, a iz Njega podređena duhovna bića; svet i njegovi ljudi su poslednji u tom nizu. Prvo je sadržano u drugom, prvo i drugo u trećem, i tako dalje kroz čitav taj niz.”

[*Op. cit.*, str. 9–10]

To je savršeni odjek vedantinskog uverenja i proističe neposredno iz tajnih učenja Istoka. Isti autor kaže:

„Srodnna tome je doktrina jevrejske Kabale koju su poučavali Farsi ili Fariseji, koji su je verovatno pozajmili – kao što njihovo sektaško obeležje izgleda ukazuje – od persijskih Maga. Ona je suštinski ovapločena u sledećem rezimeu.

Božansko Biće je Sve, izvor celokupnog postojanja, Beskrajnost – i On ne može biti spoznat. Univerzum ga ispoljava i postoji zahvaljujući Njemu. U početku je Njegov sjaj isao na sve strane.<sup>1</sup> Na kraju se povukao u sebe i tako je oko sebe stvorio prazan prostor, u koji je poslao svoju prvu Emanaciju, Zrak, koji je u sebi sadržao moć oplodnje i moć začeća, i otuda ime IE, ili Jah. To je, pak, proizvelo *tikun*, *obrazac* ili ideju oblika, a u toj emanaciji, koja je takođe sadržavala mušku i žensku moć, tj. sposobnost oplodnje i začinjanja, bile su tri osnovne, prvobitne sile: Svetlost, Duh i Život. Taj Tikun sjedinjen je sa Zrakom, ili prvom emanacijom, i prožet je njime, a, usled tog sjedinjenja, u neprestanom je opštenju sa beskrajnim izvorom. To je obrazac, uzor, iskonski čovek, Adam Kadmon, *makrokosmos* Pitagore i drugih filozofa. Iz toga su poistekle *Sefirot*. (...) Iz Sefirot su, pak, proistekla četiri sveta, od kojih je svaki potekao iz onog koji je neposredno iznad njega, i to tako da taj niži obavlja i sakriva onaj viši. Ti svetovi su bivali sve nečistiji kako su se spuštali na skali, a najniži od njih je materijalni svet.”

[*Loc. cit., note*, str. 10]

<sup>1</sup> Taj Božanski Sjaj i Suština je svetlost Logosa: samo što vedantin ne bi upotrebio zamenicu „On”, nego bi rekao „Ono”. (Nap. autorke)



## KORENSKE RASE

Ova maglovita objava tajnog učenja s vremenom će našim čitocima postati jasnija. Ti svetovi su:

„*Acilut* je nastanjen najčistijim emanacijama [prva, gotovo duhovna rasa ljudi naseljavala je četvrti]; drugi svet, *Brija*, naseljava niži red, sluge prethodnih [druga rasa]; treći, *Jecira*, naseljavaju heruvimi i serafimi, Elohim i B’ni Elohim [‘Sinovi Božji’ ili *Elohim*, našom treća rasoma]. Četvrti svet, *Asija*, nastanjuju Klipot, čiji vođa je Belial [atlantički čarobnjaci].”

[Loc. cit., napomena]

Svi ti svetovi su zemaljski duplikati svojih nebeskih prototipova, smrtni i privremeni odrazi i senke trajnijih, ako ne i večnih, rasa koje borave u drugim, za nas nevidljivim svetovima. Duše ljudi iz naše pete rase nasleđuju svoje osnove iz ta četiri sveta – korenskih rasa – koji su nam prethodili: to jest, naš intelekt, Manas, peti princip, naše strasti i mentalne i telesne sklonosti. Pošto je došlo do sukoba, zvanog „rat na nebū”, između naših prototipskih svetova, eonima kasnije se dogodio i rat između Atlantidana<sup>1</sup> iz Asije i onih iz treće korenske rase, B’ni Elohim ili „Sinova Božjih”<sup>2</sup> i tada je došlo do jačanja zla i izopačenosti. Zato što je ljudski rod (u poslednjoj podrasiji treće korenske rase) –

„(...) zgrešio u svom prvom roditelju [prava fiziološka alegorija!] iz čije su duše proistekle sve ljudske duše”,

kaže *Zohar*, ljudi su bili „prognani” u materijalnija tela da bi ispaštali greh te su postali vični dobroti.

A DOKTRINA objašnjava da se pre radi o upotpunjavanju kruga nužnosti, odnosno njihovom napredovanju u procesu evolucije, tom

1 Videti peto izdanje knjige A. P. Sineta *Ezoterični budizam*. (Nap. autorke)

2 Videti *Razotkrivenu Izidu*, tom I, str. 589–595. „Božji Sinovi” i njihov rat sa divovima i magovima. (Nap. autorke)

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

zadatku od kojeg niko od nas ne može biti izuzet, ni smrću ni samoubistvom, jer moramo da prođemo kroz „dolinu trnja” pre no što se podignemo u ravni svetla i počinka. I stoga će ljudi nastaviti da se rađaju u novim telima –

„(...) sve dok ne postanu dovoljno čisti da stupe u viši oblik postojanja.”

Ovo znači samo to da je ljudski rod, od prve do poslednje, sedme rase, sastavljen od jedne te iste glumačke trupe, koja se spustila iz viših sfera radi umetničke turneje na ovoj našoj planeti Zemlji. Započeli smo kao čisti duhovi na svom putovanju naniže oko sveta (odista!) sa znanjem o istini – koje sad slabašno odjekuje u okultnim doktrinama – koja nam je prirođena, a potom nas ciklični zakon dovodi dole do obrnuto usmerenog vrhunca materije, koja je zašla ovde dole na zemlju i o čije dno smo već udarili; a onda će isti zakon duhovne gravitacije učiniti da se polako uzdignemo do sfera viših i čistijih od onih iz kojih smo krenuli.

Predviđanje, proricanje, tajanstvene moći! Varljive maštarije čovekovih zakržljalih pojmoveva i opažanja, tako da se stvarne slike vide u odrazima i senkama, i minule stvarnosti se pogrešno shvataju kao proročki prizori iz budućnosti kojoj nema mesta u Večnosti. I naš makrokosmos i njegov najsićušniji mikrokosmos, čovek, ponavljaju istu igru opštih i pojedinačnih događaja na svakoj stanici, kao i na svakoj pozornici na koju ih karma dovodi da izvedu dotične drame svog života. Lažni proroci ne bi mogli da postoje da nije bilo pravih proroka. I zato ih je bilo, mnoštvo i jednih i drugih, i to u svim epohama. Samo, niko od njih nikada nije video ništa drugo do ono što se već odigralo, i što je ranije bilo prauzorno izvedeno u višim sferama – ukoliko se predskazani događaj odnosio na narodnu ili državnu sreću ili nesreću – ili u nekom prethodnom životu, ukoliko se ticao isključivo pojedinca, jer svaki takav događaj je utisnut kao neizbrisiv zapis iz Prošlosti i Budućnosti koje su, na kraju krajeva, samo svagdašnja Sadašnjost u Večnosti. „Svetovi” i pročišćenja, o kojima se govori u *Zoharu* i drugim kabalističkim knjigama, odnose se na zemljinu kuglu i na naše rase ništa više i ništa manje nego što se odnose na druge planete i druge rase koje su prethodile našoj u velikom ciklusu. Fundamentalne istine poput ovih su bile ono što se

prikazivalo u alegoričnim komadima i predstavama za vreme miste-rija, u kojima je poslednji čin, epilog za Miste, bio *anastasis* ili „na-stavljeni bitisanje”, a takođe i „preobražaj Duše”.

Dakle, autor *Neoplatonizma i alhemije* nam pokazuje da su se sve takve eklektičke doktrine snažno odrazile na Pavlove *Poslanice* i da su ih –

„(...) crkve usvojile i poučavale. Zato i postoje odlomci kao što su: ‘Bili ste mrtvi u greškama i gresima; išli ste shodno veku ovog sveta, shodno *arhonu* koji gospodari vazduhom.’<sup>1</sup> ‘Mi se ne borimo protiv krvi i mesa, već protiv dominacija, protiv sila, protiv gospodara tame i protiv zlobnosti duhova i nebeskih oblasti.’<sup>2</sup> Ali Pavle je bio očigledno neprijateljski raspoložen prema nastojanjima da se njegovo jevangelje uskladi sa gnostičkim idejama hebrejsko-egipatske škole, na čemu se izgleda radilo u Efesu; i otuda je svom omiljenom učeniku Timoteju ovako pisao: ‘Marljivo izvršavaj dra-gocenu dužnost koja ti je poverena, i odbaci nova učenja i neprija-teljske principe gnoze, koja se pogrešno tako zove i koja je nekim postala profesija, te su se udaljili od vere.’<sup>3</sup>”

[Loc. cit., napomena]



- 
- 1 *Pavlova poslanica Efescima*, 2, 1–2; u prevodu Vuka Stefanovića Karadžića ovaj navod glasi: „1 I vas koji bejaste mrtvi za prestupljenja i grehe svoje, 2 U kojima nekad hodiste po veku ovog sveta, po knezu koji vlada u vetru.” (Nap. ured.)
  - 2 *Ibid*, 6, 12; u prevodu Vuka Stefanovića Karadžića ovaj navod glasi: „12 Jer naš rat nije s krvljku i s telom, nego s poglavarima i vlastima, i s upravite-ljima tame ovog sveta, s duhovima pakosti ispod neba.” (Nap. ured.)
  - 3 *Prva Pavlova poslanica Timoteju*, 6, 20–21; u prevodu Vuka Stefanovića Karadžića ovaj navod glasi: „20 Sačuvaj što ti je predano, kloni se poganih, praznih razgovora i prepiranja lažno nazvanog razuma, 21 kojim se neki hvaleći otpadoše od vere.” (Nap. ured.)

## Poglavlje XXXV

### SIMBOLIKA SUNCA I ZVEZDA



„Sedam duhova prisustva” drevni su nazivali Kabiri Bogovima \* Značenje i primena reči Kabiri \* Urim and Tumim bili su simbolički hijeroglifi Kabira \* Sveti „kružni plesovi” \* Poreklo rečenice „Poslaču svog Sina iz Sunca” \* Hrišćanska astrolatrija je autoritativno zaustavljena \* Astrološko značenje sedmokrakog svećnjaka \* Sv. Pavle govorio je o Kosmokratorima \* Ormuzd Mitra postali su devi Hrista i Mihaila \* O heliocentričnom sistemu poučavano je hiljadama godina pre Galileja \* Jehova je Sunce i Hristos rimske crkve \* Kako su hrišćani ograničili solarne bogove



„I Nebo beše vidljivo u sedam orbita i planete se pokazaše sa svim njihovim znacima, u obliku zvezda, i zvezde behu podeljene i pobrojane sa vladarima koji u njima behu i obrćućim kretanjem, sve zahvaljujući božanskom duhu.”

[Hermes, IV, 6]

Ovde Duh označava Pneumu, skupno Božanstvo, ispoljeno u njeovim „neimarima”, ili, kako to crkva kaže, „sedam duhova Prisustva”, *mediantibus angelis*<sup>1</sup> o kojima Toma Akvinski kaže da „Bog nikada nije delao drugačije nego posredstvom njih.”

Tih sedam „vladalaca” ili posredujućih anđela drevni su nazivali Kabiri Bogovima. To je bilo toliko očito da je crkva bila primorana da, uz priznanje te činjenice, pruži objašnjenje i teoriju, čija nateg-

---

<sup>1</sup> Latinski – anđeli posrednici (Nap. ured)

nutost i sofistika su takvi da ne može da ostavi utisak. Od sveta je zatraženo da poveruje da je, dok su planetni anđeli crkve božanska bića, istinski „Serafim”,<sup>1</sup> isti ti anđeli su pod istim imenima i planeta-ma bili i jesu „lažni” – kao bogovi starih naroda. Oni su puki prisva-jači, tobožnji posednici, podmukle kopije pravih anđela, prethodno napravljenе lukavstvom i sposobnošću Lucifera i palih anđela. Međutim, šta su zaista Kabiri?

Kabiri je kao ime izvedeno iz reči Habir הָבֵר, veliki, a takođe i iz Venere, boginje koja se i do danas naziva Kabar, kao i njena zvezda. Kabiri su bili obožavani u Hebronu, gradu Anakima ili anaki (kraljeva, kneževa). To su najviši planetarni duhovi, „najveći Bogovi” i „silni”. Po uzoru na Orfeja, Varon te bogove naziva εὐδυνωτοὶ, „božanske snage”. Kada se odnosi na ljude, reč Kabirim, kao i reči Heber, Geber (u vezi sa Nimrodom, ili „divovima” iz *Postanja*, VI) i Kabir, izvedene su iz „misteriozne Reči” – neizrecive i „neizgovorljive”. Dakle, oni su ti koji predstavljaju *tsabu*, „nebesku vojsku”. Međutim, crkva, klanjajući se pred anđelom Anaelom (namesnikom Venere),<sup>2</sup> povezuje planetu Veneru sa Luciferom, vodom pobunjenika pod Satanom – kojem se prorok Isaija tako poetično obraća: „Lucifere, sine jutra.”<sup>3</sup> Svi bogovi misterija bili su Kabiri. Pošto su tih „sedam liktora”<sup>4</sup> u direktnoj vezi sa TAJNOM DOKTRINOM, njihov stvarni status je od najvećeg značaja.

Suidas definiše Kabire kao bogove koji su zapovedali svim drugim demonima (duhovima), Καβείρους δαιμόνας [*Kabeirous daimonas*]. Makrobije ih predstavlja kao –

- 1 Množina od *Saraph* שָׂרָף, vatreni, gorući (videti *Isaiju*, VI, 2–6). Oni se smatraju za lične pratioce i sluge Svemogućeg, „njegove izaslanike”, anđele ili metratot. U *Otkrivenju*, oni su „sedam zapaljenih luča” koje dežuraju pred prestolom. (Nap. autorke)
- 2 Po Haldejcima i Egipćanima, Venera je bila supruga *Proteja* i smatra se majkom Kabira, sinova Fta ili Emepfa – božanske svetlosti ili Sunca. Anđeli sledećim redom odgovaraju zvezdama: Sunce, Mesec, Mars, Venera, Merkur, Jupiter i Saturn: Mihail, Gabrijel, Samael, Anael, Rafael, Zahariel i Orifiel: to važi u religiji i hrišćanskom kabalizmu. Astrološki i ezoterički, položaji „namesnika” su drugaćiji, a takođe i u jevrejskoj, ili preciznije pravoj haldejskoj *Kabali*. (Nap. autorke)
- 3 *Loc. cit.*, XIV, 12. (Nap. autorke)
- 4 Pratioci i čuvari zvaničnika u antičkom Rimu. (Nap. prev.)

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

„(...) one penate (kućne bogove) i zaštitna božanstva zahvaljujući kojima živimo, učimo i znamo.”

(*Saturn*, I, III, poglavljje IV)

Terafim, posredstvom kojih su Hebreji tražili proročanstva od Urima i Tumima, bili su simbolički hijeroglifi Kabira. I pored toga, dobro sveštenstvo napravilo je od Kabira sinonim za đavola, a od daimona (duha) demona.



### KRUŽNI PLES

Misterije Kabira u Hebronu (paganske i jevrejske) vodili su sedam planetarnih bogova, između ostalih Jupiter i Saturn pod svojim tajnim imenima, i oni se spominju kao ἀξιόχερσος [*axiochersos*] i ἀξιόχερσα [*axiochersa*], a Evripid ih pominiće kao ἀξιόχρεως ὁ θεὸς [najznačajniji bog]. Sem toga, Krojcer pokazuje da su, bilo u Fenikiji ili u Egiptu, Kabiri uvek bili sedam planeta, kao što se znalo od davnina, koje su, zajedno sa svojim ocem Suncem – koje se na drugom mestu pominiće kao njihov „stariji brat” – činile moćnu ogodadu;<sup>1</sup> osam izvanrednih moći, kao παρεδοὶ [*Paredoi*], ili sunčevi pomoćnici, plesali su oko njega sveti kružni ples, simbol obrtanja planeta oko Sunca. Štaviše, Jehova i Saturn su istovetni.

Stoga je sasvim prirodno što doznajemo da je francuski pisac D'Anselm (*D'Anselme*) upotrebio iste izraze ἀξιόχερσος i ἀξιόχερσα za Jehovu i njegovu reč, i to je učinio pravilno. Jer ukoliko „kružni ples”, što su ga za misterije propisale Amazonke – koji je „kružni ples” planeta, opisan kao „kretanje božanskog Duha nošenog talasima ogromnog Okeana” – sada, kada ga izvode pagani, može da se nazove „paklenim” i „razbludnim”, onda bi isti epiteti morali da se primene i na Davidov ples,<sup>2</sup> kao i na ples kćeri silomske<sup>3</sup> i skakanje

1 To je još jedan dokaz da su stari narodi znali za sedam planeta pored Sunca; u protivnom, koji je osmi Kabir? Kao što je utvrđeno, sedma i još dve planete bile su „misteriozne” planete, bilo da se radilo o Uranu ili nekoj drugoj. (Nap. autorke)

2 2. *Sam.* VI, 20–22. (Nap. autorke)

3 *Sudije* XXI, 21 i dalje. (Nap. autorke)

Baalovih proroka;<sup>1</sup> sve je to bilo identično i sve je spadalo u sabejski kult. Ples kralja Davida, tokom kojeg se on razgolitio pred svojim sluškinjama na javnom putu, rekavši:

„Igraću (razuzdano ју се ponašati) pred יהוה (Jehovom), i biću još prostiji nego sada”,<sup>2</sup>

svakako je bio dostojniji prekora od ma kakvog „kružnog plesa” tokom misterija, a takođe i od moderne Rasa Mandale u Indiji,<sup>3</sup> koja predstavlja istu stvar. David je bio taj koji je u Judeju uneo jehovistički kult, nakon što je dugo boravio među Tirijanima i Filistincima, kod kojih su ti rituali bili uobičajeni.

„David nije znao ništa o Mojsiju i, mada je uveo kult Jehove, nije to učinio u njegovoj jednobožačkoj osobenosti, nego ga je naprsto doživljavao kao jednog od mnogih (*kabirskih*) bogova susednih naroda, kao svoje zaštitno božanstvo, יהוה, kojem je dao prvenstvo – koje je odabrao između svih ‘drugih (Kabiri) bogova’”,<sup>4</sup>

i koje je bilo jedan od Sunčevih „saveznika”, Kabira. Tresači<sup>5</sup> i danas igraju „kružni ples” kada se okreću u krug da bi ih Sveti Duh pokrenuo. U Indiji je Narajana taj koji je „pokretač na vodama”; Narajana je Višnu u svom drugostepenom obliku, a Višnuov avatar je Krišna,

1. *Kralj.* XVIII, 26. (Nap. autorke)

2. *Druga knjiga Samuilova*, VI, 21–22; u prevodu Đure Daničića, ovaj navod izgleda sasvim drugačije: „(...) igrao sam, i igraću pred Gospodom. 22 I još ју се većma poniziti, i još ју manji sebi biti; i opet ју biti slavan pred sluškinjama, za koje govorиш.” Autorka je koristila prevod *Biblike* kralja Džejmsa i taj navod dajemo u originalu: „I will play (act wantonly) before the Lord יהוה [Jehovah], and I will yet be more vile than this...” (Nap. ured.)

3. Taj ples – Rasa Mandala, koji su igrale gopike, pastirice Krišne, Sunca-Boga, izvodi se i danas u Rađputani u Indiji, i neosporno se radi o istom onom astronomskom i simboličnom plesu planeta i zodijskih znakova koji je bio igran hiljadama godina pre naše ere. (Nap. autorke)

4. *Razotkrivena Izida*, II, str. 45. (Nap. autorke)

5. Engleski – *Shakers* – naziv pod kojim su poznati pripadnici protestantske sekte Ujedinjeno društvo verujućih u drugo Hristovo pojavljivanje (*United Society of Believers in Christ's Second Appearing*), stvoreno na osnovu učeњa majke En Li (Ann Lee, 1736–1784). (Nap. ured.)

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

u čiju slavu hramovne Nauć-devojke<sup>1</sup> još uvek izvode „kružni ples” u kojem je on sunce-Bog, a one su planete, kako ih simbolički predstavljaju gopike.

Neka se čitalac obrati delima De Mirvijea, rimokatoličkog pisca, ili *Monumentalnom hrišćanstvu* dr Landija, protestantskog bogoslova, ukoliko želi da iole shvati cepidlačku istančanost njihovog rasuđivanja. Niko ko nije upućen u okultno tumačenje ne može a da ne bude impresioniran iznetim dokazima o tome kako je vešto i istrajno „Satana tokom mnogih milenijuma radio na tome da zavede ljudski rod”, koji nije bio blagosloven nepogrešivom crkvom, da bi bio priznat za „Jedinog živog Boga”, a njegovi prijatelji za svete anđele. Čitalac mora da bude strpljiv i da pažljivo prouči šta autor kaže u korist svoje crkve. Da bi to moglo bolje da se uporedi sa verzijama okultista, neka mesta ovde možemo doslovno da navedemo:

„Sveti Petar nam kaže: ‘Nek se božanski Lucifer pojavi u vašim srcima’<sup>2</sup> [Sada je Suce Hristos.] (...) ‘Poslaću svog Sina iz Sunca’, rekao je Večiti kroz glas proročkih predanja; a pošto je proroštvo postalo istorija, jevandelisti su jedan za drugim ponavljali: ‘Rađajuće Sunce nas je s nebesa posetilo.’”<sup>3</sup>

Posredstvom Malahije, Bog još kaže da će se Sunce podići za one koji se boje njegovog imena.<sup>4</sup> Samo kabalisti mogu da kažu na šta je Malahija mislio pod „Suncem pravičnosti”; ali grčki, pa čak i prote-

1 *Nautch-girls* – anglicizovana varijanta hindu reči *nać*, što je opet varijanta sanskrtske reči *Nṛitya*, koja znači plesati, tancati. (Nap. ured.)

2 *Druga Petrova poslanica*, I, 19. U engleskom tekstu stoji: „Neka se zornjača podigne u tvom srcu” [U prevodu Vuka Stefanovića Karadžića ovaj navod je sličan prevodu kralja Džejmsa: „19 (...) dokle dan ne osvane i danica se ne rodi u srcima vašim.” (Nap. ured.)], tričavo prekrajanje koje nije od nekog značaja – pošto je *Lucifer* zora isto toliko kao i „jutarnja” zvezda – a za pobožne uši nije toliko šokantno. U protestantskim biblijama takva prekrajanja su česta. (Nap. autorke)

3 Ponovo engleski prevod menja reč „Sunce” u „izvor dana” [Luka 1, 78; kod Vuka Stefanovića Karadžića je ponovo sličan prevod: „78 (...) kojom nas je pohodio Istok s visine.” (Nap. ured.)]. Rimokatolici su neosporno smeliji i otvoreniji od protestantskih bogoslova. De Mirvije, *Des Esprits*, tom IV, str. 34, 38. (Nap. autorke)

4 *Malahija* 4, 2. (Nap. ured.)

stantski bogoslovi su zaključili da se tu svakako metaforički govorи o Hristu. Samo, pošto je rečenica: „Poslaću svog Sina iz Sunca” doslovno preuzeta iz Sibiline knjige, vrlo je teško razumeti kako ona može da se dovede u vezu ili svrsta sa bilo kakvim proroštvo koje bi se odnosilo na hrišćanskog spasitelja, sem ukoliko, naravno, ovaj nije poistovećen sa Apolonom. Uz to, Vergilije kaže: „Evo nastupa vladavina Device i Apolona”, a Apolon ili Apolion se do dana današnjeg smatra jednim vidom Satane i usvojeno je da on označava Antihrista. Ako se Sibilino obećanje: „On će poslati svog Sina iz Sunca” odnosi na Hrista, onda ili su Hristos i Apolon jedno te isto – zašto onda ovog drugog nazivati demonom? – ili proroštvo nema nikakve veze sa hrišćanskim Spasiteljem, pa zašto bi se u tom slučaju to uopšte usvojilo?

No, de Mirvije ide dalje, i pokazuje nam kako Sv. Dionisije Areopagit izjavljuje da je –

„Sunce posebna značajnost, i kip Boga.<sup>1</sup> (...) Slava Gospoda je krozistočna vrata prodrla u hramove [jevrejske i hrišćanske, a ta božanska slava, tj. sjaj, je Sunce-Bog] (...) ‘Mi naše crkve gradimo okrenute prema istoku’, kaže Sv. Ambrožije, ‘jer za vreme mistrija počinjemo tako što poričemo onog koji je na zapadu.’”



## HRIŠĆANSKA ASTROLATRIJA

„Onaj koji je na zapadu” je Tifon, egipatski bog tame, pošto su oni zapad smatrali „tifonskom kapijom smrti”. Stoga, pozajmivši Ozirisa od Egipćana, crkveni oci nisu mnogo marili da se za pomoć obrate njegovom bratu Tifonu. I još:

„Prorok Baruh<sup>2</sup> govori o zvezdama koje se raduju u svojim *lađama i utvrđenjima*. (poglavlje III); a u *Knjizi propovednikovo* se isti

- 
- 1 Tako su u stara vremena govorili Egipćani i Sabejci, za koje je sunce predstavljalo simbol njihovih objavljenih bogova Ozirisa i Bela. No, oni su imali i jedno više božanstvo. (Nap. autorke)
  - 2 Izgnan iz protestantske *Biblike*, ali ostavljen u *Apokrifima* koji se, prema šestoj dogmi Engleske crkve, „čitaju kao primer iz života i uputstvo za odgoj i ponašanje” (?), ali ne da bi se učvrstila neka doktrina. (Nap. autorke)



## ODBRANA ASTROLOGIJE

Naučnik novijeg datuma, član Francuskog instituta i profesor istorije F. Leba (*Ph. Le Bas*) otkriva (i to nehotično) sam koren astrologije u svom domišljatom napisu na tu temu u *Dictionnaire Encyclopédique de France*. On vrlo dobro zna, kaže svojim čitaocima, da bi privrženost toj nauci tolikog broja visoko intelektualnih ljudi trebalo samo po sebi da bude dovoljan razlog za verovanje da astrologija nije baš potpuna budalaština:

„Dok u politici proglašavamo vrhovnu vlast naroda i javnog mnjenja, možemo li da se složimo, kao do sada, da je čovečanstvo sebi dopuštao da bude potpuno zaslepljeno jedino u ovome, i da je nesumnjiva i gruba besmislica carevala u umovima čitavih naroda toliko vekova a da nije bila utemeljena ni na čemu izuzev – s jedne strane na ljudskoj maloumnosti, a s druge na obmanjivanju? Kako je tokom pedeset i više stoljeća većina ljudi mogla da bude ili naivčina ili da budu nitkovi i varalice? (...) Mada nam se možda čini nemogućim da presudimo i razdvojimo astrološke činjenice od elemenata izmišljanja i pustog maštanja u njoj, (...) hajde da ipak ponovimo sa Busjeom (*Bossuet*) i svim savremenim filozofima da ‘ništa što je bilo dominantno ne može biti potpuno netačno’. Nije li tačno, u ma kom slučaju, da postoji uzajamna fizička reakcija među planetama? Nije li tačno i to da planete vrše uticaj na atmosferu, te da shodno tome svakako vrše i posredno dejstvo na biljke i životinje? Nije li savremena nauka danas dokazala te dve stvari van ikakve sumnje? (...) i zar je išta manje tačno da čovekova sloboda delovanja nije apsolutna; da sve ograničava, da sve opterećuje – planete kao i ostalo – čovekovu individualnu volju; da Providenje [*ili Karma*] deluje na nas i upravlja ljudima posredstvom onih odnosa koje je uspostavilo između njih i vidljivih predmeta i čitave vasione? (...) U svojoj suštini, astrolatrija nije ništa drugo do to; priuđeni smo da priznamo da je nastojanja starih maga vodio neki instinkt premoćniji od vremena u kojem su živeli. Što se tiče materijalizma i uništenja čovekove moralne slobode, za koje Bejli optužuje njihovu teoriju (astrologiju), taj podlac nema ni trunku zdrave pameti. Svi veliki astrolozi su smatrali, bez i jednog jedinog izu-

zetka, da čovek može da se odupre uticaju zvezda. Taj princip je ustanovljen u Ptolemejevim *Tetrabiblos*, pravim astrološkim spisima, u drugom i trećem poglavlju prve knjige.”<sup>1</sup>

Toma Akvinski je unapred podržao Lebaa; on kaže:

„Nebeska tela su uzrok svega što se dešava u ovom svetu pod mesecom, ona posredno utiču na ljudske postupke; ali, nisu sve posledice koje ona proizvode neizbežne.”<sup>2</sup>

Okultisti i teozofi su prvi koji će priznati da postoje bela i crna astrologija. Pa ipak, oni koji žele da postanu stručni u njoj treba da proučavaju astrologiju u oba aspekta, a ostvareni dobri ili loši rezultati ne zavise od principa, koji su isti u obe vrste, već od samog astrologa. Tako je Pitagora, koji je, uz pomoć *Knjige Hermesove*, ustanovio ceo kopernikanski sistem 2000 godina pre rođenja Galilejevog predhodnika, pronašao i proučio u njima čitavu nauku božanske teogonije, komunicirana sa rektorima sveta – prinčevima „kneževina” o kojima govori Sv. Pavle – i njihovog prizivanja, rađanje planeta i same vasione, formule čarobnih reči i posvećenje svakog dela ljudskog tela onom zodijačkom znaku s kojim je povezan. Ne može se sve to smatrati detinjastim i besmislenim – a još manje „đavolskim” – sem ako niste i ne želite da ostanete početnici u filozofiji okultnih nauka. Nijedan istinski misilac – нико ко uvida i priznaje postojanje opšte spone između čoveka i vidljive, kao i nevidljive prirode – ne bi u starim tragovima arhaične mudrosti – kao što je, na primer, *Petenenoph Papirus* – video „detinjastu koještariju i bezumlje”, kao što su to uredili mnogi akademici i naučnici. Naprotiv, kada u tim drevnim dokumentima nađe na primenu hermetičkih pravila i zakona, kao što je –

„(…) posvećenje čovekove kose nebeskom Nilu, leve slepoočnice živom Duhu u Suncu, a desne duhu Amona”,

uložiće napor da izuči i bolje razume „zakone podudarnosti”. I neće sumnjati u drevnost astrologije pod izgovorom da su neki orijentalisti

1 *Op. cit.*, str. 422. (Nap. autorke)

2 *Summa*, predmet XV, članak V, O astrolozima, i III tom, str. 2–29. (Nap. autorke)

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

našli za zgodno da objave kako zodijak nije naročito star, pošto predstavlja pronalazak Grka iz makedonskog razdoblja. Jer ta tvrdnja, osim što je dokazano da je potpuno pogrešna zbog brojnih drugih razloga, može u potpunosti da se pobije činjenicama koje se odnose na najnovija otkrića u Egiptu, a takođe i pažljivijim i preciznijim čitanjem hijeroglifa i zapisa iz najranijih dinastija. Objavljene polemike o sadržini tzv. „magijskog“ papirusa iz zbirke *Anastazi* ukazuju na drevnost zodijaka. Kao što piše u *Lettres à Lettrone*<sup>1</sup>: Papirus iscrpno razmatra četiri osnove ili –

„(...) temelja sveta, u kojima, prema Šampolianu, ne mogu da se ne prepoznaju Pavlovi stubovi sveta. Oni su ti koji se prizivaju sa bogovima svih nebeskih predela, što se opet sasvim podudara sa *Spiritualia nequitiae in cœlestibus* istog apostola.<sup>2</sup>

To prizivanje je učinjeno odgovarajućim terminima (...) formule, a Jamblih ga je suviše verno prikazao da bi bilo mogućno i dalje mu poricati zaslugu za prenošenje drevnog i iskonskog duha egipatskih astrologa na potomstvo.”<sup>3</sup>

Pošto je Letron pokušao da dokaže da su svi autentični egipatski zodijaci nastali u rimskom periodu, Senaos mumija<sup>4</sup> navedena je kao dokaz da:

1 Francuski – *Pisma Letronu* (Nap. ured.)

2 „Kneževstva i moći (rođene) na nebeskim mestima.“ (*Efescima*, III, 10) [U prevodu Vuka Stefanovića Karadžića ovaj navod glasi: „(...) poglavarstvima i vlastima na nebu mnogorazlična premudrost Božija.“ (Nap. ured.)] Navod: „Jer, zaista postoji ono što se zove Bogovi, bilo na nebu ili na zemlji, kao što ima mnogih Bogova i mnogih vladara“ (1. *Korinćanima*, VIII, 5), [U prevodu Vuka Stefanovića Karadžića ovaj navod glasi: „Jer ako i ima koji se bogovi zovu, ili na nebu ili na zemlji, kao što ima mnogo bogova i mnogo gospoda.“ (Nap. ured.)]: u svakom slučaju pokazuje da Pavle priznaje množinu „Bogova“, koje naziva „demonima“ („duhovima“ – nikad *davolima*). Kneževstva, prestoli, dominioni, rektori, itd., sve su to jevrejski i hrišćanski nazivi za bogove starih naroda – budući da su njihovi arhanđeli i anđeli u svakom slučaju Deve i Đan Kohani starijih religija. (Nap. autorke)

3 Rujfensov (*Reuvens*) odgovor Letronu povodom njegovog pogrešnog utiska o zodijaku iz Dendere. (Nap. autorke)

4 Godine 109. p.n.e., Senaos, čerka guvernera Tebe, Egipat, umrla je u dobi od šesnaest godina. (Nap. ured.)

„Svi zodijački spomenici u Egiptu bili su prevashodno astronomski. Kraljevske grobnice i pogrebni rituali jesu mnogobrojne tabele konstelacija i njihovih delovanja za svaki sat svakog meseca.

Dakle, same natalne karte pokazuju da su daleko starije od razdoblja koje se pripisuje njihovom poreklu; svi zodijaci iz sarkofaga iz kasnijih epoha samo su proste uspomene na zodijake koji pripadaju mitološkom [arhaičnom] razdoblju.”



## KASNije IZOPAČENJE ASTROLOGIJE

Prvobitna astrologija bila je isto toliko iznad savremene takozvane prediktivne astrologije koliko su vodeći principi (planeti i zodijački znaci) iznad fenjerskih stubova. Beroz pokazuje suverenitet Bela i Milite (Sunca i Meseca) i tek „dvanaest gospodara zodijačkih bogova, trideset šest bogova-zastupnika i dvadeset četiri zvezde, sudija ovog sveta”, koji podržavaju i upravljaju univerzumom (našim sunčevim sistemom), nadziru smrtnike i ljudskom rodu otkrivaju njegovu sudbinu i svoje sopstvene presude. Prediktivnu astrologiju, kakva je danas poznata, latinska crkva je s pravom nazvala –

„(...) Materijalističkim i panteističkim proricanjem na osnovu same predmetne planete, nezavisno od njenog vladara [Jevrejskog Mlaka, Božjeg ministra kojeg je Bog zadužio da smrtnicima objavljuje njegovu volju], tj. na osnovu uzdizanja ili konjunkcije planete u trenutku rođenja pojedinca kao odlučujućeg faktora za njegovu sudbinu i za vreme i način njegove smrti.”<sup>1</sup>

1 Sv. Augustin (*De Gen.*, I, III) i Delrio (*Disquisit*, tom IV, poglavljje III) citirani su od de Mirvijea kako bi se dokazalo da „što više astrolozi govore istinu i što bolje predskazuju stvari, to nesigurnije čovek mora da se oseća, pošto uviđa da njihov pakt sa đavolom time postaje očigledniji.” Čuvena Juvenalova tvrdnja (*Satire*, VI) – čija je suština to da se „ne može naći ni jedan jedini astrolog koji nije skupo platio za pomoć koju je dobio od svog genija (duha, zaštitnog božanstva)” – ne dokazuje da je taj genije nekakav đavo ništa više nego što Sokratova smrt dokazuje da je njegov daimon bio stanovnik donjeg sveta – ako takav postoji. Takav argument samo pokazuje ljudsku glupost i izopačenost, čim se razum potčini predrasudi i fanatizmu

## Poglavlje XXXIX

### CIKLUSI AVATARA



*Brojke 4, 3 i 2 imaju kosmički evolucioni značaj ✯ Kada će budući Avatari izaći iz Šambale ✯ Karakteristike Kali juge i „Hristovog dolaska” ✯ Veliki i mali Tajni ciklusi*



Već smo skrenuli pažnju na činjenice da je zapis o životu Spasitelja sveta simboličan i da mora da se tumači u njegovom mističnom značenju, kao i to da brojke 4, 3 i 2 imaju kosmički evolucioni značaj. Otkrili smo da te dve činjenice bacaju svetlost na poreklo egzoterične hrišćanske religije i otklanjaju nejasnoću koja okružuje njene početke. Jer, zar nije jasno da imena i ličnosti u sažetim jevangelijima i u *Jovanovom jevangelju* nisu istorijski? Nije li očigledno da su sastavljači Isusovog životopisa, u želji da pokažu da je rođenje njihovog učitelja bilo kosmički, astronomski i predodređen događaj, pokušali da ga usaglase sa krajem tajnog ciklusa, 4320? Kada se činjenice pažljivo sratvne, onda im to odgovara isto tako malo kao i drugi ciklus od „trideset tri sunčeve godine, sedam meseci i sedam dana”, koji je takođe bio naveden u prilog istoj tvrdnji, solarno-lunarни ciklus u kojem sunce na mesecu dobija jednu sunčevu godinu. Kombinacija brojki 4, 3 i 2, s ciframa saobraznim dotočnom ciklusu i Manvantari, bila je i jeste prevashodno hinduistička. Ona će ostati tajna čak i ako se otkrije poneko od njenih važnih obeležja. Ona je, na primer, u vezi sa Pralajom rāsa u njihovom periodičnom izumiranju, a pre tih događanja uvek mora posebni Avatar da siđe i inkarnira se na zemlji. Te brojke usvojili su svi stariji narodi, poput onih u Egiptu i Haldeji, a pre njih su bile u upotrebi među Atlantičanima.

Očito su neki učeniji među ranim crkvenim ocima, koji su se, dok su bili pagani, površno petljali u hramovne tajne, znali da se one odnose na avatarsku ili mesijansku misteriju, pa su pokušali da taj ciklus primene na rođenje njihovog Mesije; nisu u tome uspeli zato što se te brojke odnose na krajeve korenskih rasa, a ne na bilo kog pojedinca. Povrh toga, u njihovim rđavo usmerenim naporima potkrala se greška od pet godina. Da su njihove tvrdnje o važnosti i univerzalnosti tog događaja bile tačne, zar bi dopustili da se tako presudna omaška ušunja u hronološko računanje koje je predodređeno i na nebesima pažljivo ispisano Božjim prstom? I još, šta su to paganski pa i jevrejski posvećenici radili ako je ta tvrdnja o Isusu tačna? Da li su ti čuvari ključa za tajne cikluse i Avatare, baštinici arijevske, egipatske i haldejske mudrosti, propustili da prepoznaju svog velikog otečovljenog Boga, istovetnog sa Jehovom,<sup>1</sup> svog spasitelja iz poslednjih dana, njega kojeg svi narodi Azije i dalje čekaju kao svog Kalki Avatara, Maitreju Budu, Sosioša, Mesiju, itd.?

Jednostavna tajna je da postoje ciklusi u većim ciklusima, koji su svi sadržani u jednoj kalpi od četiri miliona i trista dvadeset hiljada godina. Na kraju ovog ciklusa se očekuje pojava Kalki Avatara – Avatara čije ime i odlike su tajni, koji će izići iz Šambale, „Grada Bogova”, koji je za neke narode na zapadu, za neke na istoku, a za neke na severu ili jugu. I to je razlog što su, od indijskog rišija do Vergilija, i od Zaratustre sve do poslednje Sibile, svi još od početka pete rase predskazivali, opevali i obećavali ciklični povratak Device – Virgo, konstelacije – i rođenje božanskog deteta koji na našu zemlju treba da vrati zlatno doba.

Niko, ma koliko fanatičan, ne bi imao toliko drskosti da tvrdi kako je hrišćanska era ikada predstavljala povratak zlatnog doba – a

---

1 Na 1326 mesta na kojima se u *Novom zavetu* spominje reč „Bog”, ništa ne ukazuje da je u Bogu obuhvaćeno više Bića od jednog Boga. Naprotiv, na sedamnaest mesta se Bog naziva jednim Bogom. Mesta na kojima je Otac tako nazvan ima 320. Na 105 mesta Bogu se obraća visokozvučnim nazivima. Na devedeset mesta su sve molitve i zahvalnice upućene Ocu; u *Novom zavetu* se trista puta proglašava da je Sin podređen Ocu; 85 puta se Isus naziva „Sinom Čovečjim”, a 70 puta čovekom. Ni na jednom jedinom mestu u *Bibliji* nije rečeno da Bog u sebi ima tri različita Bića ili Osobe, iako je on jedno Biće ili Osoba. – Dr Karl fon Bergen (*Karl von Bergen*), *Predavanja u Švedskoj*. (Nap. autorke)

Devica je od tada zaista ušla u Vagu. Hajde da što je sažetije moguće pratimo trag hrišćanskih predanja do njihovog stvarnog ishodišta.



### NEISPUNJENO PROROČANSTVO

Pre svega, oni su u nekoliko Vergilijevih redaka otkrili proricanje Hristovog rođenja. Ipak, u tom proročanstvu ne može da se pronađe bilo kakvo obeležje današnjeg doba. Taj odlomak se nalazi u čuvenoj četvrtoj eklogi, u kojoj je, pola stoleća pre naše ere, Polio naveden da od sicilijanskih muza zatraži da mu pevaju o uzvišenim događajima.

„Nastupila je poslednja era Kumanske pesme<sup>1</sup> i veliki niz epoha [taj niz koji se stalno iznova vraća i ponavlja u toku našeg zemaljskog obrtanja] još jednom započinje. Vraća se Devica Astreja<sup>2</sup> i ponovo počinje vladavina Saturna.

Sad novi naraštaj *silazi iz nebeskih oblasti*. Čedna Lucino, osmehni se milostivo malenom Dečaku koji će privesti kraju sadašnje gvozdeno doba [Kali juga, mračno ili gvozdeno doba.] i s kraja na kraj sveta uvesti zlatno doba. (...) On će učestvovati u životu Bogova i videće junake pomešane u društvu s Bogovima, i oni će, kao i sav miroljubivi svet, videti njega. (...) Stada se tada više neće plasiti strašnog lava, a guja će umreti, i otrovna prevarljiva biljka će propasti. Pa dođi, drago čedo Bogova, divni izdanče Jupitera! (...) Bliži se čas. Pogledaj, svet podrhtava i njegova kugla te pozdravlja: zemlja, morske oblasti i veličanstvena nebesa.”

[Vergilije, *Ekloga IV*]

- 
- 1 Odnosi se na sibilsku proročansku pesmu koju pominje Vergilije u četvrtoj eklogi. Kuma je, inače, drevno grčko naselje severozapadno od Napulja u italijanskoj Kampaniji i bila je prva grčka kolonija na italijanskom kopnu (*Magna Graecia*), verovatno najpoznatija kao sedište Kumanske sibile. (Nap. ured.)
  - 2 U grčkoj mitologiji čerka Zevsa i Temide. Zajedno sa svojom majkom, personifikuje pravednost. Astreja je uvek u vezi sa nevinošću i čistotom. Ona je i nebeska devica koja je poslednja od besmrtnika ostala da živi sa ljudima i po okončanju zlatnog doba. (Nap. ured.)

U ovih nekoliko redova, nazvanih „Sibilino proricanje Hristovog dolaska”, njegovi sledbenici sada sebi predstavljaju direktno predskazivanje tog događaja. Pa ko će se usuditi da tvrdi da se bilo pri Isusovom rođenju bilo od uspostavljanja takozvane hrišćanske religije ma koji deo gore navedenih rečenica može pokazati kao proročanski? Da li se „poslednje doba” – gvozdeno doba, ili Kali juga – završilo otada? Sasvim suprotno, jer se ispostavilo da je ono upravo sada u punom zamahu, ne samo zato što hinduisti koriste taj naziv, nego i na osnovu sveopštег ličnog iskustva. Gde je ta „nova rasa koja je sišla iz nebeskih oblasti”? Je li to bila rasa koja se izdigla iz paganstva u hrišćanstvo? Ili je to naša današnja rasa, sa narodima vazda naoštrenim za borbu, podozrivim i zavidnim, spremnim da se ustreme jedni na druge, pokazujući uzajamnu mržnju, zbog koje bi pocrveneli psi i mačke, i stalno lažući i varajući jedni druge? Je li ovo naše doba obećano „zlatno doba” – u kojem ni otrov zmije ni bilo koje biljke više nije smrtonosan, i u kojem smo svi bezbedni pod blagom upravom od Boga izabralih vladara? Najluđa mašta nekog uživaoca opijuma teško da bi mogla da iznese neprikladniji opis, ukoliko on treba da se odnosi na naše doba, ili bilo koje doba od preve godine naše ere. Šta je sa uzajamnim pokoljem sekti, hrišćana od strane pagana i pagana i jeretika od strane hrišćana; sa strahotama srednjeg veka i inkvizicije; s Napoleonom i, od njegovog vremena, „oružanim mirom” u najboljem slučaju – a u najgorem, rekama krvi prolivenim zbog prevlasti nad malo zemlje i šakom neznabožaca, sa milionima vojnika pod oružjem, spremnim za borbu; sa diplomata koji se igraju Kaina i Juda; kada umesto „blage uprave božanskog vladara” imamo sveopštu, mada nepriznatu, vladavinu cezarijuma, moći umesto pravde, usled čega se množe anarhisti, socijalisti, naftaši i razoritelji svih vrsta?

Sibilino proročanstvo i Vergilijev nadahnjujuće pesništvo ostaju neispunjeni u svakoj pojedinosti, kao što vidimo.

„Polja se žute od nežnih klasova žita”,

ali žutela su se i pre naše ere.

„Crveno grožđe visiče s divlje kupine, i svež med će [ili bi mogao] kapljati s hraptavog hrasta”,



## NAROS

Nije nikakva novost da, kao što su Indusi podelili zemlju na sedam zona, tako su i zapadniji narodi – Haldejci, Feničani, pa čak i Jevreji, koji su svoje učenje pribavili, bilo neposredno bilo posredno, od bramina – sva svoja tajna i sveta računanja obavljali sa 6 i 12, mada su koristili i broj 7, kad god bi došlo do teškoća u računanju. Tako je numerička osnova 6, egzoterična brojka Arjabate,<sup>1</sup> postala dobra za upotrebu. Od prvog svetog ciklusa od 600 – Narosa, koji se redom menjao u 60.000 i 60 i 6, a sa još dodatih nula u druge svete cikluse – sve do najmanjeg, arheolog i matematičar lako mogu da je nađu ponovljenu u svakoj zemlji, poznatu svakom narodu. Otuđa je globus bio podeljen na 60 stepeni, koji pomnoženi sa 60 postaju 3600, „velika godina“. Otuda i sat sa svojih 60 minuta od po 60 sekundi. Azijati se oslanjaju i na ciklus od 60 godina, posle kojeg dolazi srećna sedma dekada, a Kinezi imaju svoj mali ciklus od 60 dana, Jevreji od 6 dana, Grci od 6 stoleća – opet Naros.

Vavilonjani su imali veliku godinu od 3600, što je Naros pomnožen sa 6. Tatarski ciklus zvani Van iznosio je 180 godina, ili tri šezdesetice; to pomnoženo sa 12 puta  $12 = 144$ , čini 25.920 godina, tačan period rotacije neba.

Indija je rodno mesto aritmetike i matematike, kao što to van sva-ke sumnje pokazuju „Naše brojke“ u knjizi prof. Maksa Milera *Od-lomci iz germanskog seminara*. To je isto tako dobro izložio i Krišna Šastru Godbole (*Krishna Shâstra Godbole*) u *Teozofu*:

„Jevreji (...) prikazuju jedinice (1–9) pomoću prvih devet slova svog alfabeta; desetice (10–90) pomoću sledećih devet slova; prve četiri stotice (100–400) pomoću poslednja četiri slova, a preostale (500–900) pomoću drugih oblika slova ‘kâf’ (11.), ‘mîm’ (13.), ‘nûn’ (13.), ‘pe’ (17.) i ‘sâd’ (18.); a ostale brojeve predstavljaju kombinovanjem tih slova shodno njihovoj vrednosti. (...) Današnji Jevreji još su privrženi toj praksi označavanja u svojim hebrejskim

---

<sup>1</sup> Indijski astronom i matematičar (467–550). Rođen u Kerali, završio je studije u glasovitoj Nalandi, današnja država Bihar. Izneo je gledište o helio-centričnom sistemu, čime je daleko prethodio Koperniku. (Nap. ured.)

knjigama. Grci su imali brojčani sistem sličan onom koji su koristili Jevreji, samo što su ga malo unapredili i razradili upotrebom slova za kojima sledi povlaka ili kosa linija, da bi prikazali hiljade (1000–9000), desetine hiljada (10.000–90.000) i sto hiljada (100.000), a ovaj poslednji broj je, na primer, bio predstavljen sa ‘ro’ sa povlakom iza, dok je samo ‘ro’ predstavljalo 100. Rimljani su sve brojčane vrednosti prikazivali putem kombinacije (dodavanja kad je drugo slovo iste ili manje vrednosti) šest slova svoga alfabeta: I (= 1), V (= 5), X (= 10), C (za ‘centum’ = 100), D (= 500) i M (= 1000); tako je  $20 = XX$ ,  $15 = XV$ , a  $9 = IX$ . To se naziva rimskim brojevima, koje su svi evropski narodi usvojili kada koriste rimski alfabet. Arapi su se isprva u metodu računanja ugledali na svoje susede Jevreje, u toj meri da su ga nazvali Abđad, po prva četiri hebrejska slova – ‘alef’, ‘bet’, ‘gimel’ – ili bolje ‘đimel’, to jest ‘đim’ (pošto u arapskom nema ‘g’), i ‘dalet’, koja predstavljaju prve četiri jedinice. Ali, kada su u ranom delu hrišćanske ere stigli u Indiju kao trgovci, ustanovili su da se u toj zemlji za računanje već upotrebljava dekadna skala označavanja i smesta su je doslovce preuzeli, ne manjajući njen način pisanja s leva na desno, oprečan njihovom vlastitom načinu pisanja s desna na levo. Uneli su taj sistem u Evropu preko Španije i drugih evropskih zemalja koje se prostiru duž mediteranske obale i koje su bile pod njihovom vlašću u mračnom veku evropske istorije. Tako postaje sasvim jasno da su Arijevci odlično poznavali matematiku, ili nauku računanja, u vreme kad su svi ostali narodi o njoj znali vrlo malo, ili nimalo. Takođe je priznato da je znanje o aritmetici i algebri uvedeno od Indusa preko Arapa, koji su ga potom preneli evropskim narodima. Ova činjenica ubedljivo dokazuje da je arijevska civilizacija starija od ma koje druge nacije na svetu; i pošto je javno potvrđeno da su *Vede* najstarije delo te civilizacije, izneta je pretpostavka u prilog njihove velike starosti.”

[Teozof, avgust 1881; „Drevnost Veda”, str. 239]

Međutim, dok jevrejski narod, na primer – koji je tako dugo bio smatran za prvi i najstariji u poretku nastanka – ništa nije znao o aritmetici i bio je potpuno neupućen u dekadnu skalu beleženja – ova je u Indiji postojala mnogo vekova pre sadašnje ere.





## DOBA VEDA

Da bi bio sasvim siguran u izvanrednu drevnost arijevskih azijских naroda i njihovih astronomskih zabeleški, čovek mora da prući mnogo toga drugog osim *Veda*. Tajno značenje *Veda* sadašnjeg pokolenje orijentalista nikada neće shvatiti, a astronomska dela koja otvoreno pružaju prave datume i dokazuju drevnost i nacije i njene nauke, izmiču domašaju skupljača glinenih tablica i starih rukopisa u Indiji, iz razloga koji je suviše očit da bi mu trebalo objašnjenje. Pa ipak, u Indiji i danas ima astronoma i matematičara, smernih šastrija i pandita, nepoznatih i izgubljenih u sred te populacije s izvanrednim pamćenjem i metafizičkim umovima, koji su se latili posla i, na zadovoljstvo mnogih, dokazali da su *Vede* najstarija dela na svetu. Jedna od takvih osoba je maločas citirani šastri, koji je u *Teozofu*<sup>1</sup> objavio veštu studiju u kojoj astronomski i matematički dokazuje da –

„Ukoliko (...) nas sama postvaidička dela, *Upanišade*, *Bramane*, itd., sve do *Purana*, kada se kritički ispitaju, vraćaju 20.000 godina pre Hrista, onda vreme sastavljanja *Veda* ne može biti manje od 30.000 godina pre Hrista, da zaokružimo, i to je period koji zasada možemo uzeti kao doba nastanka te Knjige nad knjigama.”<sup>2</sup>

A koji su njegovi dokazi?

Ciklusi i dokazna građa koju pružaju sazvežđa. Evo nekoliko izvoda iz njegove prilično dugačke studije, odabranih da pruže predstavu o njegovim prikazima, a odnose se direktno na petogodišnji ciklus o kojem smo upravo govorili. Oni koji su zainteresovani za te prikaze i napredni su matematičari, mogu da se posvete samom članku „Drevnost *Veda*”<sup>3</sup> i da sami procene.

„10. Somakara u svom komentaru dela Šeša Djotiša navodi odломak iz *Šatapatha Bramane*, koji sadrži zapažanje o promeni te-

1 Od avgusta 1881. do februara 1882. godine. (Nap. autorke)

2 Loc. cit., oktobar, str. 127. (Nap. autorke)

3 *Teozof*, vol. III, str. 22. (Nap. autorke)

matika, a što je pronađeno i u *Šakhajana Bramani*, kao što je prof. Maks Miler to napomenuo u svom predgovoru *Rigveda Samhiti* (str. XX, fusnota, vol. IV). Taj odlomak glasi: ‘...Noć punog meseca u Falguni je prva noć Samvatsare, prve godine u petogodišnjem razdoblju.’ Taj odlomak jasno pokazuje da je petogodišnje razdoblje koje, prema šestom stihu u *Djotiši*, počinje prvog dana meseca Magha (januar–februar), nekada počinjalo 15. dana meseca Falguna (februar–mart). A kada počne taj 15. dan Fagune u prvoj godini petogađa zvanoj Samvatsara, tada se mesec, prema *Djotiši*, nalazi u –

$$\frac{95}{124} \left( = \frac{1}{1 + \frac{1}{\frac{3+8}{29}}} \right) \text{ ili } \frac{3}{4} \text{ Utare Falguni, i}$$

$$\text{sunce u } \frac{33}{124} \left( = \frac{1}{3 + \frac{1}{\frac{1+8}{25}}} \right) \text{ ili } \frac{1}{4} \text{ Purve Badrapade.}$$

Pošto je pozicija četiri glavne tačke na ekliptice tada je bila sledeća:

Zimski solsticijum u  $3^{\circ}29'$  Purva Bhadrapade.

Prolećni ekvinocijum na početku Mrigaširše.

Letnji solsticijum u  $10^{\circ}$  Purva Falguni.

Jesenji ekvinocijum u sredini Đešte.

Možemo da vidimo da se tačka prolećnog ekvinocijuma poklapala sa početkom Kritike u 1421. godini pre Hrista; a od početka Kritike do početka Mrigaširše prošlo je, posledično,  $1421 + 26 \frac{2}{3} \times 72 = 1421 + 1920 = 3341$ . godina pre Hrista, pretpostavljajući da je brzina *precesije*  $50^{\circ}$  godišnje. Ako uzmemo da je tempo  $3^{\circ}20'$  u 247 godina, vreme iznosi  $1516 + 1960,7 = 3476,7$  godina pre Hrista.

Kada se zimski solsticijum potom, usled svog retrogradnog kretanja, poklopio sa početkom Purva Bhadrapade, tada se početak petogodišnjeg perioda promenio sa 15. na 1. dan Fagune (februar–mart). Ta promena se dogodila 240 godina nakon vremena razmotrene opservacije, dakle 3101. godine pre Hrista. To vreme je od najveće

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

važnosti, jer od njega se računala era u kasnijim vremenima. Početak Kali, ili Kali juge (izvedeno iz ‘kal’, ‘računati’), mada evropski učenjaci kažu da je to izmišljen datum, na ovaj način postaje astronomska činjenica.”

### RAZMENA MESTA KRITIKE I AŠVINIJA<sup>1</sup>

Dakle, vidimo da su sazvežđa, njih dvadeset i sedam ukupno, bila računata od Mrigaširše, kad je prolećni ekvinocijum bio na svom početku, a da je praksa takvog računanja bila na snazi sve dok prolećni ekvinocijum nije otišao unazad do početka Kritike, kad je ova postala prvo od sazvežđa. Jer tada se promenio zimski solsticijum, uzmakavši od Fagune (februar–mart) do Maghe (januar–februar), čitav jedan lunarni mesec.

A mesto Kritike su na isti način zauzeli Ašvini i time postali prvo od sazvežđa, predvodeći sva ostala, kad se njihov početak poklopio sa tačkom prolećnog ekvinocija ili, drugim rečima, kada je zimski solsticijum bio u Panši (decembar–januar). Od početka Kritike, pak, do početka Ašvinija, nalaze se dva sazvežđa, ili  $26\frac{2}{3}^\circ$ , a vreme koje ekvinocijumu treba da retrogradno pređe ovu razdalljinu, pri brzini od 1 u 72 godine, iznosi 1920 godina; i otuda je datum kada se prolećni ekvinocijum poklopio sa početkom Ašvinija, ili s krajem Revati,  $1920 - 1421 = 499$ . godina naše ere.

---

1 Nepristrasno izučavanje vaidičkih i postvaidičkih dela pokazuje da su stari Arijevci vrlo dobro poznavali precesiju ekvinocija i „da su im promenili poziciju sa određenog sazvežđa na dva (katkada i tri) sazvežđa unazad, kad god je precesija iznosila dva, tačnije govoreći  $2 + \frac{1}{6}$  sazvežđa, ili oko  $29^\circ$ , pošto je to kretanje sunca u lunarnom mesecu, usled čega su godišnja doba odstupila unazad za čitav lunarni mesec. (...) Čini se sigurnim da u vreme *Surja Sidante*, *Brama Sidante* i drugih drevnih rasprava o astronomiji, tačka prolećnog ekvinocijuma zapravo nije dostizala početak Ašvinija, već je bila nekoliko stepeni istočno od njega. (...) Astronomi iz Evrope početak Ovna i svih ostalih znakova zodijaka pomeraju ka zapadu svake godine za oko  $50''$  25, i tako obesmišljavaju nazine znakova. No, ti znaci su isto toliko fiksirani koliko i sama sazvežđa, pa nam stoga današnji zapadni astronomi deluju, u tom pogledu, manje obazrivi i sistematici u svojim opservacijama od njihove prastare braće – Arijevaca.” – *Teozof*, oktobar 1881, str. 23. (Nap. autorke)

## BENTLIJEVO MIŠLJENJE

12. Sledeća i podjednako značajna opservacija koju treba da zabeležimo je ona koju je gospodin Bentli razmatrao u svojim istraživanjima indijskih starina. ‘Prvo lunarno sazvežđe’, kaže on, ‘u podeli od dvadeset i osam zvalo se Mula, tj. koren ili poreklo. U podeli od dvadeset i sedam prvo lunarno sazvežđe zvalo se Čjesta, tj. najstarije u početku, i posledično od istog značaja kao prethodno’ (videti njegov *Prikaz hinduističke astronomije*, str. 4). Iz ovoga postaje jasno da je prolećni ekvinocijum nekada bio na početku Mule, a da se Mula računala za prvo od sazvežđa kad ih je bilo dvadeset i osam, uključujući Abidit. Danas postoji četrnaest sazvežđa, od po  $180^\circ$ , od početka Mrigaširše do početka Mule, i zato je datum kada se prolećni ekvinocijum poklopio sa početkom Mule bio najmanje  $3341 + 180 \times 72 = 16.301$ . godine pre Hrista. Položaj četiri glavne tačke na ekliptici bio je kao što je navedeno u nastavku.

Zimski solsticijum na početku Utare Falguni u mesecu Šravana.

Prolećni ekvinocijum na početku Mule u sazvežđu Kritika.

Letnji solsticijum na početku Purva Bhadrapade u Magi.

Jesenji ekvinocijum na početku Mrigaširše u Vaišaki.

## DOKAZ IZ BHAGAVAD GITE

13. *Bhagavad Gita*,isto kao i *Bhagavata*, spominje opservaciju koja ukazuje na još veću starost od one koju je otkrio gospodin Bentli. Odlomci su navedeni ovim redosledom:

मासानां मार्गशीषोऽहमृतूनां कुसुमाकरः ॥

गीता । अध्याय १० ॥ ३५ ॥

‘Ja sam Margaširša [tj. prvo] jutro za meseci i proleće [tj. prvo] među godišnjim dobima.’

To pokazuje da je prvi prolećni mesec jedno vreme bila Margaširša. Godišnje doba sadrži dva meseca, a navođenje meseca utvrđuje godišnje doba.

संवत्सरोऽस्म्यनिमिषामृतूनां मधुमाघवौ ।

मासानां मार्गशीषोऽहं नक्षत्राणां तथाऽभिजित् ॥

भागवत । स्कंध ११ । अध्याय १६ ॥

u nesvesnom snu nižeg nirvaničkog stanja, ili se rastvorilo kao bilo koja obična astralna čaura i u potpunosti nestalo.



## VIŠI ASTRAL

Ali, u tom stanju poznatom kao Nirmanakaja [nirvani „sa ostacima”], on i dalje može da pomaže čovečanstvu.

„Neka patim i nosim teret svačijih grehova [budem ponovo ote-lovljen za novu muku], samo neka svet bude spasen!”, rekao je Gautama Buda: usklik čije pravo značenje danas slabo shvataju njegovi sledbenici. „Ako hoću da on ostane dok ne dođem, šta je tebi do toga?”,<sup>1</sup> pita astralni Isus Petra. „Dok ne dođem” znači „dok se opet ne reinkarniram” u fizičkom telu. Pa ipak, Hristos u starom raspetom telu zaista može da kaže: „Ja sam sa mojim Ocem i jedno sam s Njim”, što astral ne sprečava da ponovo preuzme oblik, ni Jovana da zaista sačeka dok njegov Učitelj ne dođe; to takođe ne može da spreči Jovanov propust da ga prepozna kada ovaj dođe, ni da mu se tada suprotstavi. Ali u crkvi je ta zabeleška dovela da absurdne ideje o milenijumu, ili hilijazmu, u fizičkom smislu.

Otada se „Čovek patnje” vraćao možda više nego jednom, a njegovi slepi sledbenici nisu ga prepoznali i otkrili. Sem toga, taj veličanstveni „Sin Božji” otada je svakoga dana i časa bio neprekidno i krajnje okrutno raspinjan od crkava stvorenih u njegovo ime. No, apostoli, koji su bili tek poluinicirani, nisu uspeli da sačekaju svog učitelja i, pošto ga nisu prepoznali, s prezicom su ga odbijali svaki put kad bi se vratio.<sup>2</sup>

---

1 *Jovan*, XXI, 21. (Nap. autorke)

2 Videti u *Teozofu*, novembar 1881, str. 38, i decembar, str. 75, izvod iz čuvenog romana Dostojevskog [*Braća Karamazovi* (Nap. ured.)] – odlomak naslovljen „Veliki inkvizitor”. Razume se, to je samo priča, ali uzvišena priča o Hristu koji se vraća u Španiju, u doba kad je inkvizicija bila na vrhuncu, i biva bačen u tamnicu i pogubljen od Inkvizitora, koji se boji da Isus ne uništi delo jezitskih ruku. (Nap. autorke)

## Poglavlje XLII

### SEDAM PRINCIPA



*Poznavanje sedam principa objašnjava misteriju Bude ✯ U okultnoj filozofiji, svest po sebi je najviše svojstvo Božanske Duše*



„Misterija Bude“ je i misterija nekih drugih posvećenika – možda mnogih. Čitava teškoća je u tome da se pravilno shvati ona druga misterija, ona o pravoj činjenici, na prvi pogled tako teško razumljivoj i transcendentalnoj, o „sedam principa“ u čoveku, tim odrazima sedam moći Prirode, u fizičkom smislu, u čoveku i sedam hijerarhija Bića, intelektualno i duhovno. Ako je čoveku – materijalnom, vazuđušastom i duhovnom – stalo do jasnjeg razumevanja svoje (grubo govoreći) trojne prirode, podeljene prema jednom ili drugom sistemu, osnov i vrh te podele uvek će biti isti. Pošto u čoveku postoje samo tri Upadhiha (osnove), na njima se može izgraditi bilo koji broj Koša (omotača) i njihovih vidova, bez razaranja harmonije celine. Otuda, dok ezoterični sistem prihvata sedmostruku podelu, vedantička klasifikacija iznosi pet Koša, a Taraka rađa joga ih svodi na četiri – tri Upadhiha spojena najvišim principom: Atmom.

Ovo što je upravo izloženo svakako nameće pitanje: „Kako duhovna (ili poluduhovna) ličnost može da vodi trojni, ili makar i dvojni život, menjajući *ad libitum*<sup>1</sup> svoje „više prirode“, a da i dalje bude jedna večna Monada u beskraju Manvantare?“ Za pravog okultistu odgovor na to pitanje je jednostavan, dok neupućenom laiku ono mora da se čini besmislenim. Naravno, „sedam principa“ su ispoljenja

---

<sup>1</sup> Latinski – opciono, po volji (Nap. prev.)

SEDMOSTRUKA PODELJA U RAZLIČITIM INDIJSKIM SISTEMIMA			
	Ezoterični budizam	Vedanta	Taraka rada jogā
1.	Štula Šarira	Anamajakoša („koša” je doslovno omotač, omotač svakog principa)	Štulopadhi (Štula-upadhi ili temelj principa)
2.	Prana (Život)	Pranamajakoša	
3.	Vozilo Prane (astralno telo ili Linga Šarira)		
4.	Kama Rupa	Manomajakoša	Sukšmopadhi
5.	Um	(a) Volja i odluke, itd. (b) Viđnagam	Viđnamajakoša
6.	Duhovna Duša (Budi)	Anandamajakoša	Karanopadhi
7.	Atma	Atma	Atma

jednog nedeljivog Duha, ali tek na kraju Manvantare, kada se oni ponovo ujedinjuju na ravni Jedinstvene Stvarnosti, pokazuje se jedinstvo; za vreme „putnikovog” putovanja svi odsjaji tog nedeljivog Jednog Plamena, vidovi jednog večnog Duha, imaju moć delovanja na jednoj od ispoljenih ravni postojanja – postupnih odudaranja od jedne neispunjene ravni – i to na onoj ravni kojoj zapravo pripada.



## **PROČIŠĆENO SOPSTVO**

Pošto naša zemlja dopušta svaku majavičku okolnost, iz toga sledi da svaki samoljubivi princip, astralno i lično Sopstvo adepta, mada u stvarnosti čini integralnu celinu sa svojim Višim Sopstvom (Atmom i Budijem), i pored toga može, zarad sveopšte milosti i dobročinstva, toliko da se odvoji od svoje božanske monade na ovoj ravni iluzije i privremenog bivanja da vodi zaseban, nezavisni, svesni život u pozajmljenom obmanjivom vidu, služeći na taj način dvostrukoj svrsi: iscrpljivanju vlastite pojedinačne karme i spašavanju miliona ljudskih bića, koja su manje zaštićena od njega, od posledica mentalnog slepila. Ako se postavi pitanje: „Kada dođe do promene opisane kao ulaženje jednog bude ili divanmukte u nirvanu, gde izvorna svest, koja je pokretala telo, nastavlja da prebiva – u nirvaniju, ili u narednim reinkarnacijama ‘ostataka’ divanmukte (Nirmanakaji)?”, odgovor je da *zatočena* svest može da predstavlja „izvesno znanje na osnovu posmatranja i iskustva”, kako to Gibson kaže, ali *rastelovljena* svest nije posledica nego uzrok. Ona je deo celine, ili bolje rečeno Zrak na stupnjevitoj lestvici njene ispoljene aktivnosti, jednog sveprožimajućeg, bezgraničnog Plamena, čiji jedino odblesci mogu da se razlikuju; te je svest, kao takva, sveprisutna i ne može da bude ni lokalizovana na, ni centrirana u, ma kojem posebnom subjektu, i ne može da bude ograničena. Jedino se njene posledice odnose na područje materije, pošto je misao energija koja na materiju utiče na razne načine, ali svest po sebi, onako kako je shvata i izlaže okultna filozofija, predstavlja najviše svojstvo osetljivog duhovnog principa u nama, odvojenu dušu (ili Budi) i naš viši ego, i ne pripada ravni materijalnosti. Posle smrti fizičkog čoveka, ukoliko je on

## **TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM**

rangom ili bogatstvom. Greh je bio njihov, ali prouzročnik je ipak bio on: stoga „Milosrdni i Blaženi” nije mogao da u potpunosti izade iz ovog sveta iluzije i stvorenih uzroka bez ispaštanja za grehe svih – pa dakle i tih bramina. Ako je „čovek kojeg je ojadio čovek” našao sigurno utočište kod Tathagate, „čovek koji je ojadio čoveka” takođe ima svoj ideo u Njegovom samožrtvovanju, sveobrgrljujućoj i praštajućoj ljubavi. Rečeno je da je želeo da okaje grehe svojih neprijatelja. Tek potom je bio voljan da postane potpuni Darmakaja, Divanmukta „bez ostataka”.



### **ŠANKARAČARJA JOŠ UVEK ŽIVI**

Kraj Šankaračarjinog života suočava nas sa novom misterijom: Šankaračarja se povlači u jednu pećinu na Himalajima, ne dopuštajući nijednom od svojih učenika da ga prati, i tamo zauvek nestaje iz vida proganih. Da li je mrtav? Predanje i narodno verovanje odgovaraju negativno, a neki od lokalnih gurua, ako ih nedvosmisleno ne potvrđuju, takođe ni ne poriču te glasine. Samo njima je poznata istina sa njenim tajanstvenim pojedinostima izloženim u TAJNOJ DOKTRINI; ona može u celosti da se iznese samo direktnim sledbenicima velikog dravidskog gurua, i samo je na njima da od nje obelodane onoliko koliko smatraju podesnim. Ipak, smatra se da taj posvećenik nad posvećenicima živi do dana današnjeg u svojoj duhovnoj srži kao misteriozno, nevidljivo, pa ipak neodoljivo prisustvo u bratstvu Šambale, iznad, daleko iznad snežnih kapa Himalaja.

## Poglavlje XLIV

### „REINKARNACIJE” BUDE



*Bodisatva postaje Buda putem ličnog napora i zasluge ✯ Kviliteti koje Buda mora da stekne ✯ Žrtva Bude zarad čovečanstva ✯ Priroda svetova u kojima Buda deluje ✯ Tajne sveske o životima velikih mudraca u tibetanskim lamaserijama ✯ Šankaračarja je u trideset trećoj godini odložio svoje smrtno telo i oslobođio Bodisatvu koji je služio njegovoj ličnosti ✯ Karmička misterija Šankaračarje i Bude ✯ Cong-Ka-Pa – „inkarnacija” Bude ✯ „Sedište tri tajne”*



Svaki deo u poglavlju o „De-zin Šegs-pi”<sup>1</sup> (Tathagati) u Komentariju predstavlja jednu godinu života tog velikog filozofa, u njegovom dvojnom vidu javnog i privatnog učitelja, uz komentarisanje razlika među njima. Tu se pokazuje kako mudrac stiže do budinstva kroz dugotrajni proces učenja, meditiranja i inicijacija, kao što bi to morao i svaki drugi posvećenik, tako da nijedna prečaga na lestvama koje vode ka napornoj „Stazi savršenstva” nije bila izostavljena. Bodisatva postaje Buda i nirvani putem ličnog napora i zasluge, nakon što je morao da prođe kroz tegobe kao i svaki drugi iskušenik – a ne zahvaljujući božanskom poreklu, kao što neki poučavaju. Samo se dostizanje nirvane još za života, u telu i na ovoj zemlji, dogodilo usled toga što je u prethodnim životima bio visoko na „Stazi Đana” (znanja, mudrosti). Mentalne ili intelektualne obdarenosti i apstraktno znanje prate iniciranog u njegovom novom životu, ali on iznova

<sup>1</sup> Doslovno, „onaj koji hoda [ili stupa] putem [ili stazom] svojih prethodnika.” (Nap. autorke)

mora da stekne izvanredne moći prolazeći kroz uzastopne faze. Morala da stekne Rinčen-na-dun („sedam dragocenih darova”)<sup>1</sup>, jedan za drugim. Tokom perioda meditacije, nijednoj svetovnoj pojavi na fizičkoj ravni ne sme se dozvoliti da prodre u njegov um, ili se ispreči njegovim mislima. U njemu će Zine-Ihagtong (Sanskrit: Vipašja, religiozna apstraktna meditacija) razviti čudesne sposobnosti nezavisno od njega samog. Kada se jednom savladaju četiri stupnja kontemplacije ili Sam-tana (na sanskritu, Đane), sve postaje lako. Jer kada se čovek potpuno otarasi ideje o individualnosti, utapajući svoje Sopstvo u Sveopštem Sopstvu i postajući, takoreći, gvozdena šipka na koju su preneta svojstva magnetita (Adi Buda, ili *Anima Mundi*), moći koje su do tada bile uspavane u njemu bivaju probuđene, tajne u nevidljivoj prirodi otkrivene i, postavši Tonglam-pa (Videlac), on postaje Đani-Buda. Svaki Zung (Darani, mistična reč ili mantra) iz Lokotadararme (najvišeg sveta uzroka) tada mu biva poznat.



### VĀDRADHARA

Tako je, posle svoje spoljne smrti, Tathagata u svojoj neizmernoj ljubavi i „sažaljivom milosrđu” prema zabludelom i neupućenom čovečanstvu odbio Paranirvanu<sup>2</sup>, kako bi mogao da nastavi da pomaže ljudima.

- 
- 1 Šmit, u *Slanong Seetsen*, str. 471, i Šlagintvajt, u *Budizam u Tibetu*, str. 53, bukvalno shvataju te dragocene stvari, navodeći da se radi o „točku, dragom kamenu, kraljevskoj supruzi, najboljem rizničaru, najboljem konju, slonu i najboljem vodi.” Nakon toga, čovek ne može da se isčuđava ako je svaki ljudski Buda, „osim Đani-Budom i Đani-Bodisatvom”, snabdeven i „ženskim pratiocem, Šakti” – dok je, u stvari, „Šakti” samo moć duše, psihička energija Boga, kao i posvećenika. Biće da je „kraljevska supruga”, treći od „sedam dragocenih darova”, navela učenog orijentalistu na ovu komičnu grešku. (Nap. autorke)
  - 2 Bodisatva može da dostigne nirvanu, ali da i dalje živi, kao što je Buda učinio, a posle smrti može ili da odbije objektivno otelovljenje ili da ga prihvati i po želji upotrebi za dobrobit ljudskog roda, kojeg može da uputi na razne načine, dok ostaje u Devahanskim oblastima u domašaju privlačne sile naše zemlje. No, kada jednom dostigne Paranirvanu, ili „nirvanu bez ostataka”

U Komentaru stoji:

„*Stigavši iz seobe duše na Stazu spasenja [Thar-lam], čovek više ne može da izvrši Tulpu,<sup>1</sup> jer postati paranirvani znači završiti kruženje sedmočlanog Ku-suma.<sup>2</sup> On je utopio svoju pozajmljenu Dorđesempu [Vađrasatvu] u Univerzalnom i postao jedno sa njim.*”

Vađradhara, takođe i Vađrasatva (Tibetski: Dorđečang i Dorđedzin, ili Dordosampa), namesnik je ili starešina svih Đan Kohana ili Dani Buda, najviši, vrhovni Buda; lični, a ipak nikada objektivno manifestovani; „Vrhovni osvajač”, „Gospodar svih misterija”, „Onaj bez početka i kraja” – ukratko, Logos budizma. Jer on je, kao Vađrasatva, naprosto Covo (voda) Đani Buda ili Đan Kohana, i vrhovna inteligencija drugog sveta; međutim, kao Vađradhara (Dorđečang), on je sve što je gore navedeno. „To dvoje su jedno, a ipak dvoje”, a iznad njih je „Čang, Vrhovno Neispoljeno i Sveopšta Mudrost koja nema imena.” Kao dva u jednom, On (Oni) jeste moć koja je savladala i pokorila Zlo još u početku, dozvolivši mu da vlada samo nad onima koji na to pristaju na zemlji i uskrativši mu moć nad onima koji ga preziru i mrze. Ezoterički je ova alegorija lako razumljiva; egzoterički, Vađradhara (Vađrasatva) jeste Bog kojem se svi zli dusi zaklinju da neće ometati širenje Dobrog Zakona (budizma), i pred kojim svi demoni drhte. Zato kažemo da ta dvojna osoba ima istu ulogu, namenjenu joj u kanonskom i dogmatskom tibetskem budizmu, kakvu imaju Jehova i arhanđel Mihail, Metatron jevrejskog kabalista. Ovo je lako dokazati. Mihail je „andeo lica Božjeg”, ili onaj koji predstavlja svog Učitelja. „Moje će lice ići napred” (na engleskom, „presence” – prisustvo) pred Izraelitanima, kaže Bog Mojsiju (*Izlazak*, XXXIII, 14). ‘Andeo moga [njehovog] prisustva’ (hebrejski: „moga lica”) (*Isajja*, LXIII, 9),<sup>3</sup> itd. Rimokatolici poistovećuju

---

– najviše Darmakaja stanje, u kojem posve ostaje van svih zemaljskih okolnosti – on se više neće vraćati, sve do početka nove manvantare, pošto je prešao izvan točka rađanja. (Nap. autorke)

- 1 Tulpa je voljno ovapločenje nekog posvećenika u životu telu, bilo da ono pripada odraslotu čoveku, detetu ili novorođenčetu. (Nap. autorke)
- 2 Ku-sum je trojni vid stanja nirvane i njegovo trajanje u „ciklusu Nebića”. Broj sedam se ovde odnosi na sedam krugova našeg sedmočlanog Sistema. (Nap. autorke)
- 3 U prevodu Đure Daničića stoji: „andeo, koji je pred njim”. (Nap. ured.)

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

Hrista sa Mihailom, koji je takođe i njegov Ferouer, iliti ‘lice’ u mističkom smislu. Upravo to je položaj Vađradhare, ili Vađrasatve, u severnom budizmu. Jer ovaj se u svom Višem Sopstvu, kao Vađradhara (Dorđečang), *nikada* ne pokazuje, izuzev sedmorici Đan Kohana, prvobitnih Neimara. Ezoterički, to je duh „sedmorice” zajedno, njihov sedmi princip, ili Atman. Egzoterički, izvestan zbir mitova može se naći u *Kala čakri*, najvažnijem delu u Gjut [ili (D)guj] odeljku *Kandura*, odeljku o mističkom znanju [(D)gju]. Za Dorđečang (mudrost) Vađradharu se kaže da živi u drugom Arupa svetu, koji ga povezuje sa Metatronom, u prvom svetu suštih duhova, Briji kabalista, koji ovog anđela zovu El-Šadaj, Svemogući i Silni. Metatron je na grčkom ἄγγελος (glasnik), ili veliki učitelj. Mihail se bori sa Satanom, Aždajom, i pobeduje njega i njegove anđele. Vađrasatva, koji je jedno sa Vađrapani, potčinilac zlih duhova, pobeduje Rahua, velikog zmaja koji uvek nastoji da proždere sunce i mesec (pomraćenja). „Rat na Nebu” u hrišćanskoj legendi temelji se na tome što su rđavi anđeli otkrili tajne (magijsku mudrost) dobrih anđela (Enoh), kao i tajnu „drveta života”. Neka bilo ko pročita samo egzoterične priče o hinduističkom i budističkom Panteonu – budući da je drugi opis preuzet od prvog – i videće da oba počivaju na istoj iskonskoj, starodrevnoj alegoriji iz TAJNE DOKTRINE. U egzoteričnim tekstovima (hinduističkim i budističkim) Bogovi bućkaju okean da iz njega izdvoje Vodu Života – Amritu – iliti eliksir znanja. I u jednima i u drugima Aždaja otme deo toga, a Višnu, ili Vađradhara, ili glavni Bog, kako god se on zvao, proteruje je sa neba. Isto pronalazimo i u Knjizi Enohovoj, a poetizovano, takođe, i u Otkrivenju Jovanovom. A danas je ta alegorija, sa svim njenim maštovitim ukrašavanjima, postala dogma!



## ŽIVUĆE BUDE

Kao što će i kasnije biti spomenuto, tibetske lamaserije poseduju mnoga tajne i polutajne sveske u kojima su podrobno opisani životi velikih mudraca. U njima su brojni iskazi namerno zamršeni, a drugi zbunjuju čitaoca, ukoliko mu se ne pruži ključ za tumačenje, kori-

šćenjem jednog imena za obuhvatanje mnogih pojedinaca koji su sledili istu liniju učenja. Dakle, postoji neprekidni niz „živućih Buda“, a ime Buda davano je učitelju za učiteljem. Šlagintvajt piše:

„Svakom ljudskom Budi pripada jedan Čani-Buda i jedan Čani-Bodisatva, a neograničen broj onih prvih povlači za sobom jednak neograničen broj drugih.“<sup>16</sup> [.]

[No, ukoliko je to tako – a egzoterično i poluegzoterično korišćenje imena potkrepljuju tu tvrdnju – čitalac mora da se osloni na sopstvenu intuiciju ne bi li razlikovao Čani Bude od ljudskih Bud, i ne treba da primenjuje na velikog BUDU iz pete rase sve što se prispisuje „Budi“ u knjigama u kojima se koješta iznosi.

U jednoj od tih knjiga iznete su neke čudne i nejasne tvrdnje koje je pisac, kao i ranije, objavio potpuno na svoju odgovornost, jer malo ko može da shvati smisao koji se krije iza reči čije je površinsko značenje obmanljivo.]<sup>2</sup> Tvrdi se da je sa trideset i tri godine Šankaračarja, kojem je dodijalo njegovo smrtno telo, isto „odložio“ u pećini u koju je ušao, te da je Bodisatva, koji je poslužio kao njegova niža ličnost, bio oslobođen –

„(...) tereta greha, koji nije počinio“.

U isti mah se dodaje:

„U bilo kojim godinama života da neko svojevoljno odloži svoje spoljno telo, u tim će godinama umreti nasilnom smrću, protiv svoje volje, u svom sledećem životu.“ (Komentar)

1 *Budizam u Tibetu*, str. 52. Ista ova opšta upotreba imena može se kod Hindusa naći na primeru Šankaračarje, da uzmemo samo taj primer. Svi njegovi naslednici nose ime, ali nisu njegove reinkarnacije. Isto je slučaj i sa „Budama“. (Nap. autorke)

2 Reči u zagradama date su da nas uvedu u sledeće iskaze koji su zamršeno i protivrečno formulisani, a koje je H. P. B. verovatno nameravala da donekle rastumači, pošto su napisani dva ili tri puta, sa drugčijim pratećim rečenicama. Stoga su neke stvari krajnje zbunjujuće i sve što je H. P. B. rekla skrpljeno je ovde, a gornja dopuna je stavljena u zagrade da bi je razlikovali od njenih zagrada. (Nap. redaktora)

Čitavo ovo pitanje proizlazi iz materijalističkih pogrešnih shvatanja i neupućenosti u okultnu metafiziku. Za čoveka od nauke, koji na prostor gleda samo kao na mentalni opis, predstavu o nečemu što postoji *pro forma* i ne poseduje stvarno postojanje van našeg uma, prostor po sebi je zaista iluzija. Naučnik može da ispunji neizmerni međuzvezdani prostor „imaginarnim” eterom, ali, i pored toga, prostor je za njega apstrakcija. Sa čisto okultnog stajališta, većina evropskih metafizičara je daleko od naznake pravilnog razumevanja „prostora”, isto koliko i materijalisti, mada se njihova pogrešna shvatanja međusobno veoma razlikuju.



## AKAŠA

Ako, imajući na umu filozofska gledišta drevnih o ovom pitanju, uporedimo njih sa onim što se danas naziva egzaktnom fizičkom naukom, ustanovićemo da se to dvoje ne slažu jedino u zaključcima i nazivima, a da su im postavke iste, kad se svedu na njihov najjednostavniji izraz. Od početka ljudskih eona, od samog osvita okultne mudrosti, oblasti koje ljudi od nauke ispunjavaju eterom istraživali su vidioci svih epoha. Ono što svet smatra naprsto kosmičkim prostorom, indijski rišiji, haldejski magi i egipatski hijerofanti su svi do jednog smatrali jedinstvenim večnim korenom svega, igraštem svih sila u prirodi. To je izvorište celokupnog zemaljskog života i boravište onih (za nas) nevidljivih rojeva bitisanja – stvarnih bića, kao i pukih senki, svesnih i nesvesnih, inteligentnih i besvesnih – koji nas okružuju sa svih strana, a ne vide nas. kao što ni mi njih niti vidimo niti osećamo našim fizičkim organizmima. Za okultiste su „prostor” i „univerzum” sinonimi. U Prostoru ne postoji materija, slika ni duh, nego sve to i još mnogo više. To je Jedan Element, *Anima Mundi* – Prostor, Akaša, astralna svetlost – koren života koji se u svom večnom, neprestanom kretanju, poput izdisanja i udisanja beskrajnog okeana, širi samo da bi ponovo progutao sve što živi i oseća i misli i ima svoju bit u njemu. Kao što je o univerzumu rečeno u *Razotkrivenoj Izidi*, to je:

„Kombinacija hiljadu elemenata, a ipak izraz jednog jedinog Duha – haos za čulo, a kosmos za razum.”

Tako su na ovu stvar gledali svi veliki stari filozofi, od Manua pa do Pitagore, od Platona do Pavla.

„Kad je nastupilo poništenje [Pralaja] kao njegov ishod, veliko Biće [Para-Atma, ili Para-Puruša], Gospod koji postoji Sam od Sebe, iz kojeg i kroz kojeg su sve stvari bile, jesu i biće, (...) rešio je da iz svoje vlastite srži proizvede razna stvorenja.<sup>1</sup>

Mistična [Pitagorina] dekada,  $1 + 2 + 3 + 4 = 10$ , jedan je način izražavanja ove ideje. Jedan je Bog;<sup>2</sup> Dva je Materija; Tri je pojavni svet, koji udržuje Monadu i Dijadu i ima u sebi prirodu obe; Tetrada, ili oblik savršenstva, jeste izraz praznine svega; a Dekada, ili suma svega, obuhvata čitav kosmos.”

[*Razotkrivena Izida*, I, XVI]

Platonov „Bog” je „univerzalna ideacija” i, kada Pavle kaže: „Iz njega, i kroz njega, i u njemu su sve stvari”,<sup>3</sup> on u svome mudrom umu sigurno ima Princip – nikako Jehovu. Ključ za pitagorejske dogme je ključ za svaku veliku filozofiju. To je opšta formula jedinstva u mnoštvu (ili jedinstvenosti u mnogostrukosti), Jednog, koje razvija mnoge i prožima Sve. To je, u nekoliko reči, drevno učenje o emanaciji.

Speusip i Ksenokrat su, kao i njihov učitelj Platon, smatrali da:

„*Anima Mundi* (ili ‘duša sveta’) nije bila Božanstvo, nego ispoljenje. Ti filozofi nikada nisu shvatali Jedno kao *nadahnutu prirodu*. Izvorno Jedno nije *postojalo* onako kako mi razumemo tu reč. Dok se ono (on) nije ujedinilo sa mnogim proisteklim postojanjima (Monada i Dijada), biće nije bilo stvoreno. Tijuov (‘poštovano’), nešto ispoljeno, prebiva u središtu, kao i na graničnoj limiji, ali predstavlja

1 *Manava-Darma-Šastra*, I, 6, 7. (Nap. autorke)

2 „Bog” Pitagore, učenika arijevskih mudracu, nije lični Bog. Valja zapamtiti da je on, kao osnovno načelo, poučavao da postoji trajni Princip Jedinstva ispod svih oblika, promena i drugih pojava u univerzumu. (Nap. autorke)

3 *Poslanica Rimljanim*, 11, 36. U prevodu Vuka Stefanovića Karadžića ovaj navod glasi: „Jer od njega i kroz njega i radi njega sve.” (Nap. ured.)

## Poglavlje XLIX

### CONG-KA-PA – LOHANI U KINI



*Cong-Ka-Pa, inkarnacija Bude, zabranio je nekromantiju ♦ „Dvorana pet stotina Lohana” u blizini Pekinga ♦ Proganjivanje je nateralo Arhate da napuste Indiju i potraže usamljenost u Kini, Tibetu, Japanu i drugde ♦ Obdareni sadui i jogini trudili su se da ostanu nezapaženi ♦ Kada su posvećenici iz unutarnjih hramova izabrali nadzorni odbor i vrhovnog poglavara ♦ Indijski i tibetanski posvećenici mogu da rasteraju gustu maglu koja visi nad istorijom okultizma ♦ Cong-Ka-Pa nalaže Arhatima da se potrude da prosvetle svet*



U članku „Reinkarnacija u Tibetu” objavljeno je sve što može da se kaže o Cong-Ka-Pa.<sup>1</sup> Objavljeno je da ovaj reformator nije bio, kao što tvrde parčanski učenjaci, inkarnacija jednog od božanskih Danija, ili pet nebeskih Buda, za koje je rečeno da ih je Šakjamuni stvorio nakon što se uzdigao u nirvanu, nego da je bio inkarnacija samog Amita Bude. Zapisи sačuvani u Gon-pa, glavnoj lamaseriji Tda-ši-Hlumpoa, pokazuju da su Sang-gje napustili predele „zapadnog raja” da bi Njega samog inkarnirali u Cong-Ka-pa, usled velikog srođavanja koje su Njegove tajne doktrine doživele.

„Kad god postane isuviše javan, Dobri Zakon Čeu [magijskih moći] neminovno zapada u vraćanje ili ‘crnu magiju’. Samo Dvi-đama, Hošangu [kineskim monasima] i lamama mogu se bezbedno poveriti formule.”

---

<sup>1</sup> Videti *Teozof* od marta 1882, str. 146. (Nap. autorke)

Do doba Cong-Ka-pa u Tibetu nije bilo inkarnacija Sang-gji (Bude).

Cong-Ka-pa je pružio pokazatelje pomoću kojih može da se prepozna prisustvo nekog od dvadeset i pet Bodisatvi<sup>1</sup>, ili božanskih Buda (Dan Kohana), i strogo je zabranio nekromantiju. To je dovelo do rascepa među lamama, i nezadovoljnici su se udružili sa strosedelačkim Bonima protiv reformisanog lamaizma. Oni čak i sada čine moćnu seklu, koja upražnjava najgnusnije obrede diljem Sikima, Butana i Nepala, pa čak i na graničnim područjima Tibeta. Tada je bilo još gore. Uz dopuštenje Tda-šu ili Tešu Lame,<sup>2</sup> nekoliko stotina Lohana (Arhata) su, da bi sprečili razdor, otišli da se nastane u Kini, u čuvenom manastiru blizu Tien-t’aria, gde su uskoro bili izloženi uticaju legendarnog nauka i to su ostali do dana današnjeg. A već su im pretvodili drugi Lohani [arhan, arhat],

„(...) svetski čuveni učenici Tathagate, koje su zvali ‘milozvučni’ zbog njihove sposobnosti da poju mantre s magijskim dejstvom.”<sup>3</sup>

Prvi među njima došli su iz Kašmira 3000. godine Kali juge (oko jedan vek pre hrišćanske ere),<sup>4</sup> dok su poslednji stigli krajem četrnaestog

- 
- 1 Zanimljiva je bliska povezanost dvadeset i pet Buda (Bodisatvi) sa hindujskim dvadeset i pet Tatvi (Uslovjenih ili Ograničenih). (Nap. autorke)
  - 2 Zanimljivo je napomenuti da evropski orijentalisti veliki značaj pridaju Dalaj Lami iz Lase, a potpuno su neobavešteni o Tda-šu (ili Tešu) Lamama, mada su ovi drugi otpočeli hijerarhijski niz Budi-inkarnacija i zaista su „pape” u Tibetu: Dalaj Lame su tvorevina Nabang-lob-Sanga, Tda-šu Lame koji je lično bio šesta inkarnacija Amite, preko Cong-Ka-pa, mada su vrlo retki toga bili svesni. (Nap. autorke)
  - 3 Pojanje mantri nije molitva, nego magična rečenica u kojoj se zakon okultne uzročnosti povezuje sa voljom i postupcima njenog pevača i od njih zavisi. To je serija sanskrtskih zvukova i, kada se njen niz reči i rečenica izgovori u skladu sa magičnim obrascem iz *Atharva Vede*, u koji su retki upućeni, neke mantre proizvode trenutačne i vrlo čudesne učinke. U svom ezoteriskom smislu, ona sadrži Vāc („mistični govor”) koji obitava u mantri, ili pre u njenim zvukovima, pošto se učinak na ovoj ili onaj način proizvodi saganasno vibracijama etera. „Miloglasne pevače” su tako zvali zato što su bili stručnjaci za manture. Otuda u Kini postoji legenda po kojoj pevanje i melodiju Lohana u osvit čuju sveštenici iz svojih celija u manastiru Fang-Kvang. (Videti *Biografiju Či-Kaia u Tien-t’ai-han-či*). (Nap. autorke)
  - 4 Proslavljeni Lohan Madhjantika, koji je preobratio kralja i čitavu kašmirsku zemlju u budizam, poslao je grupu Lohana da propovedaju Dobri zakon.

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

stoleća, 1500 godina kasnije; i, ne našavši mesta za sebe u lamaseriji Jihigčing, podigli su za svoju upotrebu najveći manastir od svih na svetom ostrvu P'u-to (Buda, ili Put, na kineskom), u provinciji Čusan. Tamo je Dobri zakon, „Doktrina srca”, vekovima bio na vrhuncu. No, kada je ostrvo oskrnavila masa zapadnjaka, glavni Lohani su se povukli u planine ——. U pagodi Pi-jun-ti, blizu Pekinga, još uvek se može videti „Dvorana pet stotina Lohana”. Tu su kipovi prvodošavših grupisani dole, a jedan izdvojeni Lohan nalazi se pod samim krovom zdanja, koje je izgleda bilo podignuto u spomen na njihov dolazak.<sup>1</sup>

Dela orijentalista su krcata direktnim obeležjima Arhata (adepata), koji su posedovali čudotvorne moći, ali o njima se govori – kad god ta tema ne može da se zaobiđe – sa neskrivenim prezriom. Bilo da su naprosto neupućeni ili namerno ignorišu značaj okultnog elementa i simbolike, u različitim religijama koje hoće da objasne, ustaljena je praksa da se takvi odlomci skrate i mnogo šta izostavi. Istine radi, međutim, treba reći da, iako su narodsko strahopoštovanje i fantazija možda preuveličali sva ta čuda, ona nisu ništa manje verovatna ni manje potvrđena u „paganskim” analima od čuda hrišćanskih svetaca u crkvenim letopisima. I jedna i druga imaju jednako pravo na mesto u svojim istorijama.

Ako se, posle početka proganjanja budizma, u Indiji više ništa nije čulo o Arhatima, to je bilo zato što su oni, pošto su njihovi zaveti zabranjivali osvetu, napustili tu zemlju i, u potrazi za usamljenošću i bezbednošću, povukli se u Kinu, Tibet, Japan i druge. Budući da je u to doba sveštenički uticaj bramina bio neograničen, budistički Simoni i Apoloniji mogli su da računaju na priznanje i uvažavanje od strane braminskih Ireneja i Tertulijana, isto koliko i njihovi naslednici u judejskom i rimskom svetu. Bila je to istorijska proba drama koje su, stolecima kasnije, bile izvodene u hrišćanskom svetu. Kao i u slučaju takozvanih „jeresijarha” u hrišćanstvu, budistički arhati ni-

---

On je bio vajar koji je napravio čuveni kip Bude visok trideset metara, koji je Hiuen-Cang video u Darduu, severno od Pandaba. U isti mah, kineski putnik spominje i hram deset lija udaljen od Pešavara – prečnika preko sto metara i visok 250 metara – koji je u njegovo vreme (550. godine n.e.) već bio star 850 godina. Kepen (*Koeppen*) smatra da je još 292. godine p.n.e. budizam bio preovlađujuća religija u Pandabu. (Nap. autorke)

1 Videti *Kineski budizam*, str. 254, i uopšte o budizmu u Kini. (Nap. autorke)

su bili proganjani zbog odbacivanja *Veda* ili svetog Sloga, već zato što su isuviše dobro poznavali njihovo tajno značenje. Morali su da se iselege naprosto zato što se njihovo znanje smatralo opasnim, a njihovo prisustvo u Indiji nepoželjnim.

Ni među samim braminima nije bio ništa manji broj iniciranih. I danas se mogu sresti čudesno obdareni sadui i jogini, obavezani da ostaju nezapaženi i u senci, i to ne samo zbog potpune tajnosti koja im je nametnuta prilikom inicijacije, nego i iz straha od anglo-indijskih tribunala i sudova u kojima sudije, bez izuzetka, svako ispoljavanje „neprirodnih” moći, ili tvrdnju o njihovom posedovanju, proglašavaju šarlatanstvom, obmanom i prevarom. Po sadašnjem stanju može se zaključivati o prošlom. Stolećima nakon početka naše ere, posvećenici iz unutarnjih hramova i Matama (monaških zajednica) izabrali su nadzorni odbor, kojim je predsedavao svemoćni Bram-Atma, vrhovni poglavatar svih tih Mahatmi. Do tog prvosveštenstva mogao je doći samo bramin, koji je dospeo u određeno životno doba, i on je bio jedini čuvar mistične formule i hijerofant koji je stvarao velike adepte. Samo on je mogao da objasni značenje svete reči AUM i svih religijskih simbola i obreda. I ukoliko bi bilo ko od tih posvećenika najvišeg stupnja otkrio nekom neposvećeniku ma koju od istina, makar i najmanju od tajni koje su mu poverene, morao je da umre, a i onaj kojem je ukazano poverenje bivao je pogubljen.



### **IZGUBLJENA REČ**

Međutim, postojala je, a i danas postoji, jedna Reč koja daleko nadmašuje misterioznu jednosložnu reč i koja onoga ko dođe do njenog ključa čini gotovo ravnim Bramanu. Samo Bramatme poseduju taj ključ, a nama je poznato da danas postoje dva velika posvećenika u južnoj Indiji koji ga imaju. On može da se preda nekom drugom tek pred samu smrt, jer u pitanju je „Izgubljena Reč”. Nema tog mučenja, niti bilo čega što je u ljudskoj moći, što bi moglo da natera bramina koji je zna da je otkrije; ona je dobro čuvana u Tibetu.

Pa ipak, ta tajnost i ta duboka misterija zaista su obeshrabrujuće, pošto isključivo oni – indijski i tibetanski posvećenici – mogu da



## TAJANSTVENA ZEMLJA

„Savršene” Bude su naprosto „savršeni” posvećenici. Sve su to ljudi, a ne rastelovljena bića, kao što je to izloženo u egzoteričnim knjigama Hinajane. Njihova tačna narav može se naći samo u tajnim delima Lugruba ili Nagardune, utemeljivača sistema Mahajane, za kojeg se kaže da su ga inicirale Nage (mitske „Guje”, prikriveni naziv za inicijata ili Mahatmu). Izmišljen prikaz u kineskim zapisima – da je Nagarduna smatrao kako je njegova doktrina u suprotnosti sa doktrinom Gautame Bude, dok nije od Naga saznao da je to upravo doktrina koju je lično Šakjamuni u tajnosti poučavao – jeste alegorija i zasniva se na pomirenju starih braminskih tajnih škola u Himalajima i Gau-taminih ezoteričnih učenja, iako su obe strane isprva prigovarale suparničkim školama. One prve, iz kojih su proizile sve ostale, bile su ustanovljene na drugoj strani Himalaja, mnogo pre pojave Šakjamuni-ja. Gautama je bio njihov učenik i upravo je od tih indijskih mudraca saznao istine o Sungati, taštini i nepostojanosti svega ovozemaljskog, prolaznog, kao i tajne Pradna Paramite, ili „znanja s one strane Reke”, koje je na kraju dovelo „Savršenog” u predele Jedine Stvarnosti. Ali Njegovi Arhati nisu bili On Sam. Neki od njih su bili slavoljubivi i posle velikih sabora su preinačavali određena učenja, pa je zbog tih „jeretika” matična škola isprva odbijala da im dozvoli da spajaju svoje škole, kada je ezoterično bratstvo počelo da biva proganjano iz Indije. No, kada se, najzad, većina njih potčinila vođstvu i nadzoru glavnih ašrama, Jogačarja Arjasange se pripojila najstarijoj loži. Jer *tamo* je odvajkada počivala skrivena poslednja nada i svetlost sveta, spasenje ljudskog roda. Ta škola i zemљa imaju mnogo naziva, a naziv zemљe orijentalisti sada smatraju mitskim nazivom izmišljenog predela. Bez obzira na to, Hindusi očekuju da se njihov Kalki Avatar pojavi upravo iz te tajanstvene zemlje, budisti odатle očekuju svog Maitreju, Parsi svog Sosioša, Jevreji svog Mesiju, a i hrišćani bi odatle očekivali svog Hrista, samo da su znali za tu zemlju.

Tamo i jedino tamo caruje Paranišpana (Jung-rub), potpuno savršeno shvatanje Bića i Ne-bića, nepromenljivo istinsko Postojanje u Duhu, mada je ovaj naizgled još uvek u telu, te je svaki žitelj jedan

ne-ego, zato što je savršeni Ego. Njihova praznina je „samopostojeca i potpuna” – kad bi bilo svetovnih očiju da to osete i opaze – zato što je postala apsolutna, jer je nestvarno bitisanje preobraženo u bezuslovnu Stvarnost, a činjenice ovog, našeg sveta nestale su u ništavilu. Pošto je „Apsolutna istina” (Dondam-paj-den-pa; na sanskritu: Paramartasatja) pobedila „relativnu istinu” (Kunza-bči-den-pa; na sanskritu: Samvritisatja), za stanovnike tajanstvene oblasti se pretpostavlja da su dostigli stanje koje se u mističkom načinu izražavanja naziva Svasamvedana („samoispitujuće razmatranje”) i Paramarta, ili apsolutna svest ličnog utopljenog u nelični Ego, koji je iznad svega, pa otuda u svakom pogledu i izvan iluzije. Hitri jezik svakog budiste može njegove „savršene” Bude i Bodisatve nazvati nebeskim, pa dakle i nedostižnim bićima, dok mutnoj svesti jednog evropskog laika ti nazivi ne mogu ništa da nagoveste. No, to nije bitno onima koji, iako su u ovom svetu, ipak žive izvan i daleko iznad naše iluzorne zemlje! Iznad njih je samo jedna klasa nirvanija, a to su Čos-ku (Darmakaja), ili nirvaniji „bez ostataka” – sušta Arupa, neuobičeni Dahovi.<sup>1</sup>



## BESMISLENI ZAKLJUČCI

Odatle se povremeno pojavljaju Bodisatve u svom Prul-pai-ka (ili Nirmanakaja) telu i, uzimajući na sebe običan izgled, poučavaju ljude. Oni su hotimične, a isto tako i nehotične, inkarnacije. Većina doktrina koje se nalaze u sistemima Jogačarje i Mahajane su ezoterične, kao i ostale. Neupućeni hinduista i budista jednog dana mogu da počnu da cepkaju *Bibliju*, shvatajući je doslovno. Obrazovanje se

1 Pogrešno je shvatanje po kojem orijentalisti doslovno uzimaju učenje Mahajana škole da se tri različite vrste tela, naime, Prul-pa-ku, Longehod-dzokpaid-ku i Čos-ku, sva odnose na nirvaničko stanje. Postoje dve vrste nirvane: ovozemaljska i nirvana potpuno rastelovljenih Duhova. Ta tri „tela” su tri omotača – i sva su više ili manje fizička – koji su na raspolaganju adeptu koji je stupio na šest Paramita, ili „staza” Bude, i prešao ih. A kada stupi na sedmu, više ne može da se vrati na zemlju. Videti Čoma de Keroš, *Jour. As. Soc. Beng.*, VII, 142, i Šot, *Budizam*, str. 9, koji drugačije gleda na to. (Nap. autorke)

## Poglavlje LI

### „DOKTRINA O OKU” I „DOKTRINA O SRCU” ILI „PEČATU SRCA”



*Istina leži u trans-himalajskim tvrđavama ✽ Religija ne može da se shvati dok simboli svih religije ne predaju svoje tajne ✽ „Doktrina o oku” podrazumeva dogmu i mrtvo slovo ✽ „Doktrina o srcu” je jedina prava ✽ Prava ezoterijska literatura još uvek je nedostupna ✽ Ezoterički budizam je još uvek očuvan ✽ Budizam u Kini osnovao je Bodidarma ✽ Kako ovladati misterijama ezoterije*



Profesor Albrecht Veber<sup>1</sup> bio je u pravu kada je izjavio da severni budisti –

„(...) jedini poseduju te [budističke] svete spise u celini.”

Jer, dok južni budisti ništa ne znaju o postojanju ezoterične doktrine, koja se kao biser brižljivo čuva u školci svake religije – Kinezi i Tibetanci su sačuvali brojne zapise o tome. Učenje koje je Gautama javno propovedao sada je izrođeno i oslabljeno, ali se ipak očuvalo u svom izvornom obliku u onim manastirima u Kini, koji su van dosega posetilaca. I mada je već preko dve hiljade godina svaki novi „reformator” ponešto izostavljao iz originala i to nadomeštao nekim svojim ličnim umovanjima, ipak među masama istina još ni

<sup>1</sup> Albrecht Friedrich Weber (1825–1901), nemački indolog i istoričar. (Nap. ured.)

danas nije sasvim iščezla. No, samo u trans-himalajskim tvrđavama – koje se slobodno nazivaju Tibet – na najnepristupačnijim mestima u pustinjama i planinama, ezoterični „Dobri zakon” – „Pečat srca” – i do danas bitiše u svojoj iskonskoj čistoti.



### SVEDENBORGOVE TVRDNJE

Da li je Emanuel Svedenborg bio u krivu kad je o zaboravljenoj, već dugo izgubljenoj Reči kazao:

„Tragajte za njom u Kini; možda je nađete u Velikoj Tatariji.”

On svojim čitaocima kaže da je to doznao od izvesnih „Duhova”, koji su mu rekli da svoje bogosluženje obavljaju u skladu sa tom (izgubljenom) drevnom Reči. U *Razotkrivenoj Izidi* je u vezi sa tim rečeno:

„Drugi proučavaoci okultnih nauka imali su nešto više od sveta ‘duhova’ u šta bi se uzdali u ovom posebnom slučaju: videli su knjige (...)”

koje sadrže „Reč”.<sup>1</sup> Može biti da su imena tih „Duhova” koji su posetili čuvenog švedskog teozofa bila istočnjačka. Reč čoveka od tako neospornog i priznatog integriteta, čije je poznavanje matematike, astronomije, prirodnih nauka i filozofije bilo znatno ispred njegovog vremena, ne može se tako olako uzeti ili grubo odbaciti kao kad bi se radило o nekom današnjem teozofu; sem toga, on je tvrdio da po volji ulazi u to stanje kad se njegovo unutarnje biće potpuno oslobodi svakog fizičkog osećaja i tada živi i diše u svetu u kojem je svaka tajna prirode kao otvorena knjiga za oko duše.<sup>2</sup> Nažalost, i dve trećine njegovih javnih književnih radova takođe su, u određenom smislu,

1 *Op. cit.*, II, str. 470. (Nap. autorke)

2 Ukoliko čovek ne poseduje tačnu informaciju i pravilan metod, njegove vizije, ma koliko valjane i istinite u životu duše, nikada neće uspeti da budu snimljene u našem ljudskom pamćenju i izvesno je da će određene célije mozga izazvati pustošenje u našim sećanjima. (Nap. autorke)

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

alegorični, a pošto su bukvalno shvatani, kritika nije velikog švedskog videoca poštedela ništa više nego ostale videoce.

Pošto smo pružili panoramski prikaz tajnih nauka i magije s njihovim adeptima u Evropi, sada moramo spomenuti i istočnjačke posvećenike. Kao što tek sada, posle skoro dve hiljade godina slepog verovanja u njihovu doslovnu mudrost, počinje da se pomišlja na prisustvo ezoterizma u svetim spisima Zapada, isto to može da bude dopušteno i kad se radi o svetim knjigama Istoka. I zato ni indijski ni budistički sistem ne može da se razume bez posedovanja ključa, niti proučavanje komparativne religije može postati „nauka” dok simboli svih religija ne predaju svoje tajne. Takvo proučavanje će u najboljem slučaju predstavljati gubitak vremena, igranje žmurke.

Prema verodostojnom izvoru japanske *Enciklopedije*, Remuzat (*Remusat*) pokazuje Budu kako pred smrt poverava tajne svog sistema svom učeniku Kašjapi, jedinom kome je ezoterično tumačenje dato na nepričuvljivo čuvanje. Ono se u Kini naziva *Čeng-fa-jen-Cang* („Tajna oka doktrine dobra”). Svakom izučavaocu budističkog ezoterizma bi izraz „tajna oka” ukazao na odsustvo bilo kakvog ezoterizma. Da se na tom mestu nalazi reč „srce”, onda bi to značilo ono što se sada samo prividno saopštava. „Doktrina oka” podrazumeva dogmu i mrtvo slovo, crkveni ritualizam namenjen onima koji se zadovoljavaju egzoteričnim obrascem. Jedina prava je „doktrina srca”, ili „pečat srca” (*Sin Jin*). To potkrepljuje i Hiuen Cang u svom prevodu *Maha-Pradžna-Paramite* (*Ta-poh-đe-King*), u kojem on u stotinu dvadeset svesaka izjavljuje da je postojao Budin „omiljeni učenik”, Ananda, kojem je, nakon što je njegov veliki Učitelj otišao u nirvanu, Kašjapa naložio da širi „doktrinu oka”, dok je „srce” Zakan na ostalo rezervisano isključivo za Arhate.

Suštinska razlika koja postoji između to dvoje – „oka” i „srca”, ili spoljne forme i skrivenog značenja, bezosećajne metafizike i božanske mudrosti – jasno je pokazana u nekoliko knjiga o „kineskom budizmu”, koje su napisali razni misionari. Mada su godinama živeli u Kini, oni ipak ne znaju ništa više od onoga što su doznali od tobož važnih škola, koje sebe nazivaju ezoteričnima, a pri tom otvorenim neprijateljima svoje vere svojevoljno ustupaju očito drevne rukopise i ezoterična dela! Izgleda da ta smešna protivrečnost između izjave i prakse nikada nije pala u oči zapadnih i uvaženih istoričara svetih načela drugih naroda. Tako i velečasni Džozef Edkins (*Joseph Edkins*)

### **„Doktrina o oku” i „Doktrina o srcu” ili „Pečatu srca”**

u svom delu *Kineski budizam* navodi mnoge ezoterične škole; on sasvim iskreno veruje da je obavio „iscrpno ispitivanje” tajnih načela budista čija su dela „sve do nedavno bila nedostupna u svom izvornom obliku.” Zaista nije preterano reći da je prava ezoterična literatura „nedostupna” do današnjeg dana, i da je cenjeni gospodin, koji je bio inspirisan da izjavi kako –

„(...) be izgleda da je postojala bilo kakva tajna doktrina koju oni koji su je poznavali ne bi obelodanili”,

učinio veliku grešku ukoliko je ikada poverovao u ono što kaže na 161. stranici svog dela. Treba odmah da mu je jasno kako su svi oni „Ju-luh” (‘Zapis o izrekama’) znamenitih učitelja” naprosto paravanji, baš kao i oni koji se nalaze u *Puranama* bramana, a možda i više od njih. Nema svrhe nabrajati beskrajni niz najboljih orijentalnih učenjaka, ili navoditi istraživačke radove Remuzata, Birnufa, Kepena, Sv. Hilarija i Sv. Žulijana, kojima se pripisuje u zaslugu što su izložili pogledu drevni svet Hindusa, objavivši svete i tajne knjige budizma: svet koji su otkrili nikad nije ni bio sakriven. O zabludama svih orijentalista može se suditi po zabludi jednog od najpopularnijih, ako ne i najvećeg od njih – prof. Maksu Milera. Ona se odnosi na ono što on, uz smeh, prevodi kao „bog Ko” (Ka).



### **BOG „KO”**

„Autori *Bramana* su tako temeljno raskinuli sa prošlošću da su, zaboravivši na poetski karakter himni i na čežnju pesnika za Nepoznatim Bogom, samu upitnu zamenicu uzdigli u božanstvo, i usvojili boga Ka (ili Ko?) (...) Gde god se nalaze upitni stihovi, njihov autor tvrdi da je Ka Prađapati, ili Gospod Stvorenja. Ni tu se nisu zaustavili. Neke od himni u kojima se javlja upitna zamenica nazvane su Kadvat, tj. one koje imaju Kad ili Kvid. No, ubrzo je nastao novi pridev, pa su ne samo himne nego i žrtve ponuđene bogu nazvane Kaja, ili ‘Ko’-aste. (...) U vreme Paninija, ta reč je stekla takvo pravo da je iziskivala posebno pravilo koje je objašnjavalo njen izvođenje. Ovde komentator tumači Ka pomoću Bramana.”

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

Na primer, ako je čovek sujetan ili pohotan, ili slavoljubiv, bilo da je to predačko nasleđe, ili njegova karmička nasleđena osobina, sigurno je da će ti poroci izbiti na površinu, čak i ukoliko ih je do tada skrivao i suzbijao. Oni će nezadrživo izbiti u prvi plan, a on će morati da se bori sto puta mukotrpnije nego pre, sve dok u sebi ne ubije sve takve sklonosti.

S druge strane, ukoliko je on dobar, velikodušan, častan i uzdržljiv, ili poseduje u sebi bilo kakvu dotad pritajenu i skrivenu vrlinu, ona će sebi prokrčiti put i ispoljiti se, jednako nezadrživo kao i ostale. Tako, civilizovan čovek koji mrzi da ga smatraju za sveca i zato stavlja na sebe masku, neće biti u stanju da prikrije svoju pravu prirodu, bila ona niska ili uzvišena.

### TO JE NEPROMENLJIVI ZAKON U OBLASTI OKULTNOG.

Njegovo delovanje je to izraženje što je želja kandidata jača i iskrenija, i što on dublje oseća istinitost i značaj svog zaveta.



Drevni okultni aksiom, „Spoznaj sebe”, mora svakom proučavajuću da bude blizak; ali retki su, ako ih uopšte ima, oni koji su shvatili pravo značenje tog mudrog podsticanja proročišta u Delfima. Svima vam je poznato vaše zemaljsko poreklo, ali ko je od vas ikada ušao u trag svim vezama nasleđa, astralnim, psihičkim i duhovnim, koje utiču na to ko ste i kakvi ste? Mnogi su pisali i izražavali želju da se sjedine sa svojim Višim Egom, pa ipak, kao da нико не poznaje neuobičajenu sponu koja povezuje njegov „Viši Ego” sa Jednim Sveopštим SOPSTVOM.

Za sve ciljeve okultizma, bilo praktične ili čisto metafizičke, takvo znanje je apsolutno neophodno. Stoga je uputno da ove tekstove počnemo pokazivanjem te povezanosti u svim pravcima sa svetovima: apsolutnim, arhetipskim, duhovnim, umnim, psihičkim, astralnim i elementarnim. Međutim, da bismo mogli da se dotaknemo viših svetova – arhetipskog, duhovnog i umnog – prvo moramo da ovlastamo vezama sedmog, zemaljskog sveta, niže Prakriti, iliti Malkuta (kako стоји u Kabali), sa svetovima, ili nivoima, koji slede odmah za njim.



## **OM**

„OM”, kaže arijevski adept, izdanak pete rase, koji ovim slogom započinje i završava svoje pozdravljanje ljudskog bića i prizivanje neljudskih PRISUSTAVA, ili obraćanje njima.

„OM-MANI”, šapuće turanski posvećenik, izdanak četvrte rase; i posle stanke dodaje: „PADME-HUM”. To čuveno prizivanje orientalisti vrlo pogrešno prevode, tvrdeći da znači „O, Dragulju u lotosu”. Jer, mada je OM, doslovno, slog posvećen Božanstvu, PADME znači „u lotosu”, a MANI je bilo koji dragi kamen, ipak ni same reči ni njihovo simboličko značenje nisu na taj način zaista pravilno predočeni. U toj najsvetijoj od svih istočnjačkih formula, ne samo što svaki slog poseduje tajnu moć koja proizvodi određeno delovanje i donosi određen rezultat, nego čitavo prizivanje ima sedam različitih značenja i može da dovede do sedam osobnih rezultata, od kojih svaki može da odstupa od drugih.

Sedam značenja i sedam rezultata zavise od intonacije koja se daje celoj formuli i svakom od njenih sedam slogova. Povrh toga, i brojčana vrednost slova biva uvećana ili umanjena shodno ovom ili onom ritmu koji se koristi. Proučavalac treba da upamti da se u osnovi obliku nalazi broj, i da broj upravlja zvukom. Broj je u samom korenu ispoljenog univerzuma: brojevi i skladne razmere upravljaju prvim raslojavanjima istorodne sadržine u raznorodne elemente; a broj i brojevi postavljaju granice tvoračkoj ruci prirode.



## **DRAGULJ U LOTOSU**

Saznaj brojeve koji odgovaraju temeljnomy principu svakog elementa i njegovih podelemenata, upoznaj njihovo uzajamno dejstvo i ponašanje na okultnoj strani ispoljene prirode, i zakon podudarnosti će te dovesti do otkrića najvećih misterija makrokosmičkog života.

Ali da bi stigao do makrokosmičkog, moraš početi sa mikrokosmičkim, tj. moraš da proučiš ČOVEKA, mikrokosmos – u ovom slučaju

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

onako kako to čini fizička nauka – induktivno, idući od pojedinačnih ka opštim stvarima. U isti mah, međutim, pošto je potreban osnovni ton da bi se analizirala i shvatila bilo koja kombinacija diferencijacija zvuka, nikad ne smemo da izgubimo iz vida platonski metod, koji počinje sa jednim opštim pogledom na sve i spušta se od opštег ka pojedinačnom. To je metod koji je usvojen u matematici – jedinoj *egzaktnoj* nauci koja postoji u današnje vreme.

I zato, proučavajmo Čoveka; no, ukoliko ga i za trenutak odvojimo od Sveopšte Celine, ili ga posmatramo izdvojeno, nezavisno od „Nebeskog Čoveka” – univerzuma simbolički predstavljenog Adamom Kadmonom, ili njegovim ekvivalentima u svakoj filozofiji – onda ćemo ili zapasti u crnu magiju ili doživeti krajnje neslavan neuspeh u našem nastojanju.

Otuda mistična izreka „*Om Mani Padme Hum*”, kad se pravilno shvati, umesto da je sastavljena od maltene besmislenih reči, „O, Dragulju lotosa”, sadrži pozivanje na taj neraskidivi savez između Čoveka i Univerzuma, izražen na sedam različitih načina i koji poseduje mogućnost sedam različitih primena na isto toliko nivoa mišljenja i delanja.

S ma kojeg gledišta da je ispitujemo, ona znači: „Ja sam onaj koji jesam”; „Ja sam u tebi i ti si u meni”. U tom spoju i bliskom savezu s dobrom i čistim čovek postaje Bog. Bilo svesno ili nesvesno, on će prouzrokovati neizbežne ishode, ili bezazленo uticati da se oni dogode. U prvom slučaju, ukoliko se radi o posvećeniku (razume se, misli se isključivo na adepta Staze desne ruke), on može da upravlja blagotvornim ili zaštitničkim tokom kretanja i da tako pomogne i zaštiti pojedince, pa čak i čitave narode. U drugom slučaju, mada je potpuno nesvestan onoga što radi, dobar čovek postaje zaštitnik bilo kome ko je sa njim.

To je činjenica; ali valja objasniti njeno „kako” i „zašto”, a to se može učiniti tek kada se jasno izlože stvarno prisustvo i moć brojeva u zvucima. Formula „*Om Mani Padme Hum*” odabrana je kao primer, usled njene gotovo beskrajne moći u ustima posvećenika, i usled njenog potencijala, kada je izgovori bilo koji čovek. Budite oprezni svi vi koji ovo čitate: ne koristite ove reči uzalud, ili kad ste obuzeti besom, da ne biste postali prva prinesena žrtva, ili, što je još gore, da ne bi izložili opasnosti one koje volite.

Neposvećeni orijentalista, koji se celog svog života bavi samo površinom stvari, izbrbljaće vam, smejući se takvoj praznoverici, da u

Tibetu ta rečenica predstavlja najmoćnije šestosložno prizivanje i da se veruje kako ju je narodima središnje Azije predao Padmapani, tibetanski Črenrezi.<sup>1</sup>

No, ko je zapravo Padmapani? Svako od nas mora da ga otkrije za sebe, onda kada je spreman za to. Svako od nas ima u sebi taj „Dragulj u lotusu”, zvali ga Padmapani, Krišna, Buda, Hrist, ili kako god nazvali to naše Božansko Biće. Egzoterična priča glasi ovako:

Kažu da je vrhovni Buda, ili Amitabha, u času stvaranja čoveka učinio da mu iz desnog oka izade rumeni zrak svetlosti. Zrak je ispuštao zvuk i postao Padmapani Bodisatva. Onda je Božanstvo učinilo da mu se iz levog oka izlije plavi zrak svetlosti, koji je, ovaplotivši se u dve device Dolma, stekao moć da prosvetljuje umove živih bića. Potom je Amitabha pozvao na sjedinjavanje, koje je smesta našlo svoje boravište u čoveku, „*Om Mani Padme Hum*”, „Ja sam Dragulj u lotusu i u njemu ču ostati”. Potom se Padmapani, „Onaj koji je u lotusu”, zavetovao da nikada neće prestati da deluje, sve dok čovečanstvo ne oseti njegovo prisustvo u sebi i dok ga tako ne spasi bede ponovnog rađanja. Zarekao se da će to izvesti pre kraja Kalpe, do davši da, u slučaju neuspeha, želi da mu se glava rasprsne u bezbroj delića. Kalpa se okončala, ali čovečanstvo ga nije osetilo u svom hladnom, grešnom srcu. Tada se Padmapanijeva glava raspukla na hiljadu delića. Podstaknuto samilošću, Božanstvo je ponovo sastavilo te delove u deset glava, tri bele i sedam u različitim bojama. I od tog dana čovek je postao savršeni broj, iliti DESET.



## **PITAGOREJSKA TETRADA**

U ovoj alegoriji je moć ZVUKA, BOJE i BROJA tako ingeniozno predstavljena da prikriva pravo ezoteričko značenje. Laiku se sve to doima kao jedna od mnogih besmislenih bajki o stvaranju sveta; no, ona je bremenita duhovnim i božanskim, fizičkim i magičnim značenjem. Iz Amitabhe – *bezbojnog*, ili *belog sjaja* – rođeno je sedam različitih boja prizme. Svaka od njih odašilje odgovarajući zvuk,

---

<sup>1</sup> Videti tom 3, str. 185–186. (Nap. autorke)

## TAJNA DOKTRINA \* OKULTIZAM

Na isti način se čovek rađa u materici svoje majke. Isto kao što je Brama, po egzoteričnom predanju, okružen sa sedam slojeva unutar i sedam izvan Svetskog Jajeta, tako je i zametak (prvi ili sedmi sloj, u zavisnosti s kog kraja počnemo da brojimo). Dakle,isto kao što ezoterizam u svojoj kosmogoniji nabraja sedam unutarnjih i sedam spoljnih slojeva, tako i fiziologija navodi da utroba ima sedam sadržina, mada je potpuno neupućena da je to kopija onoga što se događa u Univerzalnoj materici. Te sadržine su: 1. *Embrion*, tj. zametak; 2. *Plodova voda*, koja neposredno okružuje zametak; 3. *Amnion*, opna koja potiče iz fetusa i sadrži tečnost; 4. *Pupčana vrpca*, koja služi za početno dostavljanje hrane zametku i za njegovo hranjenje; 5. *Alantois*, izbočenje iz zametka u obliku zatvorene vreće, koje se prostire između 3 i 7, usred 6, i koje, nakon što se razvije u posteljicu, služi za sprovođenje hrane do zametka; 6. *Međuprostor* između 3 i 7 (Amniona i Horiona), ispunjen belančevinastom tečnošću; 7. *Horion*, ili spoljni omotač.

A svaka od tih sedam sadržina odgovara i načijena je po nekom antitipu, jednom na svakoj od sedam ravni bivanja, kojima pak odgovaraju (tj. s njima se podudaraju) sedam stanja Prirode i sve druge sile, osetne ili funkcionalne, u Prirodi.

Sledi pogled iz ptičje perspektive na sedam saobraznih sadržina u utrobama Prirode i Žene. Ovako možemo da ih uporedimo:

### KOSMIČKI PROCES (GORNJI POL)

1. Matematička tačka, zvana „kosmičko video”, Lajbnicova monada; sadrži čitav univerzum, kao što žir sadrži hrast. To je prvi mehurić na površini bezgranične jednovrsne Sadržine, ili Prostora, mehurić raslojavanja u njegovoj početnoj fazi. To je začetak Orfičkog ili Braminog jajeta. U astrologiji i astronomiji odgovara Suncu.

2. Snaga života našeg sunčevog sistema luči se iz Sunca.

### LJUDSKI PROCES (DONJI POL)

1. Zemaljski Zametak, koji u sebi sadrži budućeg čoveka sa svim njegovim mogućnostima. U nizu principa u ustrojstvu čoveka to je Atman, ili nadduhovni princip, dok je u fizičkom sunčevom sistemu Sunce.

2. Plodova voda luči se iz zametka.

a. Kada se odnosi na više ravnih, ona se zove Akaša.

b. Ona potiče od deset „božanstava”, deset brojeva Sunca, koje je samo po sebi „savršen broj”. Oni se zovu Diš – zapravo Prostor – sile koje se šire prostorom, od kojih su tri sadržane u Sunčevom Atmanu, ili sedmom principu, a sedam su zraci koje je Sunce izbacilo.

3. Eter prostora, koji je u svom spoljnem vidu uobličljiva kora, za koju se prepostavlja da obavija Sunce. Na višoj ravni to je ceo univerzum, kao treće raslojavanje evoluirajuće Sadržine, te Mulaprakriti postaje Prakriti.

a. Mistički odgovara ispoljenom Mahatu, iliti intelektu ili duši sveta.

4. Zvezdana sadržina etera, njezini čvrsti delovi, nepoznati modernoju nauci, a predstavljeni:

a. Elementalima u okulnim i kabalističkim misterijama.

b. Meteorima, kometama i svim vrstama povremenih i izvanrednih kosmičkih tela.

5. Strujanja života u eteru, kojima je poreklo u Suncu: kanali kojima vitalni princip tog etera (krvi kosmičkog tela) prolazi da bi nahranio

a. Ona se na ravni materije zove Prana [Prana je zapravo sveopštii princip života.]

b. Imajući za svoj izvor sveopštii Jedinstveni život, ona polazi iz čovekovog srca i Budija, kojima vladaju sedam sunčevih zrakova (bogova).

3. Amnion, opna koja sadrži plodovu vodu i koja obavija zametak. Posle rođenja čoveka ona postaje treći sloj, da tako kažemo, njegove magneto-vitalne aure.

a. Manas, treći princip (brojeći odozgo), ili ljudska duša u čoveku.

4. Pupčani mehur, koji, kako nauka kaže, izvorno služi za hranjenje zametka ali, okultna nauka tvrdi, i za to da do fetusa putem osmoze stignu kosmički uticaji koji su tudi majci.

a. U odraslog čoveku to postaju hranitelji Kâme, kojom upravljaju.

b. U fizičkom čoveku to su njegove strasti i osećanja, etički meteori i komete u ljudskoj prirodi.

5. Alantois, izbočenje iz zametka, koje se prostire između Amniona i Horiona; smatra se da upravlja hranjenjem od majke do zametka.

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

sve na Zemlji i na drugim planetama: od minerala, koji se na taj način navode na razvijanje i uposebnjavaju, preko biljaka, koje se tako hrane i napajaju, do životinje i čoveka, kojima na taj način biva dodeljen život.

6. Dvojno zračenje, psihičko i fizičko, koje isijava iz Kosmičkog semena i širi se celim kosmosom, kao i oko sunčevog sistema i svake planete. U okultizmu se naziva gornjom božanskom i donjom materijalnom, Astralnom svetlošću.

7. Spoljna kora svakog zvezdanog tela, Ijsuska Svetskog jajeta, ili sfera našeg sunčevog sistema, naše Zemlje i svakog čoveka i životinje. U zvezdanom prostoru, pravi eter; na zemaljskoj ravni, vazduh, koji je i sam rastavljiv na sedam slojeva.

a. Praiskonska potencijalna građa sveta postaje (tokom trajanja manvantaričkog perioda) postojana kugla ili kugle.

6. Alantois je podeljen na dva sloja. Međuprostor između Amniona i Horiona sadrži alantois i belančevi nastu tečnost. [Svi sadržaji materice, pošto su direktno povezani sa svojim kosmičkim antetipovima, na fizičkoj ravni su potencijalni objekti crne magije, i stoga se smatraju nečistim.]

7. Horion, ili Prozirna zona, sferični objekt zvan *Blastodermic vesicle*; spoljni i unutarnji slojevi njegove opne počinju da oblikuju fizičkog čoveka. Spoljni ili ektoderm obrazuje njegovu pokožicu; unutarnji, ili endoderm, njegove mišiće, kosti, itd. Čovekova koža, pak, sačinjena je od sedam slojeva.

a. „Primitivni” postaje „trajni” Horion.



## PODUDARNOST IZMEĐU RASA I ČOVEKA

Čak i u evoluciji rasa zapažamo isti poredak kao i u Prirodi i Čoveku. Placentni životinja-čovek postao je takav tek nakon odvajanja od polova u trećoj korenskoj rasi. U fiziološkoj evoluciji, placenta je potpuno formirana i u funkciji tek posle tri meseca života u materici.

Ostavimo po strani ljudske predstave kao što je lični Bog i držimo se čisto božanskog, onog što je u osnovi svakoga i svega u bezgraničnoj Prirodi. To se, po svom sanskritskom ezoteričkom imenu iz *Veda*, zove TAT (ili TO), što je izraz za nespoznatljivi Beskorenni Koren. Ako učinimo tako, možemo na sledeći način da odgovorimo na tih sedam pitanja *Ezoteričkog katehizma*:

- (1) Pitanje: – Šta je Večni Apsolut?  
Odgovor: – TO.
- (2) Pitanje: – Kako je nastao kosmos?  
Odgovor: – Kroz TO.
- (3) Pitanje: – Kakav, ili šta, će on biti kad se povuče u Pralaju?  
Odgovor: – U TOME.
- (4) Pitanje: – Otkud sva živa i, prepostavljena, „neživa” priroda?  
Odgovor: – Iz TOGA.
- (5) Pitanje: – Šta je Sadržina i Suština od koje je načinjen univerzum?  
Odgovor: – TO.
- (6) Pitanje: – U šta se on rastvorio i iznova će se rastvarati?  
Odgovor: – U TO.
- (7) Pitanje: – Da li je onda TO ujedno i instrumentalni i materijalni uzrok univerzuma?  
Odgovor: – A šta drugo jeste ili može biti negoli TO?



## ČOVEK I LOGOS

Pošto su univerzum, makrokosmos i mikrokosmos,<sup>1</sup> deset, zbog čega bi čoveka trebalo da podelimo na sedam „principa”? Iz tog razloga je savršeni broj deset podeljen na dva: u svojoj potpunosti, tj. nadduhovno i fizički, postoji DESET sila: tri na subjektivnoj i nepojmljivoj

---

<sup>1</sup> Sunčev sistem ili Zemlja, u zavisnosti od konteksta. (Nap. autorke)

ravni, i sedam na objektivnoj ravni. Treba imati na umu da vam sada pružam opis dva suprotna pola: (a) prvobitni Trougao koji, čim se odrazi u „Nebeskom čoveku”, najvišem od nižih sedam – nestaje, vraćajući se u „tišinu i tamu”; i (b) astralni primerni čovek, čija je Monada (Atman) takođe predstavljena kao trougao, pošto mora da postane trojna u svesnim Devahanskim međuzbivanjima. Budući da je čisto zemaljski čovek odražen u univerzumu materije – da tako kažemo – naopačke, gornji trougao, u kojem su stvaralačka ideacija i subjektivni potencijal tvorbene moći, biva premešten u čoveka od ilovače ispod sedam. Tako su troje od deset, koji u arhetipskom svetu obuhvataju samo ideativni i paradigmatski potencijal, tj. postoje u mogućnosti, a ne i u akciji, u stvari jedno. Moć ubličavajućeg stvaranja prebiva u Logosu, spoju sedam Sila ili Zrakova, koji smesta postaje četvoren, sveti Tetraktis. Taj postupak biva ponovljen u čoveku, u kojem niži fizički trougao postaje, u spoju sa Ženskim, muško-ženski stvoritelj, ili rodilac. Isto se na još nižoj ravni događa u životinjskom svetu. Misterija iznad i misterija ispod, zaista.

Eto kako ono više i najviše, i niže i najživotinjskije, stoje u uzajamnom odnosu.



## DIJAGRAM I

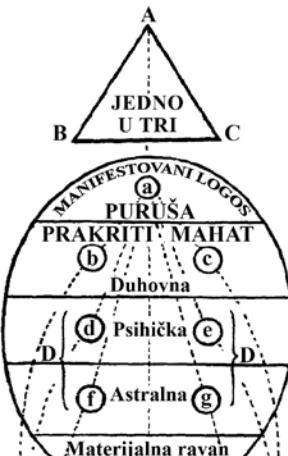
U Dijagramu I vidimo da fizički čovek (ili njegovo telo) ne učestvuje u *direktnim* čistim talasima božanske Suštine, koja teče iz *Jednog u tri*, neispoljenog, kroz ispoljeni Logos (gornji lik na dijagramu). Puruša, iskonski Duh, dodiruje čovekovu glavu i tu se zaustavlja. Ali duhovni čovek (spoj sedam principa) neposredno je povezan s njim. Na ovom mestu treba dodati par reči o ubičajenom egzoteričnom nabrajanju principa. Najpre je načinjena i izložena samo približna podela. *Ezoterični budizam* počinje sa Atmom, sedmim principom, a završava s prvim, Fizičkim telom. No, ni o Atmanu – koji nije zasebni „princip”, nego zračenje iz neispoljenog Logosa i jedno je s njim – a ni o telu – koje je materijalna ljudska ili čaura Duhovnog čoveka – ne može se, strogo uvezši, govoriti kao o „principima”. Povrh toga, glavni „princip” svega, koji do sada nije spominjan, jeste

## DIJAGRAM I

### 1. Makrokosmos i njegovih 3, 7 ili 10 centara tvoračkih sila

- A. Bespolni, neispoljeni logos.  
 B. Potencijalna mudrost.  
 C. Univerzalna ideacija.

- a. Tvorački Logos.  
 b. Večna Sadržina.  
 c. Duh.  
  
 D. Duhovne sile koje deluju u materiji.



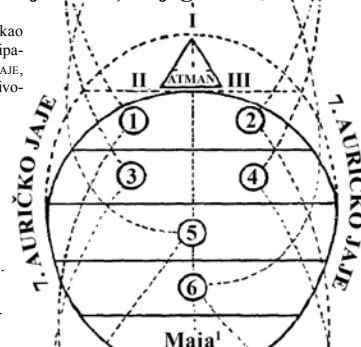
A. B. C. Nespoznatljivo

a. b. c. Ovo je Pradana, ujednačena materija u Sankja filozofiji, ili Dobro, Zlo i Haotična Tama (Satva, Radas i Tamas), koji potiru jedno drugo. Kad se rasloje i postanu različiti, oni postaju sedam tvoračkih moći: Duh, Sadržina i Vatra koji podstiču materiju da se oblikuje.

### 2. Mikrokosmos (unutarnji čovek) i njegovih 3, 7 ili 10 centara potencijalnih sila

(ATMAN, mada se egzoterički računa kao sedmi princip, nije osoben princip i pripada Univerzalnoj Duši; 7. je AURICKO JAJE, magnetska sfera oko svakog ljudskog i životinjskog bića)

1. BUDI, prenosilac ATMANA.
2. MANAS, prenosilac BUDIJA.
3. DONJI MANAS (gornji i donji MANAS su dva vida jednog istog prinicipa)
4. KAMA-RUPA, njegov prenosilac.
5. PRANA, Život, i
6. LINGA-ŠARIRA, njen prenosilac.



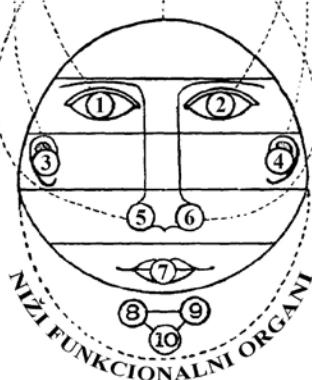
I, II i III su tri hipostaze (osnove) ATMANA, a njegov kontakt sa Prirodom i Čovekom je četvrtinu, što ga čini četvornim, ili Tetraktisom, Višim Sopstvom.

1, 2, 3, 4, 5, 6. Ovih šest principa, koji deluju na četiri različite ravni, i pošto imaju svoj AURIČKI OMOTAC na sedmu (*videti niže*), oni su koje koriste posvećenici desne ruke, ili Beli magovи.

1 Fizičko telo nije princip; potpuno je zanemareno, pošto se koristi samo u crnoj magiji.

### 3. Mikrokosmos (fizički čovek) i njegovih 10 otvora, ili centara delovanja

1. (BUDI) Desno oko.
3. (DONJI MANAS) Levo uvo.
5. (ŽIVOTNI PRINCIJ) Desna nozdra.
7. Organ TVORAČKOG LOGOSA, Usta
8. 9. 10. Pošto je Donje Trojstvo direktno povezano sa Gornjom Atmičkom Trijadom i njena tri aspekta (tvoračkim, održavateljskim i razoriteljskim, ili pre obnoviteljskim), zloupotreba odgovarajućih funkcija je najstrašniji od karmičkih grehova, Greh protiv Svetog Dуха kod hrišćana



2. (MANAS) Levo oko.
4. (KAMA-RUPA) Desno uvo.
6. (PRENOSILAC ŽIVOTA) Leva nozdra.
7. Paradigma 10. (tvoračkog) otvora u Donjoj Trijadi

Ove fizičke organe koriste samo Duge u crnoj magiji.

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

odgovara nekoj boji i broju (nekoj moći duhovnoj, psihičkoj ili fizičkoj) i nekom osetu na istoj ravni. Svi oni nalaze svoj odjek u svakom pojedinom od dotad razvijenih elemenata, čak i na zemaljskoj ravni, u životima koji se roje u zemaljskoj atmosferi, i tako ih pobuđuju na aktivnost.

Dakle, ukoliko se ne izgovori *mentalno* i ako nije upućena svom „Ocu” u tišini i osami svog privatnog prostora, molitva svakako će še donosi kobne nego blagodatne rezultate, imajući u vidu da mase ništa ne znaju o moćnim posledicama koje na taj način proizvode. Da bi dovela do dobrih posledica, molitva mora da bude izgovorena od „nekog ko zna kako da postigne da bude čut u tišini”, i to tada više nije molitva, nego postaje zapovest. Zašto se tvrdi da je Isus onima koji su ga slušali zabranjivao da odlaze u javne sinagoge? Razume se da nije čovek koji se molio bio licemer i lažov, niti farisej koji je želeo da ga ljudi vide kako se moli! Moramo pretpostaviti da je imao motiv: isti motiv koji i skusnog okultistu sada nagoni da svoje učenike, ukoliko nisu u saglasnosti sa gomilom, odvraća od odlaženja na mesta prepuna sveta, kao nekada od ulaze u crkve, sobe za seanse, itd.

Postoji jedan mali savet koji valja dati početnicima, koji ne mogu a da ne odlaze u masu – savet koji se može učiniti sujevernim, ali koji će se u odsustvu okultnog znanja ispostaviti delotvornim. Kao što pravi astrolozi dobro znaju, dani u nedelji nisu u redosledu onih planeta čija imena nose. Činjenica je da su stari Indusi i Egipćani delili dan na četiri dela, a svaki dan je bio pod zaštitom (kao što je ustavljeno primenjenom magijom) neke planete; i svaki dan je, kao što je pravilno tvrdio Dion Kasiye, dobio ime one planete koja upravlja njegovim prvim delom i štiti ga. Proučavalac bi trebalo da se čuva „Sila vazduha” (elementala), koje se skupljaju na javnim mestima, tako što će nositi prsten koji sadrži neki dragi kamen boje vladajuće planete, ili metal koji joj je posvećen. No, najbolja zaštita je čista savest i snažna želja da se pomogne čovečanstvu.





## PLANETE, DANI U NEDELJI I S NJIMA SAGLASNE BOJE I METALI

U priloženom dijagramu dani u nedelji nisu u uobičajenom redosledu, mada su postavljeni u svoj pravilan niz, koji je određen redosledom boja u sunčevom spektru i odgovarajućim bojama njihovih vladajućih planeta. Rani hrišćani su odgovorni za zbrku u redosledu dana koju ovo poređenje otkriva. Usvojivši od Jevreja njihove lunarne mesece, oni su pokušali da ih usklade sa solarnim planetama i tako su izazvali haos. Jer, redosled dana u nedelji kakav danas važi ne ugleda se na redosled planeta.

A stari narodi su ovako poređali planete: Mesec, Merkur, Venera, Sunce, Mars, Jupiter, Saturn, ubrajajući, iz egzoteričkih razloga, i Sunce u planete. Još jednom, Egipćani i Indijci, dva najstarija naroda, podelili su dan na četiri dela, od kojih je svaki bio pod zaštitom i vlašću jedne planete. Vremenom je svaki dan dobio naziv po imenu planete koja vlada njegovim prvim delom – jutrom. A hrišćani su, kad su uređivali svoju sedmicu, ovako postupili: hteli su da dan Sunca, dakle nedelju (*Sunday*) učine sedmim, pa su dane u sedmici nazvali uzimajući svaku četvrtu planetu po redu; na primer, počevši sa Mesecom (*Monday*, ponedeljak) nabrojali su ih ovako: Mesec, Merkur, Venera, Sunce, *Mars*; tako je utorak (*Tuesday*), dan čijim prvim delom vlada Mars, postao drugi dan u sedmici, i tako dalje. Treba zapamtiti i to da je Mesec, kao i Sunce, zamena za jednu tajnu planetu.

Sadašnja podela sunčeve godine napravljena je nekoliko stoljeća posle početka naše ere; a naša sedmica nije sedmica starih naroda i okultista. Sedmočlana podela četiri dela mesečevih faza stara je koliko i svet i potiče od naroda koji su vreme računali po lunarnim meseциma. Hebreji je nikada nisu koristili, jer su brojali samo sedmi dan, Sabat, mada se čini da je spomenuta u drugom poglavљu *Postanja*. Do Cezarevog doba nije bilo ni traga sedmodnevnoj nedelji ni u jednom narodu. izuzimajući Induse. Iz Indije su je preuzeли Arapi, a u Evropu je stigla s hrišćanstvom. Rimска nedelja sastojala se od osam dana, a atinska od deset.<sup>1</sup> Tako jednu od nebrojenih protivrečnosti i

---

<sup>1</sup> Videti *Notice sur le Calendrier*, J. H. Ragon. (Nap. autorke)

## DIJAGRAM II

Ove podudarnosti su iz objektivne, zemaljske ravni.		ATMAN nije broj i ne odgovara nijednoj vidljivoj planeti, jer potiče od Duhovnog Sunca; uz to, on nije ni u kakvom odnosu sa zvukom, bojom i ostalim, pošto ih sve obuhvata.	ATMAN
BROJEVI	METALI	PLANETE	LJUDSKI PRINCIPI
1 i 10 Osnovni tonovi fizičkog čoveka	GVOŽĐE	MARS Planeta proizvođenja	KAMA RUPA Nosilac ili sedište životinjskih nagona i strasti
2 Život Duhovni i Život fizički	ZLATO	SUNCE Davalac života fizički, duhovno i ezoterički, zamena za „međumerkursku” planetu, svetu i skrivenu planetu drevnih naroda.	PRANA ILI ĐIVA Život
3 Jer se BUDI (tako-reći) nalazi između Atme i Manasa i sa sedmim, AURIČKIM OMOTAČEM, čini devahansku trijadu.	ŽIVA Meša se sa sumporom, kao što je BUDI pomešan sa Plamenom Duha. (Videti alhemiske definicije.)	MERKUR Glasnik i tumač bogova	BUDI Duhovna Duša, ili Atmički Zrak, sprovodnik Atme.
4 Srednji princip – između čisto materijalnog i čisto duhovnog trojstva. Svesni deo animalnog čoveka.	OLOVO	SATURN	KAMA MANAS Niži um, ili animalna duša
5	KALAJ	JUPITER	AURIČKI OMOTAČ
6	BAKAR Kad se legira postaje bronza (dvojni princip)	VENERA Zornjača i Večernjača	MANAS Viši um, ili ljudska duša
7 U sebi sadrži odraz sedmočlanog čoveka	SREBRO	MESEC Roditelj Zemlje	LINGA ŠARIRA Astralni dvojnik čoveka; roditelj fizičkog čoveka

Pošto ljudski principi nemaju brojeve po sebi, nego samo odgovaraju brojevima, bojama, zvucima, itd., oni ovde nisu navedeni u poretku koji se koristi u egzoterične svrhe.

<b>DANI U NEDELJI</b>	<b>BOJE</b>	<b>ZVUK</b>	
		<b>MUZIČKA SKALA</b>	
UTORAK <i>Dies Martis</i> , ili Tiu	1. CRVENA	SANSKRITSKA	ITALIJANSKA
		SA	DO
NEDELJA <i>Dies Sola</i> , ili Sunce	2. NARANDŽASTA	RI	RE
SREDA <i>Dies Mercuri</i> , ili Vodan. Dan Bude na jugu, a Vodana na severu – Bogova mudrosti.	3. ŽUTA	GA	MI
SUBOTA <i>Dies Saturni</i> , ili Saturn	4. ZELENA	MA	FA
ČETVRTAK <i>Dies Iovis</i> , ili Tor	5. PLAVA	PA	SOL
PETAK <i>Dies Veneris</i> , ili Friga	6. INDIGO, ILI TAMNO PLAVA	DA	LA
PONEDELJAK <i>Dies Lunae</i> , ili Mesec	7. LJUBIČASTA	NI	SI

## **Rad II**



„Paravani” i okultni izrazi ✽ Deset je Univerzum kao celina ✽ Prevlast jednog principa nad drugim ✽ Podudaranje planeta, metala i boja ✽ Fizičke planete su uzorci psihičkog ili duhovnog sveta ✽ Šta se dešava kada se individualna svest okreće ka unutra ✽ Andeli-čuvari četiri ugla Zemlje ✽ Ezoterička škola podeljena je na unutarnji i spoljašnji krug ✽ Značaj Linga Šarire ✽ Ezoteričko i egzoteričko značenje boja ✽ Sedam prizmatskih boja su direktnе emanacije sedam hijerarhija bića ✽ Fizičke planete vladaju samo nad fizičkim telom i funkcijama ✽ Na mentalne, emocionalne, fizičke i duhovne moći utiču okultna svojstva koja emaniraju iz hijerarhija duhovnih vladara planeta ✽ Sedam nivoa dostižu vrhunac u „Principima” čoveka ✽ „Veliki Ton” u Prirodi ✽ Simbolika Planeta i Principa



## **OBJAŠNJENJE**

S obzirom na teško shvatljivu prirodu teme kojom smo se bavili, ovaj rad će započeti objašnjenjem nekih pitanja koja su ostala nejasna u prethodnom, kao i nekih iskaza koji su delovali protivrečno.

Astrolozi, od kojih su mnogi ezoteričari, verovatno su zbumjeni nekim tvrdnjama koje izrazito protivreče njihovim učenjima, dok će oni, koji o ovoj temi ništa ne znaju, možda u početku osetiti protivljenje u odnosu na one koji su proučili egzoteričke sisteme Kabale i astrologije. Jer valja jasno staviti na znanje da ništa od onoga što je masovno štampano i dostupno svakom studentu u javnim bibliotekama ili muzejima nije zaista ezoterično, nego je ili pomešano sa sra-

čunatim „paravanima”, ili ne može da se shvata i proučava s nekom korišću bez čitavog rečnika okultnih izraza. Stoga sledeća učenja i objašnjenja mogu da budu od pomoći proučavaocu da jasno sebi predviđa učenje dato u prethodnom Radu.

Kod Dijagrama I potrebno je napomenuti šta podrazumevaju 3, 7 i 10 centara:

(a) 3 se odnosi na duhovni svet Apsoluta, i otuda na tri viša principa u čoveku.

(b) 7 pripada duhovnom, psihičkom i fizičkom svetu i čovekovom telu. Fizika, metafizika i hiperfizika predstavljaju trijednu koja simbolizuje čoveka na ovoj ravni.

(c) 10, ili njihov ukupni iznos, univerzum je kao celina, u svim svojim izrazima, a takođe i njegov mikrokosmos – čovek, s njegovih deset otvora.

Ako ostavimo za trenutak na stranu višu dekadu (kosmos) i nižu dekadu (čoveka), prva tri broja zasebnih sedmica kategorički upućuju na Duh, Dušu i aurički omotač ljudskog bića, kao i na viši natčulni svet. Donja četiri, iliti četiri aspekta, takođe pripadaju čoveku, isto kao i univerzalnom kosmosu, pošto je celinu sastavio Apsolut.

Ako se ta tri odvojena ili odeljujuća stupnja bića zamisle, shodno simbolici istočnjačkih religija, kao da se nalaze u jednom jajašcu ili JAJETU, ime tog JAJETA biće Svabavat, ili SVE-BIĆE na ispoljenoj ravni. Ovaj univerzum zapravo nema ni centar ni periferiju, ali u pojedinačnom i konačnom umu čoveka on ima takvo određivanje, što je prirodna posledica ograničenja ljudske misli.

Na Dijagramu II, kao što u njemu i piše, ne treba se obazirati na brojeve iz prve kolone, pošto se oni odnose samo na hijerarhiju boja i zvukova na metafizičkoj ravni i nisu karakteristični brojevi ljudskih principa ili planeta. Ljudski principi izmiču nabranjanju i popisu, jer se svaki čovek razlikuje od svih ostalih ljudi, baš kao što na kugli zemaljskoj nema dve vlati trave koje su potpuno iste. Nabranjanje je ovde pitanje duhovnog razvoja i prirodne prevlasti jednog principa nad drugim. Kod jednog čoveka to može biti Budi, koji stoji kao broj jedan; kod drugog, ako se radi o gruboj čulnoj osobi, niži Manas. Kod jednog će fizičko telo, ili možda Prana, životni princip, biti na prvoj i najvišoj ravni, kao što je slučaj sa izrazito zdravim čovekom, koji puca od vitalnosti; kod nekog drugog to može da se nađe tek na šestom ili sedmom mestu. Osim toga, boje i metali koji odgovaraju

## TAJNA DOKTRINA • OKULTIZAM

planetama i ljudskim principima, kao što ćemo razmotriti, nisu oni koji su egzoterički poznati savremenim astrolozima i okultistima zapada.

Da vidimo odakle je savremeni astrolog dobio svoje predstave o podudaranju planeta, metala i boja. Ovde se prisećamo jednog savremenog orijentaliste koji, pošto sudi po pukoj spoljašnjosti, tvrdi da su stari Akadijci (kao i Haldejci, Indusi i Egipćani) gajili grubu ideju da univerzum, a na isti način i zemlja, liči na prevrnutu činiju u obliku zvona! On to dokazuje ukazujući na simboličke prikaze na nekim akadijskim natpisima, kao i na asirske rezbarije. Međutim, ovde nemamo prostora za objašnjavanje kako je jedan asiriolog u zabludi zato što su svi takvi prikazi samo simboli *Kargakure*, Svetske planine ili Merua, i odnose se samo na severni pol, zemlju bogova.

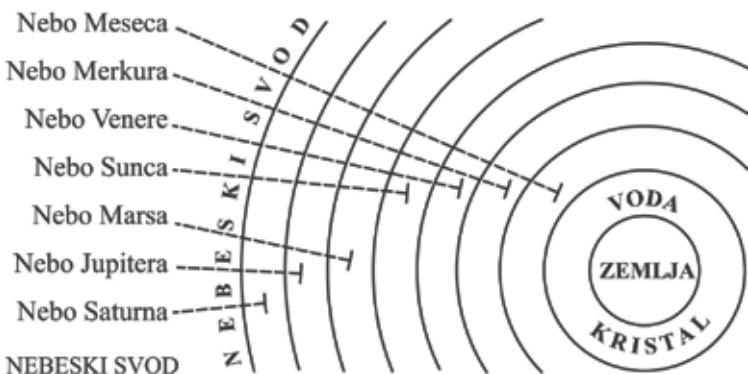


### ASTROLOGIJA I LUNARNE SEDMICE

Evo kako su Asirci utanačili svoje *egzoterično* učenje o planetama i njihovim saglasnostima:

Broj	Planete	Metali	Boje	Solarni dani u sedmici
1	Saturn	Oovo	Crna	Subota (otuda Sabat, u čast Jehove)
2	Jupiter	Kalaj	Bela, ali jednako često i purpurna ili narandžasta	Četvrtak
3	Mars	Gvožđe	Crvena	Utorak
4	Sunce	Zlato	Zlatno-žuta	Nedelja
5	Venera	Bakar	Zelena ili žuta	Petak
6	Merkur	Živa	Plava	Sreda
7	Mesec	Srebro	Srebrno-bela	Ponedeljak

Ovakav način razvrstavanja sada su usvojili hrišćanski astrolozi, sa izuzetkom redosleda dana u sedmici, od čega su, povezivanjem solarnih naziva planeta sa lunarnim sedmicama, napravili veliku zbrku, kao što je već pokazano u Radu I. To je ptolemejski geocentrični sistem, koji prikazuje univerzum kao u narednom dijagramu, sa našom Zemljom u centru univerzuma, i sa Suncem kao planetom, četvrtom po redu.



Pošto se hrišćanska hronologija i redosled dana u sedmici svakodnevno osuđuju zbog zasnovanosti na potpuno pogrešnom astronomskom temelju, krajnje je vreme da se počne i sa reformom u astrologiji, utemeljenoj na sličnim smernicama, koja nam je u celosti došla od haldejske i asirske egzoteričke rulje.

Međutim, podudarnosti izložene u ovim radovima su čisto ezoteričke. Iz tog razloga proizilazi da, kad se planetama sunčevog sistema daju nazivi ili se simbolički prikazuju (kao na Dijagramu II), ne treba misliti da se to odnosi na sama planetna tela, izuzev kao na uzorce, na čisto fizičkoj ravni, sedmočlane prirode psihičkog i duhovnog sveta. Materijalna planeta može da se podudara samo sa nečim materijalnim. Tako, kad se kaže da Merkur odgovara desnom oku, to ne znači da objektivna, predmetna planeta ima bilo kakvog uticaja na desni organ vida, nego da se oba mistično slažu posredstvom Budija. Čovek svoju Duhovnu dušu (Budi) izvodi iz suštine Manasa Putri, Sinova mudrosti, koji su božanska bića (ili anđeli), koja upravljaju i vladaju planetom Merkur.

Na isti način su Venera, Manas i levo oko određeni kao podudarnosti. Egzoterički, zapravo, ne postoji takva povezanost fizičkih očiju i fizičkih planeta; no, ezoterički postoji: jer desno oko je „oko mudrosti”, tj., ono se magnetski slaže sa onim okultnim centrom u mozgu koji nazivamo „treće oko”; dok levo oko odgovara intelektualnom mozgu, ili onim čelijama koje su na fizičkoj ravni organ sposobnosti mišljenja. To pokazuje kabalistički trougao, Keter, Hohma i Bina. Hogma i Bina, ili Mudrost i Inteligencija, Otac i Majka, ili pak Otac i Sin, na istoj su ravni i uzajamno reaguju.



### VIĐENJE ZVUKOVA I SLUŠANJE BOJA

Kada se individualna svest okreće ka unutra, dolazi do spajanja Manasa i Budija. U duhovno preporođenom čoveku ta udruženost je stalna, pošto se Viši Manas vezuje za Budi iza praga Devahana i tada se kaže da Duša, ili pre Duh – koji ne treba brkati sa Atmoanom, Nad-Duhom – ima „jedno jedino (posebno) oko”. Drugim rečima, ezoterički, „treće oko” je aktivno. Tad se Merkur zove Hermes, a Venera Afrodita, te im njihov spoj u čoveku na psihofizičkoj ravni donosi ime Hermafrodit, ili Androgin. Međutim, duhovni čovek je potpuno odvojen od polnosti. Duhovni čovek se neposredno slaže sa višim „obojenim krugovima”, božanskom prizmom koja proizlazi iz Jedinstvenog Beskrajnog Belog Kruga, a fizički čovek proizlazi iz Sefirota, koje su glasovi ili zvukovi istočnjačke filozofije. A ti „glasovi” su niži od „boja”, jer to su sedam nižih Sefirota, ili objektivnih Zvukova, koji se ne čuju nego vide, kao što izlaže *Zohar*,<sup>1</sup> a takođe i *Stari zavet*. Jer kad se pravilno prevede, 18. stih XX poglavlja *Izlaska* glasi: „I narod vide Glasove” (ili Zvukove, ali ne „grmljavinu”, kako je sad prevedeno);<sup>2</sup> a ti Glasovi ili Zvukovi su Sefiroti.<sup>3</sup>

1 *Op. cit.*, II, 81, 6. (Nap. autorke)

2 U prevodu Đure Daničića stoji: „I sav narod vide grom i munju...” (Nap. ured.)

3 Videti Frank (*Franck*), *Die Kaballa*, str. 314 i dalje. (Nap. autorke)

Na isti način se tu kaže da se desna i leva nozdrva, u koje je udahnut „Dah Životā”,<sup>1</sup> podudaraju sa Suncem i Mesecom, pošto su Brama-Prađapati i Vać, ili Oziris i Izida, roditelji prirodnog života. Taj četveročlani skup, naime dva oka i dve nozdrve, Merkur i Venera, Sunce i Mesec, sačinjavaju kabalističke anđele-čuvare četiri ugla Zemlje. Isto je i u istočnjačkoj ezoteričnoj filozofiji, koja, međutim, dodaje da Sunce nije planeta nego središnja zvezda našeg sistema, a da je Mesec mrtva planeta, iz koje su nestali svi principi, te da su oboje zamene – Sunce za nevidljivu međumerkursku planetu, a Mesec za jednu planetu koja se izgleda sada potpuno izgubila iz vida. To su četiri Maharađaha, „Četiri bogougodnika” povezana sa karmom i čovečanstvom, kosmosom i čovekom, u svim njihovim oblicima. To su: Sunce, ili njegov zastupnik Mihail, Mesec, ili zastupnik Gabrijel, Merkur – Rafael, i Venera – Urijel. Jedva da ima potrebe da se i ovde kaže kako se, u ezoteričkom sistemu, retko spominju sama planetna tela, jer su ona samo fizički simboli, nego se po pravilu pod tim nazivima cilja na njihove kosmičke, psihičke, fizičke i duhovne sile. Ukratko, sedam fizičkih planeta su niži Sefiroti iz *Kabale*, i naše trojno fizičko Sunce, čiji odraz samo mi vidimo i koje je simbolički predstavljeno, bolje reći oличено, Gornjom trijadom, ili Sefirotskom krunom.<sup>2</sup>

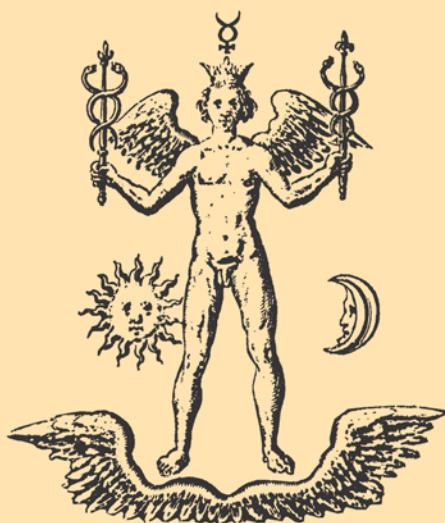
Osim toga, bilo bi dobro ukazati na to da se brojevi, koji su na Dijagramu I povezani sa psihičkim principima, pojavljuju obrnuto od onih u egzoteričnim spisima. To je zato što su brojevi u vezi sa tim sasvim proizvoljni i u svakoj školi su drukčiji. Neke škole računaju tri, neke četiri, neke šest, a neke sedam, kao što je slučaj sa svim budističkim ezoteričarima. Kao što je ranije rečeno, ezoterična škola je od četrnaestog veka bila podeljena na dva odeljka, jedan za unutarnje Lanue ili naprednije Čele, a drugi za spoljni krug, ili laičke Čele. Gospodinu Sinetu je u pismima koja je dobio od jednog Gurua bilo izričito rečeno da ne može da bude poučen pravoj ezoteričnoj doktrini, koja se objavljuje samo zavetovanim sledbenicima unutarnjeg

<sup>1</sup> Postanje, II, 7. (Nap. autorke)

<sup>2</sup> Za potvrdu možemo da se obratimo delima Origena, koji kaže da su „sedam vladajućih daimona” (genija ili planetarnih upravljača) Mihail, Sunce (nalič lavu): drugi po redu je Bik, Jupiter, ili Surijel, itd.: i sva ta „Sedmorica Prisustva” su Sefiroti. Sefirotsko drvo je drvo božanskih planeta, kako ga je nazvao Porfirije, ili Porfirijevo drvo, kako se obično naziva. (Nap. autorke)



*Agarta*



ISBN 978-86-7884-135-4

A standard linear barcode representing the ISBN 978-86-7884-135-4.

9 788678 841354